

Chuyến Tàu Tình Yêu Của Trùm Xã Hội Đen

Contents

Chuyến Tàu Tình Yêu Của Trùm Xã Hội Đen	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	37

Chuyến Tàu Tình Yêu Của Trùm Xã Hội Đen

Giới thiệu

Thiên Long Cương Triệt là Thiếu chủ của gia tộc Thiên Long ở xã hội đen Nhật Bản, sau khi tốt nghiệp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tau-tinh-yeu-cua-trum-xa-hoi-den>

1. Chương 1

Tiết tử: Thiên Long Cương Triệt ba mươi bốn tuổi là người nắm quyền lớn nhất ở gia tộc Thiên Long – là bang phái xã hội đen lớn nhất Nhật Bản. Quang Thiên Long cái họ này cũng đủ để cho người Nhật Bản nghe thấy mà biến sắc, mà uy danh của tổ chức Thiên Long càng lan xa oai chấn khắp nơi, là tổ chức xã hội đen khiến cho Nhật Bản nghe tin đã sợ mất mật. Thiên Long Cương Triệt lại là người không tầm thường, trùm xã hội đen tung hoành ngang dọc. Nhưng dù sao anh cũng là một người trẻ tuổi nếu nói không mê là oan uổng, thời tuổi trẻ anh cũng từng rất điên cuồng. Năm đó anh mới hai mươi bốn tuổi đang học sau khi tốt nghiệp sẽ kế thừa gia sản, trước thừa dịp lúc này còn rảnh rang, anh một thân một mình đi Châu Âu bằng

xe lửa một mình đi du lịch. Đó là chuyện mười năm trước. Đó cũng là bí mật anh dấu kín ở chỗ sâu trong tim, cũng là nỗi đau ở trong lòng nhiều năm qua.

Chương 1: Mười năm trước. Thiên Long Cương Triệt tặng anh một lễ vật tốt nghiệp tốt nhất chính là chuyến du lịch đến Châu Âu chơi đùa ngắm cảnh mà không bị ràng buộc trong thời gian một tháng. Anh được sinh ra từ gia đình Hắc bang, người ngoài khó có thể tưởng tượng càng khó hiểu về nỗi buồn khổ về cái loại địa vị cao quý mà duy nhất khiến cho anh cảm thấy cả đời không thể thoát khỏi, cái loại gánh nặng ép anh đến không thể thở nổi. Anh tính trước bay đi Hà Lan đến sân bay Schiphol đó là sân bay lớn nhất thế giới thủ đô Amsterdam của Hà Lan từ đó ngồi xe lửa đi du lịch đến những đất nước có phong cảnh xinh đẹp như nước Pháp, Bỉ, Tây Ban Nha. Vì để anh cũng giống như cuộc sống của người thanh niên bình thường mặc dù anh không thiếu tiền nhưng cũng không nguyện ý quá mức huênh hoang, chẳng những đặt chỗ máy bay là khoang phổ thông mà còn đặt biệt từ Tokyo bay đến Malaysia sau chuyển máy bay đến Châu Âu như thế thứ nhất có thể tiết kiệm một phần ba chi phí. Từ Châu Á bay đến Châu Âu là một chặng đường hết sức xa xôi. Lúc khuya anh ở Kuala Lumpur (thủ đô Malaysia) quá cảnh hàng không Malaysia chuẩn bị bay đi thủ đô Hà Lan thì lúc đó liền phát hiện ra toàn bộ máy bay ngoại trừ cô ra đều là người Châu Âu tóc vàng mắt xanh. Cô thoát nhìn thật sự còn rất trẻ một mái tóc dài đen nhánh mà đôi mắt thâm thúy mà tản mát ra tia sáng động lòng người. Trên máy bay chỉ có hai người Phương Đông là cô và anh, mà vừa khéo là chỗ ngồi của cô và anh lại bên cạnh nhau. Thiên Long Cương Triệt lễ phép mà cười với cô một cái, ai ngờ cô không thèm để ý mà lơ đi, anh chán mà sờ sờ đầu rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Hướng Thủy Y ghét nhất là người lạ đến gần. Mặc dù người con trai trước mắt là một anh chàng đẹp trai, bất quá bộ dáng đẹp trai thì sao? Con trai theo đuổi cô không phải là khô ngô tuần tú phóng khoáng, thì tướng mạo có khí phách. Nhưng mà mặc cho bọn họ sử dụng hết tất cả vốn liếng lấy lòng nhưng cô vẫn là cao ngạo chẳng thèm để ngó tới mà đối với bọn họ tương ứng là không để ý tới. Đây có lẽ là thử nghiệm táo bạo nhất trong cuộc sống của cô. Lần này cô một thân một mình đi du lịch tới Châu Âu xa lạ tính nghỉ ngơi một tháng hơn nữa cô cũng chỉ mới có mười tám tuổi mà thôi. Để chúc mừng cô tốt nghiệp trung học sắp đến Mỹ học đại học, thân là con gái một trong nhà mà gia cảnh lại hết sức giàu có, nên quả thật là mẹ cưng chiều cô lên đến trời, khi cô nói lên kế hoạch ra nước ngoài du học thì mẹ không nói một tiếng mà lập tức đáp ứng. Vì vậy Thủy Y thừa dịp nghỉ hè không có chuyện gì làm mà một mình đi du lịch Châu Âu. Cô vốn tự nhận mình là người phụ nữ kiêu ngạo nhất thế gian, nghĩ đến đây trên mặt cô liền hiện lên vẻ kiêu ngạo, khiến cho người ta ghen tị với vẻ mặt xinh đẹp cùng khí chất cao quý của cô. Thành tích càng thêm ưu tú khiến cho bạn học theo không kịp. Cô được sinh ra từ gia đình giàu có nổi tiếng bất quá hết thấy điều này đều là giả dối! Cô dùng sức mà lắc đầu đấm mắt không khỏi lóe lên đau thương không cách nào nói rõ nỗi đau khổ đang đè lên trái tim, ôi! Cô cần gì lại lừa mình dối người chứ? Sau khi cô vô tình phát hiện thân phận thật sự của mình thì thế giới liền hoàn toàn bị biến dạng không hề tốt đẹp nữa, cô muốn chạy trốn thoát khỏi sự thật tàn khốc đó, cho nên cô lựa chọn rời khỏi Đài Loan đi đến Châu Âu để cho những phong cảnh thiên nhiên tinh khiết và xinh đẹp kia đẩy đi những đau thương ở trong lòng. Càng hi vọng đi du lịch một mình để chữa lành trái tim tan vỡ và đau đớn. Khi máy bay từ từ trượt từ đường an toàn chuẩn bị cất cánh thì trên cửa sổ đen kịt chiếu ra tướng mạo khô ngô tuần tú mạnh mẽ của Thiên Long Cương Triệt cùng ánh mắt chiếu vào người của Thủy Y. Người con trai này xem ra rất ôn hòa nho nhã có khí chất cao quý cùng nụ cười sáng lạn. Nhưng khi anh ta không cười thì lại có vẻ lãnh khốc khiến người ta đoán không ra. Anh ta là hạng người gì đây? Anh ta cũng đi Châu Âu một mình sao? Rốt cuộc Châu Âu có sức quyến rũ gì mà thu hút một lượng khách du lịch khổng lồ không ngừng hướng nó quỳ lạy thậm chí lưu luyến quên trở về đây? Thủy Y ăn bữa ăn đơn giản sau đó đắp lên cái chăn do nhân viên hàng không phát, thoải mái mà ngả lưng vào ghế trong suy nghĩ hỗn loạn bất chợt mà ngủ thiếp đi. Sau khi xác định cô đã ngủ Thiên Long Cương Triệt mới dám quay đầu nhìn cô chằm chằm. Mới vừa nhìn thấy cô xinh đẹp kinh người thì đáy lòng liền nổi lên rung động nhưng mà lập tức bị vẻ mặt lạnh nhạt của cô khiến cho ý định muốn làm quen với cô lập tức biến mất càng khỏi phải nói tới dùng can đảm mà cùng cô tán gẫu. Cô xinh đẹp làm cho người kinh động khiến cho người ta khó mà quên, Thiên Long Cương Triệt cẩn thận quan sát đôi môi đỏ hồng mịn màng và đôi mắt sáng, chẳng hạn như vỏ hàm răng đan nhau, cái mũi cao và thẳng mà nhỏ, cả người tản ra một phong thái mê người, toàn thân còn có khí chất cao quý không nói ra được. Giống như là tiên nữ hạ phàm. Xem ra cô ấy nhất định là con gái của nhà giàu được chiều hư rồi. Tuy cô ăn mặc rất giản dị nhưng mà cặp mắt sắc của anh liếc sơ qua cũng biết quần áo tất cả đều là hàng hiệu. Quần jean cắt gọn bao lấy đôi chân của cô, lộ ra đường cong hoàn mỹ của cô. Một bộ áo sơ mi trắng đơn giản càng tôn lên nét ngây thơ của cô khiến cho cả người cô thoát nhìn rất vui tươi. Xem bộ dáng hình như là ra nước

ngoài du lịch một mình? Không! Có lẽ là đến Hà Lan tìm bạn bè thân thích chẳng. Bất luận ra sao trên máy bay có một cô gái xinh đẹp ngồi ở bên cạnh người xem như không thể nói chuyện phiếm mà chỉ có thể nhìn cô đến nghiền cũng được, ít nhất có thể giết thời gian để cho thời gian bay trên không trong hai ngày sẽ không nhàm chán. Chỗ ngồi ở khoang phổ thông nhỏ hẹp khiến cho Thủy Y vô cùng khó chịu ngủ không được thoải mái! Cô thật hối hận vì không nghe ý kiến của mẹ đặt chỗ ở khoang hạng nhất trên máy bay. Điều này cũng do lòng tự ái của cô làm hại muốn cùng mọi người thể nghiệm cái loại cuộc sống tự mình chuốc lấy cực khổ. Bây giờ phải bay đến bốn mươi tám giờ! Nếu bị vây ở chỗ ngồi chật hẹp này trong hai ngày cô có thể chịu được không? Đầu của cô không ngừng rũ xuống cái cổ tự nhiên mà hướng bên phải cố gắng tìm cái gối đầu thoải mái mà dựa vào đột nhiên cô phát hiện có một sự tin cậy – cô hồn nhiên không biết cô đã dựa vào bả vai cường tráng của Thiên Long Cương Triệt. Cái gối đầu này thật thoải mái mặc dù mặc dù có chút cứng nhưng mà hết sức ấm áp khiến cho cả người cô cũng ấm áp lên. Cũng để cho đầu của cô tìm được điểm chống đỡ không có đụng đưa nữa chừng có thể ngủ một giấc thật ngon. Mái tóc của cô rơi trên vai của anh, một dáng vẻ yếu đuối cần người bảo vệ khiến cho Thiên Long Cương Triệt không nhìn được mà sinh lòng yêu thương. Một cử động anh cũng không dám sợ làm cô đang ngủ say mà thức tỉnh nhưng mà lại không nhìn được nhe răng mỉm cười mặc dù vốn không quen biết cô nhưng mà có lẽ như người Trung Quốc nói có duyên phận mới gặp được nhau! Xem như duyên phận của bọn họ ngăn ngừa anh cũng hài lòng. Trời đã sáng rồi sao? Không! Bên ngoài vẫn là một màn tối đen như mực mà Thủy Y lại theo thói quen đến giờ rời giường. Cô mơ mơ màng màng mà mở cặp mắt ra nhất thời sắc mặt biến đổi, cả khuôn mặt đỏ bừng lên. Trời! Cô cứ ngỡ tựa vào ngực của anh mà ngủ một giấc. Cô cứ ngỡ không có chút giữ gìn mà lộ ra ở trước mặt người đàn ông xa lạ như vậy. Đầu của cô tựa vào bả vai của anh bao lâu đây? Sắc mặt cô cứng đờ mà nhìn đồng hồ đeo tay một chút rồi nhìn Thiên Long Cương Triệt lộ ra nụ cười lung tung. Nói một điều gì đó! Ít nhất nói một tiếng xin lỗi với hắn, bất quá ba chữ này tựa hồ không phải là cô nói dù sao là anh ta cam tâm tình nguyện mà cho cô gối đầu. “Ngủ có ngon không?” Ai ngờ lại là anh mở miệng trước lộ ra hàm răng trắng đều, dùng tiếng Nhật lưu loát mà hỏi. Anh ta là người Nhật Bản? Vậy thì tốt quá cô lắc đầu một cái làm bộ như không nghe không hiểu như vậy cũng không cần trả lời. Ai ngờ anh lại lập tức dùng tiếng hoa lưu loát hỏi: “Em ngủ có ngon không?” Tên này đến tột cùng là người ở nơi nào? Về mặt Thủy Y kinh ngạc hỏi. Thiên Long Cương Triệt cười cười đáp không đúng yêu cầu nói: “Anh đoán em đến từ Đài Loan đúng không?” “Thật không may anh đã đoán đúng rồi”. Thủy Y nhún nhún vai ra vẻ bất đắc dĩ nói. Đã phá vỡ cục diện bế tắc rất tự nhiên mà hàn huyên. “Anh tên là Thiên Long Cương Triệt.” Anh nhàn nhạt cố gắng nói nhẹ đi về bối cảnh không tầm thường của mình. “Ba anh là người Nhật Bản, mẹ là người Đài Loan, anh là lai Trung – Nhật mà. Cho nên được dạy phải thông thạo hai loại ngôn ngữ.” “Ồ.” Thủy Y đáp một tiếng tựa hồ không có hứng thú. Cô đơn giản tự giới thiệu mình: “Tôi tên là Hướng Thủy Y.” Cô tựa hồ đối với anh tuyệt không tò mò cho nên tạm thời chỉ có thể dùng bộ dáng lạnh lùng! Vì vậy phần lớn thời gian bọn họ duy trì trầm mặc không nói chuyện với nhau. Cho đến khi nhân viên hàng không đưa sandwich cùng thức uống đến Thủy Y mới đánh trống lảng nói: “Này không biết là bữa ăn sáng hay là bữa ăn tối?” Cô lơ đãng mà nói liền cất lên đề tài mới. “Nếu muốn dùng cơm trên máy bay thì phải chịu đựng!” Lúc nếm thử một chút thức ăn trên máy bay sau đó Cương Triệt nhíu mày nói. “Thật là không thể tưởng tượng nổi.” Thủy Y hé miệng nói: “Qua mấy giờ nữa chúng ta sẽ bay đến một thế giới xa lạ khác mà chúng ta không quen thuộc, cảm giác này bây giờ rất kỳ diệu! Không biết nên hình dung như thế nào mới phải!” “Đúng là rất kỳ diệu!” Cương Triệt háng giọng nói. Vận mệnh đưa mối quan hệ của bọn họ từ trên máy bay này thân thiết hơn mà ở chung một chỗ, bất quá anh không nói ra miệng mà chỉ nhàn nhạt nói. “Chúng ta tựa hồ rất có duyên phận, em xem trong chuyến bay này chỉ có hai chúng ta là người Phương Đông.” “Đúng rất có duyên!” Có lẽ hai chữ duyên phận này kích thích cô, nhưng mà cô lại lấy giọng châm chọc khắc nghiệt nói: “Tựa như tôi sống mười tám năm mới phát hiện quan hệ của tôi và ba tôi hẳn là một đoạn nghiệt duyên, chúng tôi thù hận lẫn nhau.” Cô bỗng chốc im lặng không thể tin được mà thổ lộ nỗi đau khổ trong lòng với người xa lạ. Đó vĩnh viễn là nút thắt mà cô không giải được cái bí mật đã ẩn trốn mười chín năm, cô không phải là con gái ruột của ba hơn nữa còn không có ai cho cô biết thân thế của mình. Thiên Long Cương Triệt có thể hiểu là ý gì nhưng mà anh không để lại dấu vết mà chuyển đề tài: “Em mới mười tám tuổi?” Anh lộ ra nụ cười xấu hổ, khoe miệng lập tức hiện ra hai lúm đồng tiền quả thật rất mê người. “Anh đoán em nhất định là gia đình giàu có, nếu không sao có thể còn trẻ như vậy mà có khả năng một mình đến Châu Âu du lịch là nơi tốn không ít tiền.” Cô nhìn hắn một chút có ý gì mà nói: “Có lẽ anh đoán đúng rồi, bất quá ‘nhưng chứng minh giống nhau’ vậy anh cũng là đến từ một gia đình giàu có?” Cương Triệt ho khan không muốn thảo luận cái vấn đề này liền chuyển đề tài câu chuyện nói: “Em đi du lịch một mình?” “Anh cũng không phải vậy sao?” Thủy Y

hỏi ngược lại. “Đây không phải là tâm nguyện rất phổ biến của những người trẻ tuổi ở Châu Âu sao? Khi bọn họ đến mười bốn, mười lăm tuổi liền thừa dịp các ngày nghỉ mang theo hành lý đơn giản đi du ngoạn khắp nơi trên thế giới. Nếu mà so với bọn họ thì tuổi của chúng ta cũng lớn hơn đấy!” “Nhưng đó là nói về người Phương Tây.” Cương Triệt tràn đầy tán thưởng nói. “Đối với một cô gái Phương Đông mà nói làm như vậy nhất định là em là thật sự có dũng khí, có tinh thần can đảm rất lớn.” “Tôi thích mạo hiểm.” Trong lòng cô thỉnh thoảng nói ra nguyện vọng trong lòng. “Lúc còn nhỏ tôi xem bách khoa toàn thư biết thế giới là vô cùng bao la, sông Amazon có hơi thở tràn đầy thần bí, tôi liền quyết chí sau khi lớn lên muốn làm một nhà thám hiểm muốn tới sông Amazon thám hiểm.” Hai mắt cô sáng ngời vẻ mặt lộ ra khát vọng, mặc dù đó là một tâm nguyện khó đạt được nhưng cô vẫn tha thiết ước mơ. “Tôi cũng muốn làm nhà khảo cổ học, tôi muốn xâm nhập vào mỗi cái văn minh cổ của mỗi quốc gia, mở ra đáp án bí ẩn thần bí mà bọn họ che giấu.” “Đó là một ước mơ rất tuyệt vời không phải sao?” Anh kín đáo nói. Cô bỗng chốc che miệng mình lại. Ông trời! Cô bị làm sao thế? Cô thật là rất khác thường! Vậy mà cùng anh nói nhiều chuyện như vậy! “Châu Âu là nơi đẹp nhất thế giới. Từ lúc còn nhỏ sau khi anh đọc được tạp chí địa lý thì yêu nó sâu sắc!” Lời nói của Cương Triệt tràn ngập hương vị Châu Âu. “Anh nghĩ chúng ta coi như là ‘cùng chung chí hướng’ không phải sao?” “Mới không phải!” Cô cảm thán nói. “Tôi luôn cô độc mà anh lại không phải!” Cô lại vội vàng im lặng ra sức trách cứ mình lại lảm nhảm nói với anh những lời không cần thiết, nếu tiếp tục như vậy nữa cô dứt khoát lấy băng keo dán miệng mình lại. Cô độc? Thật ra thì Cương Triệt đối hai chữ này không xa lạ mặc dù hẳn là người thừa kế duy nhất có địa vị cao. Bất quá ở địa vị cao thì ở trong lòng anh luôn luôn cô tịch khiến cho người ta khó có thể hiểu được. “Em cô độc?” Anh dè dặt hỏi không hề quên nỗi thống khổ khắc sâu ở nơi đáy mắt cô. “Tôi đây là con gái một.” Cô muốn nói lại thôi ngay sau đó lại phản kích kịch liệt. “Bất quá chuyện này không liên quan đến anh.” “Đúng chuyện này không liên quan đến anh.” Cương Triệt nhún nhún vai bất đắc dĩ mà nói. Thủy Y cố sức mà quay đầu nhìn cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ là một bầu trời trong suốt cùng đại dương xanh thẳm nối liền, nơi xa là vùng núi xanh mướt, cảnh sắc xinh đẹp thoáng như là đến thế giới thần tiên thật là vô cùng xinh đẹp! Không lâu sau vương quốc hoa – Hà Lan đang ở trước mắt. Cảm giác bị áp bức khi cùng ở chung một chỗ với hẳn cũng sắp biến mất. Thật tốt! Thủy Y như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm. Máy bay từ từ đáp xuống đường băng của sân bay. Khi máy bay vừa ngừng được một lúc thì Thủy Y vội vàng vác túi du lịch dày cộm nặng nề mà nói lời từ biệt với Cương Triệt. “Bye bye” “Tạm biệt.” Anh đặc biệt dùng tiếng hoa trả lời. Mặc dù trên đường cô đi rất nhanh, bất quá lúc qua cửa hải quan thì cô lại nhìn thấy bóng dáng anh. Mặc dù anh là người Phương Đông, bất quá dáng người lại cao lớn, vì vậy đứng ở giữa nhiều người Phương Tây hạc đứng giữa bầy gà (nổi bật giữa đám đông). Hơn nữa anh là người Phương Đông có cảm giác đặc biệt thần bí cùng khí chất tôn quý, khiến cho anh trở thành mục tiêu hết sức rõ rệt. Lúc ra cửa hải quan thì nhân viên hải quan lại cố ý gây khó dễ cho Thủy Y không để cho cô ra khỏi cửa khẩu, bọn họ chẳng những không nói tiếng Anh còn cố ý nói tiếng Hà Lan mà cô nghe hoàn toàn không hiểu. “Đáng ghét!” Thủy Y không ngừng dùng tiếng Anh để nói cho bọn họ hiểu, nhưng mà lại không có tác dụng. Làm chậm trễ một hồi lâu cũng đưa tới sự chú ý của Thiên Long Cương Triệt, anh không chút do dự mà đi tới dùng tiếng Hà Lan lưu loát giao tiếp với hải quan. Khiến cho Thủy Y mở rộng tầm mắt. Đây thật là không thể chịu nổi mà những tiếng Trung, Nhật, Anh lưu loát mà ngay cả tiếng Châu Âu cũng không thành vấn đề. Xem ra cái người đàn ông họ Thiên Long này tuyệt đối không phải hạng người bình thường. Thiên Long Cương Triệt đang giải thích rõ ràng ý tứ của nhân viên hải quan, sau đó cười hì hì với Thủy Y nói: “Bọn họ chỉ muốn xem vé máy bay của em một chút thôi không có gì khác!” “Hoài nghi tôi là khách nhập cư trái phép sao?” Thủy Y giận đến nghiêng răng nghiêng lợi không cam lòng mà lấy ra vé máy bay từ trong túi balô cho nhân viên hải quan kiểm tra. Sau khi thận trọng xác nhận cô mới thuận lợi mà ra khỏi cửa hải quan. Thật không nghĩ tới mới xuống máy bay liền gặp phiền toái, mà anh hẳn là người thấy việc nghĩa hăng hái lắm. Chuyện này làm cho cô cảm thấy rất mất thể diện cũng không nguyện ý cùng anh nói cảm ơn! Thật ra cô cũng không biết vì sao mình lại ghét Thiên Long Cương Triệt như thế, bất quá anh cũng chỉ là một người xa lạ thôi, cô không có lý do gì mà ghét anh! Nhưng mà chỉ cần nhìn thấy anh thôi là cô chỉ muốn chạy trốn. Cô nhanh chóng ra khỏi cửa hải quan, lấy ra bản đồ đã chuẩn bị nhìn đồng hồ trên tường một chút, bây giờ cô rời khỏi tầng hầm sân bay là chín giờ sáng, chuẩn bị đáp xe lửa đi thẳng tới Amsterdam thủ đô Hà Lan. Cô dự tính trước tới trung tâm thành phố đi dạo một vòng rồi lại đáp xe lửa! Cô muốn ngồi xe lửa đi du lịch các nước. Nơi mê người nhất ở Châu Âu chính là có thể ngồi xe lửa đến mỗi thành phố du ngoạn. Mà lần này cô không chút do dự mua vé xe lửa khoang hạng nhất, đây là phiếu kỳ hạn trong một tháng ở nơi này, trong một tháng cô có thể đến bất kỳ nước nào, thị trấn của thành phố nào đi chơi mà có xe lửa đi qua, thì cô có thể tùy thời đi du ngoạn mặt khác lại không phải trả tiền nữa. Xe lửa Châu

Ấu đúng là tương đối nhanh và thuận tiện. Cô thuận lợi mà ngồi xe lửa từ sân bay đến trung tâm thành phố chỉ có mấy trạm ngắn mà thôi. Trong xe lửa đầy ắp người vì vậy cô hoàn toàn không biết – anh vẫn theo đuôi cô. Không biết có phải là anh may mắn hay không cũng đáp cùng chuyến tàu, bất quá chẳng qua là anh lặng lẽ đứng ở trong góc nhỏ không để cho cô phát hiện ra. Đến trung tâm thành phố Amsterdam. Xuống xe lửa Thủy Y vừa ra khỏi trạm xe thì cặp mắt cô lập tức sáng lên. Cái con kênh đào này vòng quang ở thành phố sầm uất, mà các nhà gạch màu hồng xinh đẹp đứng sừng sững trên đường phố. Hình ảnh nhà gạch rõ ràng phản chiếu trên mặt nước tạo thành một cảnh sắc duyên dáng cũng tản ra sức quyến rũ mê người, đây chính là máy xay gió gần xa đã nghe tiếng. Thủy Y bị cảnh sắc xinh đẹp hấp dẫn không nỡ rời bỏ để đi tìm quán ăn và nơi ngủ trọ, cô quyết định thừa dịp ban ngày mà xem phong cảnh một chút cho đã mắt, cho nên tình nguyện xách theo hành lý đầy cộm nặng nề, cũng không nguyện tìm một chỗ nghỉ ngơi, một thân một mình đi dạo khắp đường phố. Ảnh trong kênh đào chiếu ra vô số công trình kiến trúc thời kỳ văn hóa phục hưng. Đi dọc theo kênh đào còn có thể thấy các ngôi nhà điển hình ở Hà Lan, trong đó đáng chú ý nhất chính là việc xây dựng nhà ở thế kỷ 17, kiến trúc bên ngoài khá giản dị bằng phẳng, rải rác là những ngôi nhà bên trong được trang trí đơn giản giống như những bậc thang với vô số cửa sổ, làm ọi người cảm thấy rằng niềm vui thú của chủ nhà dường như muốn hưởng đầy đủ ánh sáng mặt trời chiếu vào. Cô thấy thú vị vì vậy mà tập trung nhìn kỹ, đến lúc bụng đói kêu vang lên thì cũng chỉ là tùy ý mà đi vào cửa hàng bánh ngọt mua bánh mì cùng với thức uống ăn no, sau đó cũng không để ý đau đớn ở hai chân mà lại tiếp tục đi. Lúc đến con kênh đen, những ngôi nhà được xây dựng bởi các nhà giàu và các nhà quý tộc ở thế kỷ mười sáu của Amsterdam hiện ra trước mắt. Mà các công trình kiến trúc có vẻ như là đang cạnh tranh so sánh lớn hơn, đẹp hơn. Mà hình dáng xinh đẹp của chúng nó cũng đều phản chiếu trên con kênh đào rộng lớn càng tăng thêm phong thái xinh đẹp. Thật đẹp! Vì gió từ từ thổi tới khiến ối một cánh cửa sổ trang trí cây cảnh cũng huỳnh hoang theo gió trở thành hình ảnh các loại hoa ganh đua sắc đẹp cảnh tượng này đẹp không sao tả xiết, khiến cho Thủy Y cảm thấy chuyến đi này không tệ. Đường viền của cánh cổng lớn khảm đủ màu sắc mà đàn phong cầm (đàn accordion), nhiều loại sân khấu múa rối cùng giấy gỗ xinh đẹp rất độc đáo, đặt biệt ở Amsterdam còn có những con rối mặc quần áo dân tộc. Từng cảnh quan một đều đập vào tầm mắt của Thủy Y. Những thứ này với cô mà nói chẳng những tràn đầy mới mẻ khiến cho cô bị cuốn hút sâu sắc, đến mức gần như không cách nào thoát khỏi. Dọc đường cô còn mua khoai tây chiên, còn có phô mai cùng cà rốt vẩy cá nổi tiếng của Hà Lan để ăn no. Đến lúc màn đêm buông xuống đèn nổi lên rực rỡ, đến lúc đó cô mới kinh hãi đã không còn sớm nữa cũng nên đi tìm nhà trọ nghỉ ngơi. Nhưng mà lúc này cô đã đi tới khu đèn đỏ (chính là khu làng vũ trường, quán bar) nổi danh lừng lẫy ở Amsterdam! Trên đường phố cảnh ăn chơi đàng điếm là một tấm ảnh muôn màu muôn vẻ, khắp nơi đều có tiếng nhạc truyền ra chói tai, các cô gái áo quần không đủ che thân lại xinh đẹp diễm lệ đứng một hàng dài chỉnh tề bên trong cửa sổ thủy tinh trong suốt, một mặt hướng về phía các người đàn ông đi ngang qua cố sức bày ra các vẻ mặt tư thế có thể, chỉ cần có người tiếp nhận yêu cầu của các cô lập tức kéo rèm cửa sổ thủy tinh trong nhà lên để tới tiền hành giao dịch. Thủy Y tận mắt thấy mức độ người Hà Lan cởi mở thật là mở mang tầm mắt. Cô nhắc nhở mình không nên ở chỗ này lâu, nhất định phải nhanh chóng rời đi nếu không sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng cô làm sao cũng không thể đi ra được. Nguyên nhân có lẽ là bởi vì cô quá lo lắng cùng với không quen thuộc, cô đột nhiên bị mất phương hướng, mà lúc này cô phát giác có một người đàn ông lạ không có ý tốt mà nhìn cô chăm chăm, bộ dáng nhìn chăm chăm khiến tim cô đập nhanh có một dự cảm xấu dâng lên. Chuyện lớn dường như có vẻ không tốt. Di tích cổ ở Châu Âu cũng lưu giữ hết sức nguyên vẹn, vì vậy có rất nhiều đường tắt nhỏ hẹp mà u ám. Mà lúc Thủy Y không kịp phản ứng liền bị lôi vào trong ngõ hẻm tối đen như mực.

2. Chương 2

Thủy Y phát hiện mình bị người ta đè ở trên vách tường không thể động dậy. Cô nhìn kỹ mới phát hiện đứng ở trước mắt là ba người đàn ông cao to vạm vỡ rồi đưa tay nắm ở trên người cô, trên người phát ra một mùi hôi thối làm người ta muốn nôn mửa, nhìn bộ dáng nghèo túng kia của bọn hắn, cô suy đoán bọn hắn chắc hẳn là kẻ lang thang! “Các người muốn làm gì?” Cô hiểu rõ rồi lớn tiếng hỏi. Bọn hắn lập tức nói trảng tiếng Hà Lan khó hiểu cuối cùng mới xen lẫn một câu tiếng anh không thành thực: “Money!” (Tiền)

Chẳng lẽ đám người này là muốn đòi tiền của cô? Thấy cô không có bất kỳ phản ứng nào dường như tính liều chết không theo bọn hắn, nhưng mà một phát bất được cổ áo của cô dùng sức xé ra, áo sơ mi của cô gần như bị xé thành hai nửa. “Các người.” Trong mắt Thủy Y bắn ra tức giận. Nhưng cô vẫn cố giữ vững trấn định bộ dáng không có một vẻ bối rối, dường như không có chút lo lắng ỉn, nhưng tức khắc có người phát ra tiếng kêu rên, kỳ quái chính là bọn hắn từng tên một bay ra ngoài còn bị tay đám chân đá một phen, mà người đáng bọn hắn chính là Thiên Long Cương Triệt! Điều này khiến cho Thủy Y kinh ngạc trợn to mắt. Đám người lang thang bị Thiên Long Cương Triệt đánh cho tơi bời, chỉ có thể quỳ xuống đất cầu xin tha thứ rồi thừa cơ mà bỏ trốn mất dạng. Mà Thủy Y đối với võ thuật lợi hại của Cương Triệt cũng ra sức lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Ai ngờ người vừa chạy thì Thiên Long Cương Triệt cũng ngã xuống. Thủy Y vội vàng chạy tới đỡ hắt dẫy hơi hộp hỏi: “Anh làm sao vậy?” “Em vừa mới phun cái gì vậy?” Ánh mắt Cương Triệt đau xót, “Em phun vào con mắt trái của anh!” Bỗng nhiên hắt chảy nước mắt trước mắt hơi mơ hồ, “May mà mắt phải anh còn nhìn thấy nếu không thì anh tiêu rồi, có thể sẽ bị bọn họ đánh ột trận cũng không có cách cứu em.” “Tôi làm sao biết anh lại đột nhiên chạy đến?” Thủy Y bắt đầu nói, “Đây là thuốc xịt tự vệ mà con gái dùng để phòng thân, lúc đầu tôi nhắm ngay ánh mắt của bọn hắn phun, ai ngờ anh lại đột nhiên chạy tới, anh đánh bọn hắn đồng thời thuốc xịt tự vệ vừa lúc phun vào mắt trái của anh!” Cô đỡ hắt đến góc nghỉ ngơi. “Em thật là một cô gái kỳ quái!” Cương Triệt không dám tin mà hỏi. “Em lại không mở miệng cầu cứu? Không kêu cứu mạng? Em có biết lúc này rất nguy hiểm không? Không nghĩ là em có thể sẽ bị hại sao?” “Chẳng lẽ tôi phải lộ ra vẻ mặt hoảng sợ ăn nói khép nép mà hướng bọn hắn cầu xin tha thứ sao? Để cho bọn hắn lộ ra nụ cười đắc ý cùng thỏa mãn lòng hư vinh của đám đàn ông kia? Hừ! Đánh chết tôi cũng không làm thế!” Thủy Y cực kỳ giận dữ nói. Cô lấy ra bình nước thẩm ướt khăn tay nhẹ nhàng đặt lên trên ánh mắt của hắn không nhanh không chậm nói: “Huống chi căn bản tôi không sợ bọn họ! Một cô gái trẻ dám một mình đi ra ngoài du lịch, dám đi khắp nơi, tất nhiên không thể thiếu vũ khí tự vệ phòng thân được.” Lại thấy cô lấy từ trong túi quần jean ra một con dao nhỏ Thụy Sĩ, thuốc xịt tự vệ, còn có còi báo động âm thanh lớn dọa người. “Em thật là có gan làm liều!” Anh lắc đầu một cái bội phục nói. “Chính xác.” Cô thật thà nói. “Tôi chính là không sợ trời không sợ đất! Hơn nữa tôi rất tin chuyện đàn ông có thể làm thì phụ nữ cũng có thể làm.” Trong lòng anh đành phải cười một tiếng. “Cho dù tôi là con gái, tôi tin tưởng vẫn có thể đánh bại đàn ông. Cho dù sức lực không sánh bằng đàn ông nhưng tôi có thể dùng đầu óc.” Cô nói liên tục mà phát biểu ý nghĩ của mình. “Từ nhỏ đến lớn tôi đều học trường học tư nhân quý tộc Cơ Đốc Giáo, thánh kinh tất nhiên là chương trình học mỗi ngày, tôi thích nhất là sách Cựu ước, câu chuyện tôi yêu thích nhất chính là David và người khổng lồ Goliath. David lúc còn nhỏ đã lộ ra trí thông minh đem tảng đá đặt ở trên đầu đồ đá dùng hết toàn lực mà ném tảng đá bay ra đánh trúng đầu của người khổng lồ Goliath, vì vậy mà Goliath chết. Dân phi-li-tin nhìn thấy tình huống thuận lợi như thế, liền nhấc chân bỏ chạy, khiến người Israel giành thắng lợi!” Thủy Y giọng nói tràn đầy tự tin. “Anh xem! David chỉ dùng cục đá nhỏ thì đánh bại người khổng lồ! Cho nên tôi tin tưởng chỉ cần có ‘vũ khí công kích’ nho nhỏ là có thể đem người đàn ông bắt nạt tôi đánh cho tơi bời luôn!” Không nghĩ tới cô nhìn như yếu đuối lại có nghị lực hơn so với đàn ông, tâm của Thiên Long Cương Triệt thỉnh thoảng mà bị cô hấp dẫn thật sâu. Anh nghĩ đến cô cô độc trong lòng càng thêm yêu thương. Mà cô hình như đột nhiên nhớ tới cái gì đó tràn đầy hoài nghi mà hỏi: “A? Anh làm sao lại xuất hiện ở nơi này?” Cô nhìn lên đèn neon, nhận thấy đám người lui tới nơi thế giới xa hoa trụy lạc này quả thật náo nhiệt hơn so với ban ngày. Anh chính là vẫn luôn đi theo cô. Bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy cô liền đối với cô có sự quan tâm không thể tin được – anh không rời bỏ cô được. Nhưng mà anh lại ấp úng nói không được. Một người đàn ông chẳng biết tại sao lại đi theo sau lưng cô cả ngày thì còn có thể là cái gì? “Ồ!” Về mặt Thủy Y bỗng nhiên hiểu ra. “Tôi biết rồi, là anh muốn đi khu đèn đỏ tìm phụ nữ phải không? Tôi nghe nói đàn ông Phương Đông đều rất có hứng thú với phụ nữ cao to ở Phương Tây đúng không?” Sắc mặt cô bỗng biến thành khinh thường mà nói. “Anh thật sự khiếm nhã không chịu nổi! Không nghĩ tới anh là người như vậy!” “Đây thật sự là vu khống!” Nhưng mà anh lại chỉ có thể nhìn cô chằm chằm mà không thể bào chữa. “Con mắt của anh đỡ chút nào chưa?” Cô lạnh lùng hỏi. “Đỡ rồi.” Anh cố gắng trừng mắt mà nhìn mặc dù con mắt vẫn chưa thoải mái bất quá tầm mắt lại rõ nét hơn nhiều. “Cảm ơn em.” “Tôi đi đây!” Cô đứng lên vỗ vỗ bụi bặm trên quần tiện tay lấy ra một cái áo sơ mi khác trong cái túi mặc lên người che lại quần áo đã bị rách tả tơi. “Tôi không quấy rầy anh đi tìm vui! Tôi nghĩ anh là một anh chàng đẹp trai đến từ Phương Đông huyền bí có thể khiến cho phụ nữ Phương Tây ái mộ hơn nữa còn cướp lấy trái tim của họ.” Cô châm chọc nói. Cô tùy ý mà phát tay một cái ra vẻ như không quan tâm giống như đối với Thiên Long Cương Triệt không có chút lưu luyến. Mà cô cũng không có nói bất kỳ lời cảm ơn nào, có thể ở trong lòng cô căn bản không cảm kích anh ra tay giúp đỡ, bởi vì nếu anh không có xuất hiện cô cũng tin tưởng mình có năng lực

đánh bại ba kẻ lang thang đưa bàn tay không có ý tốt với cô ra. Đã như vậy thì cần gì phải nói cảm ơn. “Này! Một cô gái như em ra ngoài đi du lịch rất nguy hiểm.” Anh hướng về phía tấm lưng mảnh khảnh của cô kêu lên. Nhưng mà cô hoàn toàn không trả lời. Anh vội vàng cầm hành lý lên lên lên đi theo phía sau cô, mặc dù anh hiểu đây là một loại hành động tự rước lấy nhục nhã, nhưng mà anh không có cách nào ngăn chặn sự xúc động kia mà bám theo sau lưng cô thật chặt chẽ, còn phải cẩn thận sợ bị cô phát hiện! Cuộc hành trình ngày đầu tiên ở Hà Lan bị mấy kẻ lang thang phá hư, lần này khiến cho hào hứng của cô ở Amsterdam đã không còn. Vì vậy Hương Thủy Y quyết định đi đường vòng mà rời khỏi Hà Lan đi miền nam nước Bỉ thủ đô Brussels, rồi cô thẳng hướng tới Paris thủ đô nước Pháp. Trước tiên cô vào trạm xe lửa trung tâm thành phố. Xung quanh trạm xe lửa đều là các nhà cung cấp và các cửa hàng ở các ngã tư đường, trên phố còn có các nghệ sĩ đang trình diễn nhạc cụ tiếng nhạc vang lên khắp nơi làm cho tâm tình người ta cũng phấn chấn theo. Đối với cô mà nói hình như chỉ có trạm xe lửa chật chội náo nhiệt này là chỗ an toàn nhất. Sau khi trải qua nỗi kinh hoàng lòng cô vẫn còn sợ hãi cho tới khi đến nhà trọ cũng cảm thấy không an toàn. Vì vậy cô quyết định vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, tối nay liền dừng lại ở trạm xe lửa ngủ trên ghế trong sân ga là được rồi. Dù sao sân ga có bảo vệ đi tuần tra cũng rất an toàn! Người tuổi trẻ du ngoạn ở Châu Âu vì tiết kiệm tiền cùng thời gian thì luôn mà cầm theo túi ngủ để ngủ ở ven đường, mà xung quanh trạm xe lửa cũng thường nhìn thấy cảnh tượng này, cho nên coi như thêm một cô gái nhỏ tóc đen mắt đen cũng chẳng có gì lạ. Trạm xe lửa ở Châu Âu đều có thiết kế phòng tắm cùng phòng giặt quần áo cho các du khách, cô đã dùng một ít tiền vào nhà tắm để tắm rửa cho thoải mái, sau thay đổi quần áo sạch sẽ cả người hình như lại sáng sủa hẳn lên, cô hài lòng đi tới kiểm chỗ an toàn rồi lấy túi ngủ đã chuẩn bị mà nghỉ ngơi một chút. Sáng sớm ngày mai xe lửa đã khởi hành đi Brussels, cô nhắc nhở mình ngàn vạn lần không được ngủ quên. Chỉ cần ngày mai ngồi lên xe lửa cô sẽ đến một đất nước khác – Bỉ, nghĩ đến đây cô liền hưng phấn không thôi, rất nhanh liền mỉm cười mà ngủ thiếp đi. Thiên Long Cương Triệt đứng lặng ở nơi xa len lén nhìn cô mà lắc đầu thở dài. Cô là một cô gái đặc biệt. Một cái nháy mắt một nụ cười giờ tay nhắc nhủ của cô, còn có kiểu suy nghĩ lạ lùng cùng hành động dũng cảm dị thường của cô cũng làm cho anh lâm vào mê muội. Cô hẳn là con gái của nhà giàu có, nhưng mà cô lại có thể nằm xuống đất mà ngủ không thêm để ý đến ánh mắt của người khác. Cô tự nhận mình có thể bình đẳng với đàn ông mà không sợ hãi. Mà vẻ đẹp của cô lại càng khiến lòng người run sợ, chính cô dường như lại hồn nhiên không phát giác ra, từ lúc lớn cho tới giờ anh chưa từng gặp qua một cô gái xinh đẹp như hoa mà lại độc lập tự chủ như thế! Ánh mắt của anh luôn không nhận được mà chuyển hướng đi theo cô, cuộc hành trình Châu Âu đã không còn quan trọng nữa, phong cảnh xinh đẹp của Châu Âu cũng bị anh để ra khỏi trí nhớ, hiện tại anh chỉ quan tâm đến một chuyện đó chính là cô. Tâm tư Cương Triệt rối loạn mà suy nghĩ cả đêm vì sao mình lại không bình thường như thế. Thủy Y như mong muốn mà đáp xe lửa đi thẳng tới Brussels của Bỉ. Không nghĩ tới khoảng cách rộng lớn giữa các lãnh thổ của các quốc gia lục địa Châu Âu, nhưng mà từ Amsterdam đến Brussel lại chỉ cần ba giờ đi xe. Lúc trước ở Đài Loan cô mua vé xe lửa Châu Âu liên hợp là chỗ ngồi sang trọng ở khoang hạng nhất, có thể ngồi chỗ tốt nhất mà đây là người mua khoang phổ thông không thể thưởng thức Người trên xe lửa rất nhiều cô trước tiên tranh giành một khoang ghế tốt nhất ở khoang hạng nhất, cái khoang ghế này chỉ có bốn người ngồi có hai ghế to lớn cho hai người ngồi, ngồi đối mặt với nhau còn có một các bàn ăn có thể dùng để ăn cơm. Thật tốt! Cô một mình độc hưởng cái khoang ghế sang trọng rộng rãi thoải mái. Cái ghế dài lớn còn có thể để cho cô làm giường ngủ còn có thể đọc tạp chí, cũng tùy thời gọi nhân viên phục vụ làm các loại phục vụ, cô muốn nhân dịp ba giờ này mà hưởng thụ một phen thật tốt. Khi xe lửa bắt đầu chạy thì thần kinh vừa mới buông lỏng lại lập tức căng thẳng. Bởi vì lúc này cửa khoang ghế được mở ra đi vào hai người da đen cơ hồ cao hai trăm centimet. Bọn họ như tay quyền anh, dáng người to con cùng màu da giống như than củi đen, xem ra một bộ dáng cực kỳ hung ác, khiến cho Thủy Y khấn nguyện ngay cả trái tim cũng bị níu chặt. Thủy Y thở dài một hơi khóc không ra nước mắt rồi lại như không có việc gì. Bọn họ tại sao lại muốn ngồi ở chỗ này? Tại sao không tới khoang ghế khác mà ngồi? Chẳng lẽ vì thấy cô ngồi lẻ loi một mình mà thoát nhìn bộ dáng rất dễ ăn hiếp? Phàm là người mua vé khoang hạng nhất đương nhiên có quyền lợi ngồi ở khoang ghế khoang hạng nhất, cho dù mọi người không quen biết nhau, cho dù là cô vào trước nhưng chỉ cần còn chỗ trống cô cũng không có quyền đuổi người ta đi. Cô cũng không có kì thị chủng tộc mà là cái người da đen đó khuôn mặt xem ra rất hung ác khiến cho cô vô cùng sợ hãi. Đột nhiên trong lúc đó Thiên Long Cương Triệt xuất hiện, khuôn mặt tươi cười anh nhẹ nhàng đẩy cửa vào lập tức đi tới bên người Thủy Y. “Anh có thể ngồi chỗ này không?” Anh lễ phép mà hỏi thăm. Cảm ơn ông trời! Cứu tinh đến! Rốt cuộc cô cũng có bạn! Cô chưa từng có khát vọng anh xuất hiện như thế! “Dĩ nhiên có thể!” Cô lập tức chuyển qua chỗ ngồi bên cạnh. Thiên Long Cương Triệt sau khi cất xong hành lý thì ngồi xuống. “Sao anh lại xuất hiện ở nơi này!” Cô kinh ngạc hỏi. “Rất

đúng lúc phải không? Lại đúng tuyến đường với em. Thật ra thì anh muốn đi Brussels xem chú bé đi tiểu nổi tiếng thế giới.” Anh thuận miệng bịa ra vài lời nói dối. “Nếu như không phải vội vàng nhảy lên xe lửa thiếu chút nữa anh không đuổi kịp chuyến xe này! Sau khi đi lên lại mất một lúc tìm chỗ ngồi không nghĩ tới ở trong khoang ghế này còn có thể gặp được em, lại vừa lúc còn một chỗ trống!” Thật ra anh đã sớm tính toán rất tốt rồi, vẫn là nên đi theo cô, bất luận cô đi nơi nào anh cũng phải đi theo. “Ồ!” Thủy Y đáp một tiếng. “Nói như vậy vừa lúc tuyến đường của chúng ta giống nhau nha!” “Ừ! Rất có thể.” Cương Triệt chợt dạ lấy ra bản đồ xe lửa Châu Âu ra làm bộ nghiêm túc nói: “Kế tiếp em nhất định sẽ đi Paris sau đó ngồi xe lửa đi Barcelona Tây Ban Nha hoặc là Madrid thủ đô Tây Ban Nha. Hai người chỉ cần ngẩng đầu là có thể đón nhận ánh mắt của người da đen ngồi đối diện, điều này làm cho Thủy Y cảm thấy không được tự nhiên mà ánh mắt của Cương Triệt cũng lạnh như băng mà có mang sự cảnh giác dường như chuẩn bị tùy thời bảo vệ Thủy Y! Lúc này một người đàn ông trung niên mặc đồng phục đi tới kiểm tra vé. Thủy Y ngoan ngoãn đưa vé xe lửa ra cho ông nhìn, sau đó là Cương Triệt lại đến hai người da đen kia. Tiếp theo hình như có tranh chấp người kiểm tra vé lại ra lệnh cho hai người da đen kia rời khỏi, nhưng mà bọn họ lại kiên trì không chấp hành từ kịch liệt đến kháng cự, chỉ một lúc sau thì cảnh sát xuất hiện. Thủy Y chưa từng nghĩ tới thì ra trên xe lửa Châu Âu cũng có cảnh sát mà người kiểm tra vé kia có quyền ra lệnh hai người da đen kia lập tức rời khỏi khoang ghế. Bởi vậy bên trong khoang ghế chỉ còn lại hai người là cô và Cương Triệt. “Lúc này đến cuối cùng là xảy ra chuyện gì?” Thủy Y vẫn không hiểu chút nào. Không nghĩ tới ngay cả tiếng Pháp mà Cương Triệt nghe cũng hiểu được anh hướng Thủy Y giải thích. “Bởi vì hai người da đen kia là mua vé thường không phải là khoang hạng nhất sang trọng, vé của bọn họ ngồi sai chỗ rồi, tự nhiên sẽ bị mời đến khoang hạng hai.” Thủy Y nhận thấy nói: “Từ chuyện này cũng có thể thấy người Châu Âu chấp pháp nghiêm khắc. Mọi người theo lệ mà làm việc, việc này nếu như là ở Đài Loan có thể thừa nước đục thả câu mà bỏ qua rồi! Đây có thể là trị an ở Châu Âu tốt đẹp cuộc sống người dân ổn định có thể là một trong những nguyên nhân này.” Lần này mặc dù không thể một mình độc chiếm khoang ghế nhưng đáy lòng cô đã thoải mái hơn lúc đầu, cô và Thiên Long Cương Triệt đều là người Phương Đông lại ngồi chung một chỗ nên không cần lo lắng hoảng sợ. Hiện tại khoang ghế sang trọng này chỉ còn lại bọn họ, lần này anh nên tận hưởng thật tốt đoạn đường xe từ Amsterdam đến Brussels. “Hắc! Anh xem!” Ngón tay của Thủy Y hướng ngoài cửa sổ có một loạt ngôi nhà xinh đẹp gạch đỏ ngói trắng bên cạnh lại là một khu vực thập tự giá. “Nghĩa trang và các hộ gia đình ở gần nhau, khiến cho cô khó có thể tưởng tượng ngay cả Châu Âu cũng xảy ra các loại tình huống như vậy. Nhiều người ở bên cạnh nghĩa trang như vậy không trách được lúc ấy có thấy ma hay ma cà rồng trong truyền thuyết thời Trung cổ.” [thời xã hội phong kiến, thời trung cổ (trong lịch sử Trung Quốc thường chỉ khoảng thời gian Ngụy Tấn, Nam Bắc Triều, Tùy Đường)] Cương Triệt nhếch mép cười một tiếng. “Dù sao bây giờ đất đai đều là tác đất tác vàng giống như nghĩa trang công cộng gần Tokyo quá đông thoát nhìn giống như một thành phố của người chết vậy.” Anh quan tâm hỏi: “Em sợ sao?” “Không.” Cô lắc đầu và nói ra suy nghĩ của mình. “Tôi cảm thấy nghĩa trang giống như cái bóng của thành phố đi song song với nhau thực sự ở phía sau thành phố. Người dân thực sự bây giờ của thành phố chính là cái bóng đáng sợ của người dân trong quá khứ. Phần mộ không thể xác định được nhân sinh... không ai có thể tránh khỏi cái chết.” Trong lòng cô hiểu rõ một ngày nào đó của một tháng sau khi cô về lại Đài Loan sẽ là ngày cô chỉ còn hai bàn tay trắng đối mặt với cái chết. “Không phải là chúng ta nên đối mặt với cái chết sao?” Cô nhàn nhạt mà nói. Về mặt cô đột nhiên hiện lên vẻ buồn thảm cùng phiền muộn trong lòng cũng không tránh được ánh mắt sắc bén của Cương Triệt. Anh phát hiện cô thường hiện lên buồn rầu đến tận cùng là có chuyện gì quá nhiều cô đây? Cô lại trầm mặc anh cũng không nói một lời. Mà phong cảnh ngoài cửa sổ giống như một bức tranh yên tĩnh mà ấm áp. Xe lửa đang lác lác từ từ đi tới giữa hai bên bãi cỏ xanh biếc từ từ mà lui về phía sau rời khỏi tầm mắt của người chính là một mảnh đồng ruộng xanh mướt mà địa thế nhấp nhô giống như là sóng nhỏ phe phẩy trên mặt biển. Ngôi nhà nhỏ có nóc nhà màu nâu nằm rải rác ở trong rừng cọ thẳng hàng. Cảnh sắc lúc này phẳng nhất giống như tiên cảnh ở trần gian (cảnh thần tiên), khiến cho cô tối hôm qua ngủ không ngon giấc, rất nhanh liền rơi vào ngủ mê man. Cô ngủ thiếp đi anh không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào sợ đánh thức cô. Anh nhẹ nhàng quay đầu nhìn chằm chằm cô ngủ, trong lòng dâng lên một chút rung động. Anh chưa từng quên trán cô hay nhăn lại khiến cho anh nhìn thấy vô cùng đau lòng Thời gian trôi qua xe lửa liên tục hướng tới Brussels, hướng được gọi là ngã tư đường của Châu Âu. Anh nhẹ nhàng vỗ cô, cô lập tức thức giấc ưỡn oải mà nhìn anh. “Sắp đến rồi! Còn hai trạm nữa là đến Brussels.” Thiên Long Cương Triệt tốt bụng mà nhắc nhở cô. “Mau chuẩn bị một chút đi! Nếu không sẽ không kịp.” “Cám ơn anh!” Cô vội vàng đứng dậy đưa tay lấy hành lý. “Đừng khách sáo. Mọi người đều người đến từ nơi khác vốn là nên quan tâm nhiều hơn thôi!” Cương Triệt lễ độ mà trả lời. Thủy Y cười lộ ra lúm đồng tiền dường như đã không còn địch

ý với Cương Triệt nhân cơ hội hỏi: “Anh tính đi nơi nào của Brussels đây?” Cuốn sách du lịch đặt biệt giới thiệu nước Bỉ mặc dù là một quốc gia nhỏ nhưng mà văn hóa của bọn họ, nghệ thuật và âm nhạc đều có biểu hiện xuất sắc nhất, cho nên đi Bỉ tuyệt đối không thể bỏ qua giáo đường thời trung cổ cùng viện bảo tàng phong phú. Nói đến lịch sử cùng du lịch Thủy Y đúng là nói hăng say. * thời trung cổ (chỉ thời đại xã hội phong kiến trong lịch sử Châu Âu) “Vậy em bằng lòng.” Anh dùng lại một lát mới quyết định lấy dừng khí nói: “Để cho anh làm bạn với em, chúng ta cùng đi du lịch được không?” “Anh sẽ không chơi sao?” Cô hạ thấp khóe miệng hỏi. “Không phải vậy.” Cương Triệt biết yêu cầu của anh làm người khác khó chịu vì vậy giả bộ đáng thương nói: “Kỳ thật bởi vì tài liệu du lịch của anh không chu đáo, đặt biệt là Bỉ căn bản không có chuẩn bị lại càng không biết nên đi nơi nào chơi, anh đang vì chuyện này mà nhức đầu, thật may là gặp em, em có lòng từ bi mà chúng ta cùng là người Phương Đông hơn nữa lại rất có duyên, có lòng tốt giúp anh một chút đi!” Mặc dù về mặt cô không muốn, nhưng lại cảm thấy thiếu anh một ân huệ, dù sao anh cũng đã từng giúp cô, vì vậy mà miễn cưỡng gật đầu đáp ứng. “Hai ngày nha!” Cô đặt biệt nhấn mạnh. “Sau này mọi người đường ai nấy đi không liên can đến nhau.” “Em thật là kỳ quái!” Anh thật không hiểu cô. Tại sao không thích người ta đi cùng? “Tôi thích sự tự do cũng hi vọng tận hưởng ngày nghỉ của một tháng này thật tốt!” Cô thẳng thắn nói. “Em ghét ràng buộc?” Anh thăm dò hỏi. “Có thể nói vậy cũng có thể nói không phải.” Dù sao chuyện của cô ràng buộc rất nhiều! Cô vĩnh viễn không cách nào bỏ rơi người mẹ đáng thương, không cách nào quên sự thù hận để tha thứ cho cha đã nói mình là nỗi nhục của gia đình là chuyện không thể nào quên được. Sau khi xuống xe lửa bọn họ tiến vào cổ đô Brussels có ngàn năm lịch sử. Trong trung tâm thành phố Brussels có viện bảo tàng cất giữ đầy đủ các loại văn hóa cũng tràn đầy hơi thở nghệ thuật cùng lịch sử. Quảng Trường Lớn là nơi tụ tập của các thương nhân từ thế kỷ mười hai tới nay cũng là trung tâm kinh tế ngày xưa, cho nên Quảng trường ở Brussels được gọi là đẹp nhất thế giới. Trên mặt đường của quảng trường toàn bộ đã được dán giấy thiếp vàng. Còn có giáo hội lớn thánh Michelle được xây dựng từ thế kỷ mười ba đây là công trình kiến trúc có phong cách nhất ở Bỉ. Mà hiện Brussels còn giữ là di tích cung điện là do Louie mười sáu xây dựng nên, ở nơi này không nên bỏ qua là chú bé đi tè nổi tiếng khắp nơi. Bất cứ lúc nào chỗ nào Thiên Long Cương Triệt đều không quên mang máy chụp ảnh treo ở trước ngực muốn đem cảnh đẹp có một không hai ở trước mắt hoặc là di tích cổ có giá trị vô cùng mà lưu làm kỷ niệm. Mà Thủy Y lại bất đồng. Cô chẳng qua là lẳng lặng đứng nhìn lẳng lặng thưởng thức không giống một loại khách du lịch ra sức mà chụp hình làm kỷ niệm. “Em không chụp hình sao?” Anh tò mò hỏi “Không cần.” Cô thành thật nói. “Chỉ cần để tâm dùng ánh mắt nhìn là được rồi!” Cô muốn dùng ánh mắt của mình đem các nơi trước mắt đều khắc ở trong đầu. Nếu như tương lai có một ngày cô bị mù như vậy những cảnh đẹp này vẫn sẽ vĩnh viễn lưu lại cảnh tượng trong lòng cô. “Anh giúp em chụp hình được không?” Anh làm bộ như thích thú mà cầm máy chụp hình lên, thật ra thì đáy lòng rất mong muốn lưu lại bóng dáng xinh đẹp của cô. “Không muốn.” Cô kích động cự tuyệt chỉ thiếu không có đưa tay đánh rơi máy chụp hình của anh. Anh sợ vội vàng dừng lại chụp hình lại liên tục đối với cô ấy nãy. “Không sao.” Cô bắt buộc mình tỉnh táo lại mở miệng nói: “Hôm nay hành trình dừng tại đây.” Mặt trời xuống núi hoàng hôn mờ ảo có vẻ xinh đẹp mà sâu sắc Thủy Y muốn thừa dịp này mà tạm biệt Cương Triệt. “Em không đói bụng sao?” Anh chán nản mất một lúc. Mà về mặt cô vội vã nói tạm biệt khiến cho anh rất nản lòng. Anh ở trước mặt phụ luôn là ngang ngược không có gì là không làm được. Các cô ấy chủ động tang bốc anh lại càng không ngừng nịnh bợ anh. Chỉ có cô hoàn toàn đối với anh không có vẻ mặt tốt còn hơi một tí là cho anh vấp phải trắc trở! “Hôm nay hành trình rất vội vàng ngay cả buổi trưa cũng chỉ lấy bánh nướng xốp nổi tiếng của Bỉ ăn no. Thế này đi anh mời em ăn bữa cơm xem như là cảm ơn em đã giúp đỡ làm người dẫn đường tốt nhất!” Anh không chết tâm mà đề nghị. “Không cần.” Cô lạnh lùng mà cự tuyệt. “Tôi muốn ngồi xe suốt đêm đến Paris.” Đây là lý do tốt nhất có thể rời khỏi anh ta. Huống chi như vậy còn có thể tiết kiệm được tiền thuê ở lại một đêm. “Dù cho như vậy em cũng nên nhìn xem hôm nay có tuyến xe lửa đêm hay không! Nếu như không có em lại chờ đợi vô ích sao?” Anh ân cần nói: “Như vậy đi! Anh cùng em đến trạm xe nhìn thời gian biểu một chút được không?” Anh quan tâm khiến cho cô không có lý do để cự tuyệt đành phải để cho anh tiếp tục theo bên người. Thật may! Cương Triệt nhìn bảng thời gian phía trên chỉ dòng chữ Brussel – Paris. Xe lửa là buổi tối mười một giờ. “Nếu vậy tôi phải tranh thủ thời gian để ngắm nhìn.” Thủy Y không chút nghĩ ngợi nói. “Vậy thì đáp chuyến xe lửa mười một giờ đi đến Paris thôi!” “Vậy buổi tối không phải là em phải ngủ trên xe sao? Có tính ngủ giường nằm không?” Anh có lòng nhắc nhở. “Nhưng mà muốn giường nằm thì phải thêm một ít tiền là được – bởi vì nó không có bao gồm trong vé liên hợp mà chúng ta đã mua.” “Tôi sẽ mua ‘một cái giường’ để ngủ.” Cô thẳng thắn nói. “Bởi vì tôi thật sự đã mệt rồi!” Vành mắt của cô đã nổi lên vòng đen lớn lại thâm. Thật ra thì một người tự mình đi du lịch suy cho cùng là vất vả hơn so với đi cùng một đoàn chẳng những không có xe đi chơi cũng không có

người hướng dẫn du lịch. Người dẫn đầu và các thành viên mọi việc cũng chỉ có thể dựa trên thỏa thuận riêng của họ, tự mình sắp xếp chuyện ăn uống, phụ thuộc vào cuộc hành trình chẳng qua cũng bởi vì như thế mới có vẻ mới mẻ cùng ly kỳ. Mà phương thức bọn họ du lịch phần lớn là dựa vào cặp chân liên tục đi bộ một đường dài như vậy. Nhất là ngày hôm nay, bọn họ thực dự đi đường quá nhiều. “Em thoát nhìn rất mệt mỗi ngoại trừ cần ngủ một giấc thật tốt, ngoài ra còn cần ăn một bữa thật ngon, em nhìn em đi hai ngày nay đều dựa vào bánh mì để ăn làm sao có thể có dinh dưỡng?” Anh không nghĩ qua là thuận miệng nói thiếu chút nữa để cho cô phát hiện anh thực sự bám theo cô, anh vội vàng im lặng không nói thêm gì nữa. May mà cô bởi vì quá mệt mỏi mà không có nghe được có gì không đúng. “Đi thôi! Dù sao cách thời gian lên đường còn rất lâu như vậy thừa dịp này rảnh rồi chúng ta đi ăn một bữa cho thật ngon. Em muốn ăn món ăn Trung Quốc hay không?” Anh cố gắng lấy thức ăn ngon để dụ cô, vừa mới nghe nhắc tới món ăn Trung Quốc vị giác của cô hình như hoàn toàn thức tỉnh ý nghĩ muốn trở về ăn món ăn Đài Loan. “Tôi rất muốn vô cùng muốn.” Cô ử rử cuối đầu nói. “Từ lúc ngồi máy bay cho đến bây giờ đã liên tục mấy ngày chưa ăn đến cơm trắng nóng hổi rồi, sắp không chịu nổi rồi!” “Vậy thì đi thôi!” Anh liếc mắt khoe. “Người Trung Quốc kiêu ngạo nhất là khắp nơi đều có người Trung Quốc cho dù là ở Tây Âu hay Đông Âu tùy tiện tìm một chút cũng sẽ có quán ăn Trung Quốc nha!” “Vừa rồi tôi cũng có chú ý tới một quán cơm Bắc Kinh rất lớn.” Cô không ngưng ngừng nói: “Nếu như có vịt quay Bắc Kinh thì tốt.” Nói đến vịt quay nó dường như đã xuất hiện ở trước mặt cô, càng đói bụng đến choáng váng, tứ chi mệt mỏi. “Đi nhanh đi! Chúng ta ăn một bữa cho thật đã!” Anh hét lớn. Nhưng mà hai chân của cô đã đau đến sắp không nghe sai bảo, nếu không phải là anh ở sau lưng đẩy cô, cô thật là không đi nhanh được. “Uống đi! Đây là trà xanh chính gốc Đài Loan!” Cương Triệt rộng rãi mà kêu rất nhiều món ăn nổi tiếng Trung Quốc trừ gà vịt cá ra còn có một tô canh hầm bổ hãm thuốc bắc nóng hổi. Dĩ nhiên là không thể thiếu trà mà người Phương Đông quen uống. Khi trà xanh nóng hổi xuống bụng thì Thủy Y gần như cảm động muốn khóc chảy nước mắt. Mặc dù đây không phải là trà chất lượng tốt nhưng lúc này mà có thể có được trà xanh để uống đã cảm thấy vừa lòng rồi. Nhìn các loại món ăn ngon liên tục lên bàn miệng của cô đã sớm mở to thêm nhỏ dãi vì vậy mà không khách khí ăn ngấu nghiến. Chẳng những cô ăn xong hai chén cơm trắng gần như ăn sạch cả đĩa gà, tiếp theo bắt đầu cá chình hấp, vịt quay Bắc Kinh cũng bị cô tiêu diệt sạch sẽ, cho đến nước trái cây thì cô mới sờ sờ cái bụng đã no thỏa mãn nói: “Thật là không dễ được! Cảm ơn anh đã mời tôi ăn thỏa thích!” Đối với sự quan tâm cùng rộng rãi của anh khiến cô không khỏi cảm động. “Vậy sau này mỗi ngày anh đều mời em ăn món ăn Trung Quốc được không?” Anh nắm chắc cơ hội hiếm có này mà nói. “Có ý gì?” Cô nhảy cảm mà buông đũa xuống lạnh lùng nói. “Đây là không có khả năng hành trình của chúng ta khác nhau, tôi không thể nào luôn luôn đi theo anh, chúng ta cũng không có khả năng luôn chạm mặt.” “Nói cũng đúng!” Anh không dám nói thêm gì nữa. Ai! Vẫn bị cô cự tuyệt anh thật sự rất chán nản. Đợi đến ban đêm lúc bọn họ trở lại trạm xe lửa Thủy Y chuẩn bị đáp xe lửa đi tới Paris. Thủy Y lần nữa lại phát tay nói lời tạm biệt mà anh lại vẫn dùng tiếng Trung nói với cô: “Hẹn gặp lại.” Hẹn gặp lại – Chúng ta còn có thể lại gặp nhau. * Brussels – thủ đô của vương quốc Bỉ, là một trong những thành phố văn hóa cổ của châu Âu, nơi đặt trụ sở chính của các cơ quan đầu não của Liên minh châu Âu. Vì vậy, một cách không chính thức, người ta gọi Brussels là thủ đô của châu Âu – Trái tim của Châu Âu. Chịu ảnh hưởng của khí hậu đại dương ôn hòa nên thời tiết Brussels khá dễ chịu. Mùa Hè là mùa đẹp nhất trong năm với bầu trời trong xanh, cây cối tốt tươi; mùa Thu thường có những cơn mưa rào bất chợt; còn mùa Đông lạnh nhưng không buốt giá, tuyết rơi từ tháng Một đến tháng Ba. Thành phố này nổi tiếng với các công trình kiến trúc cổ thời kỳ Phục Hưng và kiểu Gô-tích. Nổi bật giữa lòng Brussels là Quảng trường Lớn (Grand Place), từng được đại văn hào Pháp Victor Hugo ca tụng là “Quảng trường đẹp nhất thế giới”, mặt đường được lát đá hoa cương và những tòa nhà nguy nga tráng lệ xây dựng từ thế kỷ XV. Quảng trường Lớn còn nổi tiếng với sự kiện “thảm hoa” diễn ra 2 năm 1 lần (vào các năm chẵn) được tổ chức vào giữa tháng Tám thu hút rất nhiều du khách đến thưởng ngoạn. Năm 1998 Quảng trường được UNESCO công nhận là Di sản Văn hóa nhân loại.

Brussels còn được mệnh danh là “Kinh đô của bảo tàng” với hơn 90 viện bảo tàng, trong đó có những bảo tàng nổi tiếng như: Bảo tàng Khoa học tự nhiên, Bảo tàng Mỹ thuật cổ đại và đương đại, Bảo tàng Ô tô cổ, Viện Âm nhạc, Quân sự... và nổi tiếng nhất là Atomium – Viện bảo tàng khoa học kỹ thuật, xây dựng vào năm 1958 – Công trình mô phỏng theo cấu trúc tinh thể phân tử sắt với tỷ lệ phóng to hơn 160 tỷ lần, cao 102m, nặng sắp xỉ 2400 tấn gồm 9 quả cầu thép, đường kính mỗi quả 18m.. Kiến trúc sư André Waterkeyn thiết kế Atomium cho Expo đầu tiên sau Thế Chiến với mong muốn nó sẽ là biểu tượng của thời đại nguyên tử và việc sử dụng năng lượng hạch nhân vì mục đích hòa bình. Ở Brussels còn có một

“châu Âu thu nhỏ” trong công viên với mô hình khoảng 300 thắng cảnh tiêu biểu của hơn 15 nước châu Âu. Nếu New York có tượng Nữ thần tự do uy nghi, Copenhagen tự hào với Nàng Tiên cá quyền rũ thì Brussels cũng có biểu tượng riêng. Đó chính là “Manneken Pis” (Cậu bé đứng tè) nghe đâu đã được du khách quốc tế tặng cho 600 bộ y phục khác nhau và từ lâu đã trở thành biểu tượng du lịch của Brussels.

3. Chương 3

Vé xe lửa khoang C giường nằm số 22 Thủy Y tìm kiếm vị trí giường nằm. Thì ra giường nằm phần lớn là nằm gần đầu xe lửa mà phòng của cô chính là trong khoang xe lửa thứ ba. Giường nằm ở Châu Âu này giá cả được xếp vào loại cao cấp nhất là có hai cái giường, trung bình là có bốn cái giường, rẻ nhất chính là có sáu cái giường. Mua giường nằm cũng phải thử vận may. Nếu như không may gặp phải người xấu chẳng những phải cùng ngủ với hắn một phòng nhưng cũng là một đêm khủng khiếp đối với cô gái đơn thân. Nhưng mà chuyện như vậy rất khó dự phòng trước chỉ có thể cầu xin may mắn! Mà Thủy Y cảm thấy cô thật sự rất may mắn! Vì tiết kiệm tiền mà cô mua giường nằm rẻ nhất, nhưng có lẽ bởi vì không phải là ngày nghỉ nên người mua giường nằm không nhiều lắm đợi cả nửa ngày thậm chí ngay cả nửa người cũng không có. Thủy Y đắc ý cười không ngừng, có thể một mình độc chiếm sáu cái giường thực sự tuyệt vời! Song hình như cô cao hứng quá sớm bởi vì cô còn chưa kịp phản ứng thì Thiên Long Cương Triệt thậm chí ngang nhiên mà đi tới trước mặt cô khiến cho cô kinh ngạc không thôi. “Anh.” Làm thế nào mà anh ta ra ngoài được quá lạ? “Chúng ta thật là có duyên!” Anh mặt dày nói. “Giường nằm của anh lại có thể cùng một phòng với em.” “Phải không?” Hai mắt cô tròn to không dám tin mà hỏi: “Chẳng lẽ anh cũng muốn đến Paris?” “Dĩ nhiên.” Anh vội vàng khoát tay giải thích. “Em cũng đừng suy nghĩ quá nhiều đây chỉ là đúng dịp thôi không nghĩ tới nhân viên đặt chỗ lại cho giường nằm của chúng ta ở một phòng. Với lại em có thể yên tâm khi đến Paris đi con đường riêng của chúng ta, anh sẽ không quấy rầy em!” “Phải không?” Nếu anh đã nói như vậy thì cô còn có thể nói cái gì? Không nghĩ tới cô lại phải cùng anh ta ở một gian phòng? Mặc dù không cùng giường, tuy là không phát sinh bất cứ chuyện gì. Nhưng mà lớn như vậy đây là lần đầu tiên cô cùng một người đàn ông xa lạ ngủ cùng một phòng? Lúc này là cô nam quả nữ. “Vậy tôi ngủ trước.” Cô cố ý bò lên giường nằm ở tầng cao nhất cứ như vậy là có thể cùng anh giữ một khoảng cách. “Anh cũng phải ngủ. Anh cũng mệt chết đi được!” Anh lập tức nằm rồi lịch sự mà nói. “Ngủ ngon!” Tuy thế bọn họ đã không thực sự rơi vào giấc ngủ. Tiếng hít thở an tĩnh vang lên ở trong phòng, Thủy Y ngửa đầu nhìn trời bên ngoài cửa sổ là một màn đêm chỉ có mấy vì sao tò điểm, lúc đó ánh trăng đang từ trong tầng mây từ từ hiện ra. Chim hót côn trùng kêu vang trong bụi cỏ tạo thành một chuỗi âm thanh của tự nhiên, hết thảy đều rất tuyệt. Rõ ràng Cương Triệt là đang nghĩ tới cô, thật là muốn cùng cô nói chuyện phiếm, cùng nhau ngắm bầu trời đầy sao, nhưng mà mặc dù Thủy Y ở bên người lại không thể cùng nhau nói chuyện còn phải giả vờ ngủ loại cảm thụ này thật sự khổ sở. Thủy Y, Thủy Y. Ở đáy lòng anh gọi tên cô, trong miệng cũng tự mình bắt đầu lẩm bẩm bất ngờ không cẩn thận mà bật thốt lên: Thủy Y. Thủy Y nghe tiếng lập tức ngồi dậy hướng Cương Triệt hỏi: “Sao anh lại kêu tên tôi?” Cô nhũn mày. “Hơn nữa còn gọi tôi Thủy Y.” Anh vội vàng bò dậy thanh minh ỉn. “Anh không phải cố ý. Chẳng qua là không cẩn thận hướng chỉ hiện tại thời đại bây giờ gọi thẳng tên người khác có cũng không có vấn đề gì lớn.” Anh giả vờ vô tình nói. Chẳng lẽ là cô phản ứng quá mức? Có lẽ là vậy! Mỗi khi anh xuất hiện bên người cô thì thần kinh cô luôn căng thẳng không thể giải thích được ngay cả trái tim cũng kéo vào một chỗ. Chỉ cần anh thoáng đến gần cô cách cô gần một chút không biết làm sao cô lại khó thở. Đây rốt cuộc là vì sao? Là vì sức mạnh của anh vô cùng thần bí có thể khiến cho cô bị mê hoặc mà mất phương hướng? Quên đi! Cô bấu môi ngả vào trên giường nằm cứng ngắc kiên quyết nói: “Dù sao Paris cũng sắp đến! Đến lúc đó anh đi đường dương quan của anh tôi đi cầu độc mộc của tôi. Mọi người không liên can đến nhau!” “Được rồi!” Anh đành chịu mà đáp lại. Nghĩ đến sắp cùng cô chia tay đột nhiên anh đau lòng. Đêm nay anh lại không có cách nào ngủ được. Sáng sớm. Cuối cùng cũng đã tới Paris – kinh đô của nghệ thuật. Paris! Paris! Thủy Y vui mừng gần như la lên. Paris hoa lệ đến tột cùng có mị lực gì có thể hấp dẫn các văn nhân mặc khách (học giả & luật sĩ) khắp nơi trên thế giới. Bất luận là họa sĩ, nhà âm nhạc, nhà triết học, hoặc quý tộc hoàng cung cùng dân thường cũng bị thành phố xinh đẹp này hấp dẫn. Đối với họa sĩ mà nói Paris giống như một bức tranh say lòng người. Đối với nhà thơ mà nói Paris giống như một bài thơ

đẹp. Đối với người muốn đi lang thang ở Paris mà nói Parisse làm bước chân họ dừng lại không hề lang thang nữa. Đối với khách qua đường mà nói Paris mang cho họ sự hoài niệm vô tận. Paris là một thành phố lãng mạn cũng là một thành phố xinh đẹp. Cô cho là nơi này làm người ta mê hoặc, là niềm tự hào của thế giới, là vinh dự của người Pháp. Paris là nét mặt ban ngày của cô gái muốn biết cô chỉ có cách duy nhất là tiến vào cô mà ôm lấy. Thủy Y mang theo một đồng ảo tưởng lớn rút cuộc bước lên đất nước Paris. Sáng sớm ở trong trạm xe lửa không có người nào, cô cao hứng quyết định phải ngồi xe điện ngầm đến trung tâm vài đi dạo một chút. Mà ngồi xe điện ngầm để có thể hiểu được cái gì là cái đẹp của thời kỳ phát triển. Tàu điện ngầm Paris dày đặc như mạng nhện có tổng cộng 15 điều khoản yêu thích nhất của du khách. Thủy Y tin rằng chỉ cần mình làm theo đúng sẽ có thể tận hưởng đầy đủ các nơi lãng mạn, cổ điển và quyến rũ tại Paris. Ở Paris không chỉ nhìn thấy người Pháp kiêu hãnh mà còn thấy người Pháp sa sút. Ở trên đường phố rải rác rất nhiều kẻ lang thang lấy xin ăn để duy trì cuộc sống của bọn họ, chẳng những thân thể khỏe mạnh tay chân đầy đủ, hơn nữa có không ít anh chàng đẹp trai nhưng mà họ lại khinh bỉ làm việc, chỉ muốn lấy phương thức không làm mà hưởng để kiếm lấy tiền bạc. Có một số người Pháp có tính bài ngoại (ghét người nước ngoài). Họ ghét dân tộc từ bên ngoài đến, mặc dù những người này chẳng qua chỉ là đến ngắm cảnh mà thôi, bọn họ cũng không buông tha, đem khách du lịch trở thành dê béo lựa thời cơ lấy tiền của của họ. Thủy Y bị vẻ đẹp cả hai phái cổ điển và hiện đại của Paris làm cho sợ hãi rồi, hoàn toàn không chú ý đến hai thằng quỷ nhỏ lang thang đang vọt tới bên cô, cũng cố ý đụng cô một cái, sau đó cũng ngay lập tức mà chạy mất không thấy bóng dáng. Một cảm giác kỳ quái từ trong lòng dâng lên cô vội vàng sờ túi bỗngưng khuôn mặt biến sắc vì tiền không thấy! Điều này sao có thể? Cô không dám tin vội vàng tìm cẩn thận một lần nữa, trước đó cô còn đặt biệt đem vé máy bay, hộ chiếu cùng vé xe lửa đặt ở trong một cái túi khác, mà lúc này cũng còn ở trong túi nhưng mà ví tiền lại mất cả trái tim cô đột nhiên chìm xuống mức thấp nhất, đây không phải là giấc mộng đi, ví tiền của cô không thấy ngay cả một xu cũng không có giữ lại. Trong nháy mắt cô từ thiên đường ngã xuống địa ngục, ở nơi đất nước xa lạ này cô không quen biết bất kỳ người nào mà trên người không có một đồng nào thì cô nên đi nơi nào? Không nghĩ tới cô ở Paris gặp nạn, ở Paris gặp phải thất bại! Toàn thân cô vô lực xụi lơ tuyệt vọng bên cạnh thùng rác trên đường xe điện ngầm mà chỉ muốn khóc một trận thật to cô chán nản mà đem mặt vùi vào hai chân lúc này bị thương mà khóc nức nở. Khi cô cảm thấy đôi bàn tay rần rần chắc khe vuốt mái tóc mềm mại của cô thì cô lập tức ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông ở trước mắt – là Thiên Long Cương Triệt! Không nghĩ tới bọn họ lại chạm mặt?! “Chúng ta tại sao lại chạm mặt?” Mặc dù đã đến nước này rồi nhưng cô vẫn không quên giả bộ đánh trống lãng. “Tôi giống như không bỏ rơi được anh.” Anh khẽ mỉm cười vỗ vỗ đầu của cô dịu dàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Em sao lại trốn ở một góc mà khóc.” “Tiền của tôi bị móc rồi. Tôi cho là mang tiền mặt là đủ rồi nên không có mang thẻ tín dụng. Tôi lại không muốn gọi điện thoại về nhà tránh ẹ lo lắng.” Cô chán nản nói. “Hiện tại đầu óc tôi hỗn loạn không biết nên làm cái gì bây giờ? Đây đối với tôi mà nói là một vấn đề rất nghiêm trọng. Bởi vì tôi không có lộ phí.” “Vậy hộ chiếu, vé máy bay cùng vé xe lửa có còn không?” Anh khẩn trương hỏi. “Vẫn còn.” “Vậy thì tốt rồi.” Anh thở phào nhẹ nhõm nhiệt tình nói. “Để anh giúp em nha!” “Cái gì?” Cô kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. “Hãy yên tâm tiền của anh tuyệt đối đủ cho hai người chúng ta sử dụng.” Anh tràn đầy tự tin nói. “Có ý gì?” Cô hình như không hiểu lời anh nói. “Hiếm khi em đến Châu Âu du ngoạn, dĩ nhiên không thể cứ như vậy mà trở về, cái gì tốt đẹp nhất chính là nhớ lại cũng không có lưu lại đó không phải là rất đáng tiếc sao?” Anh uốn ba tấc lưỡi cố thuyết phục. “Chúng ta hãy kết bạn đi du lịch đi! Dù sao quen biết cũng là một loại duyên phận. Hơn nữa ra bên ngoài có người làm bạn cũng rất tốt, chẳng những sẽ không nhàm chán lại có thể chăm sóc lẫn nhau như vậy không phải là một công hai việc sao?” Lời anh nói nghe rất cảm động. Nhưng cô chỉ là ngốc lạng ở một bên không có phản ứng nhưng mà trong hốc mắt đã bị một tầng sương mù bịt kín, chỉ thấy cô dùng sức mà cắn môi dưới cố gắng không để nước mắt chảy xuống. “Em đừng sợ anh tuyệt đối không phải người xấu, anh là người đàn ông đúng đắn.” Vì muốn được sự tín nhiệm của cô anh thậm chí không ngại thề với trời. “Nếu như anh lừa gạt em hoặc là ý niệm trong đầu anh đây đối với em có ý nghĩ không tốt sẽ bị thiên lôi đánh.” Cô mỉm cười vẻ lo lắng dần dần rời khỏi trên mặt. Một lúc lâu cô mới yếu ớt mà hỏi: “Vì sao đối với tôi tốt như vậy?” Anh lộ ra nụ cười xấu hổ ngượng ngùng mà quay đầu đi thổ lộ tiếng lòng của mình. “Anh cũng không biết là vì sao lần đầu gặp em tâm tư không yên.” Cô thật muốn hỏi đó là loại cảm giác gì? Không bỏ được một người lại luôn luôn canh cánh trong lòng từng phút từng giây đều nhớ tới anh. “Đừng quá lo lắng!” Anh cố lấy dũng khí vuốt má hồng của cô. “Hiện tại em cần phải tận tình hưởng thụ Châu Âu xinh đẹp, những chuyện khác không cần phải suy nghĩ nhiều.” Anh lộ ra nụ cười rục rịch. “Vậy coi như là tôi mượn trước của anh! Đến khi về tới Đài Loan liền đem tiền trả lại cho anh.” Cô nghiêm túc nói. “Đừng ngại.” Anh căn bản không thiếu tiền cũng không quan tâm mà

đưa cho cô lộ phí. “Đừng ừ rừ!” Anh vỗ vỗ bờ vai của cô cổ vũ. “Xấu là không đi tốt sẽ không đến anh tin tưởng hành trình đến Châu Âu kế tiếp của em sẽ có thu hoạch không tưởng được! Cho nên vui vẻ một chút đi!” “Chúng ta hiện tại là bạn.” Đây là lần đầu tiên cô không có địch ý mà chủ động đưa tay cảm tạ với anh. Vì hoạn nạn gặp chân tình. “Cám ơn anh!” “VẬY chúng ta là bạn sao!” Anh tràn đầy chờ mong hỏi. “Đương nhiên.” Cô khẳng định rồi thẹn thùng nói. “Nhưng mà anh là người bạn đầu tiên của tôi đấy.” “Thật vậy sao?” Lời của cô làm cho anh hết sức rung động khó có thể tin mà nói. “Anh không tin. Em đẹp như vậy không thể không có đàn ông theo đuổi.” “Là thật đó.” Cô khẳng định mà nói. “Từ nhỏ tới lớn tôi đều là một nữ sinh đơn thuần chưa có từng cùng đàn ông ở chung cũng không quan tâm đến nên luôn cự tuyệt những người theo đuổi. Hơn nữa..” Mặt của cô chẳng biết lúc nào phủ lên vẻ lo lắng. “Có lẽ là bị ảnh hưởng của ba tôi, nên tôi rất ghét đàn ông nhất là bá quyền (dùng sức mạnh để thao túng hoặc dùng quyền lực để khống chế người khác) để nắm giữ phụ nữ, khống chế người đàn ông của người phụ nữ.” “Ba của em.” Cô cười lạnh. “Nói ra không sợ anh cười! Ba của tôi thường tay đập chân đá với tôi và mẹ, tuy nhà tôi giàu có nhưng lại sống ở dưới bóng tối.” “Đúng nói nữa! Đừng nói nữa!” Anh xúc động nắm tay của cô nghiêm mặt nói. “Chỉ có đàn ông xấu mới đánh phụ nữ! Anh không phải là người đàn ông xấu! Cho nên em không cần sợ anh đợi một thời gian nữa anh sẽ chứng minh cho em thấy anh là một người đàn ông tốt có một không hai trên thế giới!” Nghe anh nói lời thề son sắt làm cho đáy lòng cô dâng lên một tình cảm ấm áp. “Làm như thế nào?” Cô nâng cao lông mày khiêu khích hỏi. Anh hắng giọng nghiêm túc nói: “Anh sẽ rất dịu dàng đối tốt với người phụ nữ anh yêu.” Ánh mắt anh thâm tình mà nhìn đôi mắt sâu dịu dàng như nước của cô. Đó là đại biểu cho cái gì? Là yêu sao? Lòng của cô chấn động vội vàng quay đầu đi bất an mà thúc giục. “Đi thôi!” Anh vội vàng lấy lại tinh thần lớn tiếng nói: “Chúng ta trước đi tìm khách sạn cất hành lý rồi sau đi dạo một vòng Paris đây lãng mạn và kỳ diệu!” “Đi thôi!” Anh đột nhiên có một chút xúc động muốn nắm tay của cô nhưng mà cô lại tận lực cùng anh duy trì khoảng cách. Vì không muốn thiếu nợ anh quá nhiều cô vội vàng thanh minh. “Không cần ở khách sạn quá tốt như vậy sẽ tốn rất nhiều tiền.” “Tuân mệnh!” Anh liều mạng gật đầu như người học trò nghe lời chộc cô cười khanh khách. Song anh cũng kiên trì. “Anh cũng sẽ không dẫn em đến khách sạn của thanh niên ‘ngủ chung giường lớn như vậy quá keo kiệt.’” “Phải không?” “Đương nhiên. Anh không nỡ để em chịu khổ.” Khóe miệng anh để lộ ra nụ cười mê người. Cái này xem như lời đường mật sao? Lòng của cô lập tức tràn ngập ngọt ngào cả người đều phấn chấn. Bọn họ ở gần trạm xe lửa đi dạo chuẩn bị tìm khách sạn tìm nơi ngủ trọ mà trùng hợp phía bắc trạm xe lửa có một cái. Lúc Cương Triệt còn chưa kịp nói gì thì nhân viên tiếp tân liền cho họ là tình nhân liền tự mình đặt cho họ phòng hai người hơn nữa bởi vì giá tiền rẻ cho nên trong phòng chỉ có một giường lớn mà thôi. Cương Triệt muốn giải thích rõ ràng với nhân viên tiếp tân thì bị Thủy Y một phen lôi đi vì cô không muốn nói rõ. “Đối với người Châu Âu cởi mở mà nói căn bản sẽ không tin giữa chúng ta trong sạch.” “Nói cũng đúng.” Anh ngẫm lại cũng có lý liền xin lỗi với Thủy Y rồi nói: “Đêm nay anh ngủ trên sàn là được rồi.” Anh quan tâm khiến cho cô vô cùng khổ sở. Chính là đáp ứng anh vậy, dù sao cũng là anh trả tiền anh có quyền ngủ! Cự tuyệt anh không phải là có lỗi với ý tốt của anh sao. Vì thế cô chọn trầm mặc không trả lời. Khách sạn này làm cho bọn họ biết được cái gì gọi là già trăm tuổi. Cũng biết được ở khắp nơi Paris đều có kỳ tích. Bề ngoài của khách sạn đã có lịch sử trăm năm bên trong mặc dù không ngừng trải qua tu sửa đúng là nó chỉ có thể dựa theo khuôn mẫu mà người xưa đã thiết kế đi sửa chữa lại do đó thường xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ tựa như chỗ bọn họ lên thang máy được xây dựng hết sức đặc biệt tinh xảo nhưng mà ở trong không gian nhỏ hẹp khắp nơi lại lộ ra dấu vết cũ nát điều này khiến cho hai mắt của họ trừng lớn nhìn không được mà ngạc nhiên. Mà khi bọn họ đi vào căn phòng nhỏ hẹp trông thấy nhà vệ sinh thì hai người gần như ôm bụng cười to. Cái nhà vệ sinh kia gần như chỉ có một phần tư nhà vệ sinh lớn bình thường mà thôi nó giống như cái nhà vệ sinh đồ chơi, mặc dù nó nhỏ nhưng bên trong hoàn toàn đầy đủ. “Thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt!” Cương Triệt kinh ngạc nói. “Đúng vậy.” Thủy Y cười không ngừng. Sau khi hai người cất hành lý liền ra cửa chuẩn bị một chuyến đi phong phú của Paris hoa lệ. Sức quyến rũ của Paris có mặt khắp mọi nơi – ngoại trừ Bảo tàng Louvre nổi tiếng, Khải Hoàn Môn, Tháp Eiffel ngoài ra còn có Fontainebleau, cung điện Versailles*, viện thánh tâm**, nhà thờ thánh tâm*** như nhà văn Ernest Hemingway nói: không có gì kết thúc ở Paris! (There’s never any end to Paris) (đây là tựa đề chương cuối trong cuốn hồi ký liên miên) Đến tối anh lại mang cô đi thưởng thức một bữa ăn Trung Quốc phong phú. Cả ngày anh đối với cô che chở từng li từng tí khiến cho cô giống như bay lên trời cực kỳ vui vẻ. Bọn họ đi dạo ở trên đường phố Paris giống như đi vào trong đường hầm thời gian để thể nghiệm phong cách thời Trung cổ****. “Cười chuyện gì vậy?” Nhìn cô mơ mộng tựa như nét mặt đang cười anh tò mò hỏi. “Em đang suy nghĩ thì ra đàn ông không có kinh khủng như trong tưởng tượng!” Cô thành thật nói. Anh lại cực kỳ kinh hãi. “Nói cái gì? Chẳng lẽ em cho rằng đàn ông đều là đồ

xấu xa?” “Trước kia chưa biết anh tôi cho là đúng như vậy.” Cô thẳng thắn nói. “Tôi cảm thấy đàn ông không có ai là tốt cả.” “Quan điểm và ý nghĩ của em đối với đàn ông quá cực đoan!” Anh nhất thời không thể tiếp nhận không nhận được mà chỉ trích cô. “Tùy anh nghĩ thế nào.” Cô chẳng muốn cãi với anh sẽ không có ai hiểu nỗi lòng của cô. Cô đi một mình ở phía trước tâm tình anh thì lại xuống thấp mà theo ở phía sau hướng khách sạn đi tới. Vừa về tới khách sạn giống như là muốn tránh anh vậy, cô lập tức chui vào trong phòng tắm mà tắm rửa sạch sẽ còn tiện thể giặt quần áo. Đến khi rửa mặt xong cô như không có việc gì mà gọi anh. “Tới phiên anh!” Anh ngơ ngác ngồi ở trước giường giống như đang khó chịu thấy Thủy Y bước ra liền sau đó về mặt cứng lại mà đi vào phòng tắm không cần thận phịch một tiếng vang thật lớn, thân hình cao lớn của anh đụng vào cánh cửa đối diện. “Đau quá!” Cương Triệt lấy tay che cái trán ngồi xồm xuống la lớn. “Có nặng lắm không.” Thủy Y lập tức vọt tới trước mặt của anh lo lắng vươn tay muốn nhìn vết thương trên trán của anh một chút “Để cho tôi xem cái trán của anh một chút!” Khi cô vươn tay thì vừa lúc anh cũng buông tay xuống hai tay liền không cần thận mà đụng nhau cảm giác một trận điện giật truyền đến – khiến cho cô vội vã muốn rút tay về nhưng mà lại bị anh cầm chắc không chịu buông. Cô không cam tâm mà cố sức muốn rút tay về, ai ngờ vì vậy mà là cho cả người cô ngã vào trong ngực của anh. Cô vội vàng ngẩng đầu lên đưa tay đẩy lồng ngực của anh vốn định hung hăng mà trừng anh một cái lại thấy được trong mắt anh một tình yêu nồng đậm. “Thủy Y chẳng lẽ em vẫn không rõ lòng của anh sao?” Anh kích động mà nói dường như có thiên ngôn vạn ngữ (hàng ngàn lời nói) nhưng mà qua một hồi anh cũng mệt mỏi mà rũ bỏ vai xuống chán nản nói: “Bỏ đi, xem như anh chưa nói gì cả!” Hai mắt anh vô thần mà đẩy cô ra đi vào phòng tắm. Cô nhìn cánh cửa gỗ chạm khắc cảm thấy chán nản. Cô không nên cảm thấy thương tâm cô đang khổ sở cái gì? Lại đang mong đợi cái gì? Cô bắt quá chỉ là cô gái không có tương lai mà thôi, cô cô đơn mà ngồi dưới đất một mình cắn nuốt cái đau thương khiếp sợ kia. Cho đến khi một thanh âm trầm thấp từ trong khe cửa truyền đến khiến cho cả người cô tỉnh lại, cô lắc đầu tựa hồ muốn đem tất cả phiền não đau khổ tạm thời vứt bỏ. “Thủy Y.” “Chuyện gì?” Anh ho khan lúng túng nói: “Anh vừa rồi xông vào phòng tắm quên mang quần áo để thay có thể quay đầu đi một lúc được không.” “Dĩ nhiên.” Mặt của cô bỗng chốc đỏ bừng lên. Cô vội vàng quay người đi mắt nhắm lại không dám nhìn lên. Anh chỉ vậy một cái khăn tắm rất nhanh mà từ trong phòng tắm vọt ra cả người vẫn là ướt nhẹp giọt nước không ngừng từ trên người anh chảy xuống trên mặt đất tạo thành một vệt ướt thật dài. Trong buồng hành lý anh lật tung lên cũng không tìm được quần. Hơn nữa không biết là nguyên do bởi vì cô hay không cả người anh trở nên chậm chạp lại không tập trung. “Đã xong chưa?” Cô bắt đầu nhìn không được mà bắt đầu thúc giục anh. “Còn chưa có nữa! Chờ một chút.” Anh lẩm bẩm. “Kỳ quái! Đâu? Hành lý lộn xộn không thể tìm được sớm biết nên thu dọn lại thật tốt mới phải!” “Nhanh một chút!” Cô dường như sắp không chịu nổi âm thanh càng ngày càng bén nhọn. “Chờ một chút!” Anh cũng càng phiền não không chịu được mà nâng cao giọng nói. “Mau, một, chút!” “Chờ, một, chút!” “Mau.” “Chờ.” Bọn họ cũng sắp bị ép điên lẫn nhau, vì vậy trong nháy mắt bởi vì tức giận quá mức khiến cho cả hai người cùng quay đầu – cô hỗn hển nhìn anh, còn anh lại tức giận mà quay về nhìn chằm chằm cô. Mắt thấy một cuộc xung đột hình như rất căng thẳng – “Chết tiệt!” Tình cảm đè nén mấy ngày nhất thời bộc phát. “Anh tại sao lại bất lực như vậy?” Anh khàn cả giọng mà rống to. “Anh thật không hiểu tại sao mình lại trở nên như vậy không quả quyết thậm chí lại thiếu tự nhiên chẳng những không dám để người trần trướng trước mặt em còn vì tìm mà thiếu chút nữa trở mặt với em! Quả thật là nhảm chán mà!” Hóa ra tình yêu lại khiến cho người ta trở nên yếu đuối. Anh nghiêng răng nói: “Anh thích em.” Nhìn về mặt cô bị kinh sợ. Anh nhất thời thấp giọng: “Như vậy có thể quá đột ngột hay không? Có phải hù em hay không?” “Thiên —— Long —— Cương —— Triệt” Cô lắp bắp mà kêu. “Gọi anh là Cương Triệt.” Anh giống như không đếm xỉa đến mà nói. “Nói ‘thích’ còn chưa đủ. Chữ ‘thích’ còn không thể biểu đạt hoàn toàn say đắm cùng điên cuồng của anh với em cơ hồ đã đạt đến trình độ bệnh tâm thần.” Anh mở bước chân sải bước đến trước mặt cô cả người đột nhiên quỳ xuống. “Đáng ghét! Anh yêu em! Anh yêu em!” Anh đưa tay nắm khuôn mặt của cô bất chấp nói. “Khi lần đầu tiên nhìn thấy em thì anh liền yêu em! Cho nên đoạn đường từ Hà Lan anh đi theo em đến Bỉ với em lại cùng đến nước Pháp trong lòng anh rất rõ anh không thể không có em không thể mất em – anh nhất định phải chặt chẽ mà nắm chắc em.” “Nắm chắc tôi?” Từ này khiến cô cực kỳ mê hoặc. “Anh muốn em anh muốn em thuộc về anh.” Anh cương quyết mà biểu đạt rõ ràng ra với cô. Anh lại càng không cho cô phản kháng liền hành động dùng sức mạnh thân thể mà bao trùm cô xinh xắn. Đây là thân thể của đàn ông lòng của cô nóng lên. Anh vẫn nói liên tục mà thổ lộ tiếng lòng của mình. “Anh mới vừa rồi tức giận là vì anh không hiểu tại sao em luôn không tin đàn ông. Trên thế giới này vẫn có nhiều người đàn ông tốt, bọn họ chẳng những yêu thương vợ con hơn yêu mến người nhà, cũng không có người xấu xa như em nghĩ vậy!” Tâm tư anh rối loạn lo lắng nói. “Mà em cũng vì vậy mà sợ đàn ông!

Anh hận chính anh cố gắng thế nào cũng không thể loại bỏ chán ghét của em đối với đàn ông!” Hồi sau lâu rồi cuộc cô nói chuyện lại nói một nẻo: “Tôi hận chết Paris! Không nghĩ tới Paris lại mang cho tôi một cơn ác mộng.” Cô càng nghĩ càng không cam lòng không nhịn được tức giận mà rơi lệ xuống. “Nếu không là ở Paris thì tôi móc túi trộm đi túi tiền của tôi, tôi cũng không nhất định cùng đi với anh cũng không rơi vào trong ngực anh cũng không nghe anh dùng lời nói xằng bậy!” Anh liền cất tiếng cười to lời của cô khiến cho tâm cuồng loạn của anh khôi phục mà một nỗi tức giận cũng ở về mặt điềm đạm đáng yêu của cô mà hóa thành hư không. “Đã như vậy ngày mai chúng ta rời khỏi Paris đến quốc gia khác đi chơi đi!” Anh nhẹ nhõm mà nói. “Anh nói thật đơn giản!” Cô chu miệng lên nói. “Đó là đương nhiên. Chỉ cần có thể khiến cho em cao hứng, để cho em vui vẻ anh có thể dẫn em đi du ngoạn khắp Châu Âu từ thành phố lớn đến thị trấn nhỏ.” Anh thẳng thắn nói. “Đúng rồi để anh suy nghĩ một chút quốc nào thích hợp với em? Vậy thì em muốn đi chỗ nào. Ừ! Anh cảm thấy Italy rất giống em.” “Tại sao?” “Bởi vì quốc gia Italy đó có một loại cảm giác thần bí khiến cho người ta nắm lấy không chắc nhưng lại tràn đầy sức sống. Bất luận quy tắc nào đối với bọn họ mà nói giống như không có tác dụng gì cấm không được tâm bọn họ muốn bay.” Anh phân tích hết sức thấu đáo giống như đã sớm nhìn thấu lòng của cô. “Xem anh cường điệu như vậy chắc anh đã đến nước Ý?” “Không có.” Anh ngượng ngùng cười. “Bất quá anh xem qua trong bộ phim ‘Roma’ mà nó là nghiên cứu Roma vô lý, hình ảnh Roma cực kỳ thực tế tựa như văn minh cổ xưa, ở trong quá trình hiện đại hóa luôn là thời điểm đứng phải không hài hòa.” “Nghe anh nói có vẻ không tệ hại tôi nổi lên lòng tham hưởng về Italia. Nhưng tôi muốn đi Hy Lạp trước.” “Ngày mai chúng ta sẽ ngồi xe lửa đi Italy sau đó sẽ đi Hy Lạp! Cùng đi thám hiểm!” Anh không chút suy nghĩ mà đáp ứng yêu cầu của cô. “Thám hiểm?” Vừa nghe đến hai chữ này ánh mắt của cô lập tức sáng lên. Thám hiểm – chỉ nghĩ thôi liền rất hấp dẫn người. Mặc dù đề tài còn dần tiếp tục nhưng mà anh đã ôm cô đẩy cô. “Ngủ đi!” Sau đó anh ở bên mép giường cô trải ra túi ngủ lớn rồi nhanh chóng chui vào. Trong bóng tối ở trong phòng nhỏ hẹp khoảng cách giữa hai người là gần như thế. “Cương Triệt?” “Ừ?” “Anh không có mặc quần áo.” “A! Quên nói cho em biết anh có thói quen ngủ trần truồng.” Vừa nghĩ tới mặt của cô đã từng dán vào trong lồng ngực của anh cô liền đỏ mặt. “Thủy Y?” Anh nhẹ nhàng gọi cô. “Ừ?” “Em thật ghét anh như vậy sao?” Anh dạt dào hi vọng hỏi. “Ngay cả một chút xíu cảm giác em thích anh cũng không có sao? Anh không có yêu cầu nhiều chỉ cần một chút xíu thậm chí là một tia thích cũng được.” “Đáng ghét! Anh hi vọng tôi nói cái gì?” Cô đột nhiên rống to. “Nếu như tôi ghét anh thì mới vừa rồi sẽ không có nằm trong lồng ngực anh, mặt của tôi dính vào trên lồng ngực anh thì anh cũng đã biết đây là lần đầu tiên tôi dựa vào đàn ông gần như vậy.” Cô đột nhiên không có dũng khí nói thêm nữa cũng may là ở trên trong phòng một màn đêm tối không để cho anh nhìn thấy nét mặt của cô. Hai người lại lâm vào trầm mặc nhưng sau đó Cương Triệt lại gọi cô. “Thủy Y?” “Ừ?” Cô nhàn nhàn đáp lại. “Anh nhất định sẽ làm cho em yêu anh.” Anh thề mà nói. “Cương Triệt?” “Ừ?” “Câm miệng của anh lại. Ngủ!” Cô tức giận nói. “Thủy Y?” “Ừ?” “Làm ơn! Đầu chuyển qua đây một chút.” Anh nhỏ giọng mà yêu cầu. “Làm gì?” Cô nhin không được mà lật người đem mặt hướng anh. Ai ngờ anh lại đột nhiên ngẩng đầu lên lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ở trên cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô để lại cái hôn thâm tình. Mặc dù chẳng qua là cái hôn nhẹ lại mang đến cô vô cùng rung động cô không nghĩ tới thật không ngờ mùi vị nụ hôn đầu lại ngọt ngào. Mà lòng của cô cũng thỉnh thoảng mà nhảy không ngừng. Vì không để cho Cương Triệt phát hiện kỳ quái mặt cô không thay đổi quay người sang. Nhưng mà không có ai biết mặt của cô đã sớm hồng đỏ giống như là một loại quả táo chín.

* Viện Thánh Tâm đã xây dựng ngọn đồi cao nhất ở Paris. Nhà thờ được xây dựng vào năm 1875, 1914 chính thức hoàn thành, kéo dài 39 năm. 1919 bắt đầu. Giáo Hội phong cách kiến trúc độc đáo, cả hai đều tương tự như phong cách La Mã, nhưng cũng như các Byzantine. Tháp chuông nội bộ là một hình vuông, một chiếc đồng hồ, gọi là đồng hồ vào người đàn ông Sava, trọng lượng 19 tấn, là một trong những chiếc đồng hồ nổi tiếng thế giới. Nhà thờ có ba cửa ra vào hình vòm. Phía trên cùng của cửa trên cả hai mặt của hai bức tượng ngựa của Thánh vua Louis. Là một quốc gia Pháp nữ anh hùng Joan of Arc. Quảng trường Montmartre hấp dẫn, đó là tính năng nghệ thuật nhất của Paris. Tôi không biết từ khi nào, đã trở thành không khí mở studio, rất nhiều họa sĩ trẻ trong bản phác họa sau.

4. Chương 4

Ngày hôm sau. Trên đường đi Cương Triệt luôn luôn nói với Thủy Y : anh yêu em! “Anh liên tục bày tỏ yêu với em anh có thấy phiền hay không!” Mặc dù cô bộ dáng ra vẻ bức mình nhưng thật ra thì trong lòng lại cảm thấy ấm áp . “Không phiền chút nào! Trừ phi em cũng yêu anh nếu không anh sẽ không ngừng nói anh yêu em, nói thường xuyên luôn vĩnh viễn sẽ không chán.” Về mặt anh bộ dáng đặc ý. “Thật là kiêu ngạo!” Cô cố làm vẻ khinh thường nhưng mà gần đây lại vì một câu anh yêu em của anh mà tự tin kiêu ngạo của cô từ từ tan rã Có thể hôm nay hành trình xe lửa bắt đầu kỳ thực chính là hành trình tình yêu của bọn họ. Trải qua đêm qua hai người dường như có tiến thêm từng bước mà chuyến tàu tình yêu của bọn họ trong lúc vô tình triển khai —— bọn họ ở giường nằm xe lửa qua đêm. Xe lửa chạy thẳng tới miền Nam nước Pháp vượt qua dãy núi Alpes đến Milan của Italia. Milan*, Venice*, Florence*, Roma*, Vương Quốc Napoli* mỗi một thành phố đều làm mọi người không thể nào quên. Bọn họ đi ở trên đường chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ có xe vọt tới làm cho người ta sợ giật mình lại không có phương pháp phân biệt ai đúng ai sai. Ở trên đường cũng tùy thời sẽ thấy nữ tu sĩ mang mắt kính lái xe khiến cho người ta cảm thấy hết sức kinh ngạc lại không thể nghĩ. Đây chính là Italy một nơi tràn đầy sức sống lại là quốc gia làm người ta khó nắm bắt. Mặt khác khắp nơi cũng có thể thấy được một mặt tuyệt vời của Italy. Cái bọn họ theo đuổi là phát triển cuộc sống tới cực hạn giống như hiện ra trong cả thời đại văn hoá phục hưng —— người còn sống chính là muốn luôn vượt ra ngoài cuộc sống của mình chính là muốn giống như loài hoa nở rộ vì vậy mới có Michelangelo, Leonardo da Vinci chính là nhân vật kiệt xuất xuất hiện lưu lại kiệt tác có một không hai khiến cho đời sau chiêm ngưỡng không thôi. Ở Milan mỹ thuật, điêu khắc cùng kiến trúc kỳ thật là không thể tách rời, nhà thờ lớn ở Milan chính là một tòa điêu khắc đẹp nhất, cả thánh đường Kiến trúc Gothic cũng được thủy tinh hoa văn màu cùng gạch men sứ màu sắc rực rỡ bao vây là một phong cảnh đáng đến thăm viếng. Mà tác phẩm nổi tiếng nhất của —— bữa tiệc cuối cùng – Jêsu và 12 môn đồ càng thêm rung động lòng người. Trong bức tranh Jesus bình tĩnh hướng về phía môn đồ nói: một trong các người sẽ có người bán đứng ta. Mười hai môn đồ cũng hiện ra vẻ mặt khiếp sợ cùng kinh hoàng. Mà Leonardo da Vinci cũng khắc họa tròng cảnh này rất sinh động, có thể nói đây là tác phẩm vĩ đại nhất trong cuộc đời Leonardo da Vinci. “Phản bội?” Thủy Y cúi đầu suy nghĩ thật lâu mới cảm thấy sâu sắc nói: “Em thật là không hiểu tại sao giữa con người lại có loại hành vi phản bội này? Lại càng không hiểu người yêu đã từng chấp nhận thề non hẹn biển mà cuối cùng lại thay lòng đổi dạ khi một bên phản bội, sau lại dùng hành động tổn thương lẫn nhau, một bên không cam lòng lại chọn lựa trả thù để sau lại ngọc đá cùng vỡ ai cũng không có được lợi, hận thật muốn hủy diệt một người nhưng mà nếu như không có yêu thì hận ở đâu ra đây? Nói một cách thẳng thắn yêu cùng hận kỳ thật là hai mặt khác nhau.” “Vậy em có tin anh vĩnh viễn sẽ không phản bội em không?” Anh thâm tình nhìn cô chăm chăm phát ra sáng ngời trong đôi mắt lóe ra ánh sáng yêu thương. “Anh đối với em vĩnh viễn sẽ không đổi lòng?” “Em, không, tin.” Cô khinh miệt mà cười một tiếng. “Không sao anh sẽ chứng minh cho em xem.” Anh kiên định nói . “Anh phải chứng minh như thế nào?” Cô tò mò hỏi tới . “Vậy em sẽ phải đi theo anh! Luôn luôn ở bên cạnh anh như vậy anh có thời gian cả đời để yêu em, thương em hướng em chứng minh anh thật lòng. Ừ! Đây chính là một hạnh phúc kết thúc tốt đẹp nhất!” Vui vẻ anh vẫn không quên nắm chắc cơ hội thừa dịp cầu hôn cô. “Thủy Y gả cho anh đi!” “Anh muốn kết hôn với em?” Cô không dám tin mà cặp mắt tròn to. “Anh nha! Thật là nói lung tung! Anh không phải là bị lãng mạn của Italy, kích thích cho đầu óc mơ màng đi! Mới có thể vui vẻ nói ra ý nghĩ kỳ lạ như vậy. Người Italy luôn luôn ca tụng tuổi xuân cùng xinh đẹp mà đem yêu đương làm thành sứ mạng quan trọng trong cuộc đời này, bằng chứng tốt nhất chính là các pho tượng xinh đẹp ngoài đường. Đáng tiếc bốn cô nương còn chưa muốn gả cho người.” Cô nhún nhún vai bộ dáng ra vẻ không quan tâm. “Vậy em tính lúc nào thì kết hôn?” Anh khẩn cấp hỏi . “Anh có thể chờ em.” “Nếu như cả đời em đều không muốn kết hôn chẳng lẽ anh phải chờ em cả đời sao?” Cô nhanh chóng cắt đứt anh tể nhị mà nói. “Anh có thể” —— chỉ thấy cô đột nhiên quay đầu lại hung tợn trừng mắt nhìn anh một cái căn bản không tin tưởng cam kết của anh. Đúng vậy. Cô đang sợ. Sợ cánh cửa lòng cô đóng chặt đã lâu một khi bị anh mở ra có sự hiện hữu của anh chỉ sợ vĩnh viễn cũng không đóng lại được. Cô sợ tình yêu mãnh liệt cuồng loạn kia sẽ cắn nuốt cô để cho cô trở thành tù binh của tình yêu cô sẽ vì vậy mà mất đi bản thân mình, sẽ trở nên yếu ớt cũng sẽ trở thành loại luôn luôn lệ thuộc đàn ông, đau khổ lớn nhất của phụ nữ từ ngàn xưa tới nay lẽ nào cô cũng không thoát được vận mệnh này? Đề tài lại bị sự thờ ơ của cô kết thúc bọn họ trầm mặc mà đi hành trình kế tiếp. Rời khỏi Milan đi đến Venice. Hai người ngồi ở kênh Grand (kênh đào ở thành phố Venice, Ý) vừa nhìn trên quảng trường thánh Marco hình ảnh giáo đường chiếu ngược trong ở nước chậm rãi đọng đưa phảng phất tất cả thời gian cũng dừng lại. Sông Venice lần

lượt thay đổi cảnh sắc nhà cửa tạo thành một cái bóng nước sương mù, thuyền bè qua lại càng không ngừng đưa đưa phảng phất là một khúc nhạc không tiếng động. Venicexinh đẹp mê ly giống như ở tiên cảnh đây là một loại ảo giác khiến cho người ta không tự chủ mê muội vào trong đó. Mê muội? Thủy Y đột nhiên hơi chấn động một cái trong lòng nhất thời lĩnh ngộ chẳng lẽ ví tiền của cô sau khi bị chôn ở bước đường cùng thì vẫn chậm chạp không chịu chết tâm bay trở về Đài Loan là vì anh? Ngoài mặt là bởi vì không có tiền không thể không cùng anh kết bạn đồng hành. Nhưng thật ra là mình đã sớm bắt tri bắt giác mà lệ thuộc vào anh cũng cố tìm lấy cơ muốn đợi ở bên người anh đây hết thấy đều là vì —— yêu? Chẳng lẽ cô đối với anh. Buổi tối bọn họ tiến vào khách sạn. Anh hình như khá giàu có cho nên không chút suy tính mà dẫn cô tiến vào thế giới cao cấp. Hơn nữa phòng ở HolidayInn có mặt hướng về phía sông Venice có một cửa sổ sát đất lớn có thể thưởng thức thật tốt cảnh đêm như thơ như vẽ. Không chỉ như thế trong phòng tắm sang trọng còn có bồn tắm mát xa rộng lớn thoải mái! Nhìn khuôn mặt cô lộ vẻ khó khăn anh chính là đơn giản mà nói: “Ồ trên đường du lịch thỉnh thoảng hưởng thụ một chút cũng không quá đi!” Nhưng mà cô dường như không có phản ứng chẳng qua là khê nói: “Em muốn đi.” “Được!” Anh đi tới trước mặt cô không có chú ý tới cô có cái gì không đúng hưng phấn mà nói: “Chúng ta trước tắm rửa sạch sẽ sau đó đi dạo sông, anh đã đặt trước du thuyền sang trọng có thể ở trên thuyền dùng cơm nha! Buổi tối du sông đặc biệt nhất sẽ là qua cầu than thỏ có thể cảm thụ một chút cảm giác âm trầm kêu rên. Bởi vì dưới cầu than thỏ đã từng là nơi trước kia tội phạm hành hình người sẽ đem tội phạm cột vào dưới cái cầu đợi đến khi nước dâng lên là thi hành tử hình. “Không phải vậy.” Cô dùng sức mà lắc đầu, đầu hình như vẫn rũ xuống không muốn đối mặt với anh. “Tôi muốn trở về Đài Loan.” “Cái gì?” Cặp mắt anh tròn to kinh ngạc mà kêu lên. “Tôi muốn trở về Đài Loan.” Cô khẳng khẳng nói. “Tại sao?” Tại sao nhất định em phải nói ra lý do? Em không muốn chơi nữa em muốn về nhà với mẹ em như vậy có thể không?” Cô không nhịn được nói xong không quên lạnh lùng thêm một câu: “Quan trọng nhất là em không thích du lịch cùng với anh!” “Em nói dối!” Anh nổi giận đùng đùng mà rống to. “Em không dám đối mặt anh?” “Tôi không có” —— “Có.” “Không có.” Cô vô lực phản bác. “Tôi chỉ không muốn trầm mê ở bên cạnh anh tôi không đi không được. Người đáng sợ nhất chính là trầm mê sẽ khiến cho người ta không tự chủ trầm luân mà không cách nào tự kiềm chế.” Cô sợ tiếp tục ở bên cạnh anh đến cuối cùng muốn đi cũng không đi được. “Trầm mê?” Ánh mắt của anh chợt lóe không khách khí mà nói. “Vậy em căn bản là nhát như chuột! Thì ra là em sợ anh!” “Buồn cười! Anh cũng không phải là ma quỷ cũng chẳng phải là dã thú chẳng qua là người đàn ông thôi ở trong mắt tôi đàn ông không có gì giỏi! Tôi sao lại sợ anh?” Cô không sợ hãi mà tròn mắt nhìn. “Tôi chỉ là đối với anh —— chán ghét!” “Chán ghét?” “Đúng vậy. Chán ghét! Chán ghét! Chán ghét!” Cô khàn cả giọng mà rống to. “Tôi đối với anh chán nản cùng phiền ghét, nếu tôi không thích anh, anh cũng không thể mặt dày mày dạn mà muốn tôi đi theo anh đi!” “Sai rồi!” Không nghĩ tới tiếng anh rống so với cô lớn hơn đem thanh âm của cô hoàn toàn đè xuống. “Anh cũng không phải là người điếc em mới vừa nói rõ ràng là ‘trầm mê’ cái này cùng chán ghét là hai việc khác nhau anh là không thể nào nghe lầm thật ra thì em là —— “ “Là cái gì?” Cô không cam lòng yếu thế mà cãi lại. “Anh nói! Anh nói!” “Ý loạn tình mê.” Nói xong anh lập tức cúi xuống phía trước một phen ôm cô thành linh mà hôn cô. Trong nháy mắt đó cô đột nhiên cảm thấy cả người cũng say. Cả người cô tựa hồ bị sấm đánh tới tựa như đợi phục hồi tinh thần lại muốn rút người ra rồi khỏi lại bị anh ôm thật chặt không thả. Anh ở bên tai cô càng không ngừng tự mình lầm bầm. “Anh muốn để cho em được hạnh phúc cùng vui vẻ, anh muốn để cho em trải qua cuộc sống tốt hơn, anh muốn để cho yêu cùng cười vui vĩnh viễn vây quanh ở bên cạnh em.” Lời của anh khiến cho cô rung động không dứt. Mười tám năm trái tim của cô đã bị phá vỡ cho nên cô xây dựng lên một tường rào thật cao cũng đem tim của mình khóa ở bên trong cho đến khi gặp anh trong lúc vô tình để cho anh tiến vào thế giới tâm linh phong bế đã lâu kia. Mặc dù cùng anh ở chung mấy ngày ngắn ngủi nhưng mà cười vui cùng hạnh phúc lại đã sớm trở lại bên cạnh cô. “Anh yêu em Thủy Y.” Anh thâm tình mà tỏ tình kích động thần kinh yếu ớt nhất của cô. “Thủy Y gả cho anh làm vợ anh.” Mỗi một câu thề cũng làm cho cô từ từ dao động đến cuối cùng cô mới phát hiện —— thì ra là cô đã sớm không thể không có anh. Cô đã sớm yêu anh. Cả đời này cô rốt cục cũng có tình yêu. Mà để cho cuộc sống của cô có thể nở rộ màu sắc chính là người đàn ông ở trước mắt —— Thiên Long Cương Triệt. Nếu như cả đời này cô chỉ định cùng anh vô duyên vậy tại sao không đem chuyện này hóa thành vĩnh viễn? Cố gắng mà quý trọng thời gian ngắn ngủi cùng anh ở chung một chỗ thật tốt mà hưởng thụ hết thấy. Chỉ cần đã từng có anh đem anh hóa thành cuộc sống đẹp nhất để nhớ lại vĩnh viễn trân quý ở đáy lòng cô không tiếc nuối. “Em muốn đời này trừ anh ra em sẽ không có người đàn ông khác!” Cô ôn nhu nói. “Em.” Anh kích động đến không thể tin được. “Em nói là.” “Đứa ngốc!” Đáy mắt cô xẹt qua một nỗi bi ai nhưng mà trong lòng lại tràn ngập vui mừng. Cô từ từ nói: “Ý của em là Cương Triệt em yêu anh.” “Anh cũng yêu em. Thủy Y.”

“Em” Anh cưỡng ép mình buông cô ra nhưng mà lại không nhịn được mà ôm chặt cô cứ như vậy mâu thuẫn giằng giằng nhiều lần. Cô hiểu rõ ý nghĩ của anh nhất thời cảm động không thôi cũng quyết tâm quyết định. “Cương Triệt em không phải là cô gái tùy tiện. Nhưng mà em rất rõ ràng em muốn chính là cái gì! Hơn nữa đây là em lựa chọn không phải là anh cưỡng ép em.” Cho dù ở lúc này cô vẫn có kiêu ngạo không thể bỏ. “Ồ trong quan hệ của chúng ta em sẽ làm chủ hết thảy thậm chí có thể không chút nào lưu luyến mà xoay người rời đi”. Lời của cô khơi dậy lửa giận của anh. Khiến cho anh dùng sức hơn mà ôm lấy cô để cho cô cơ hồ muốn không thở nổi. “Anh —— vĩnh viễn sẽ không để cho em rời đi anh.” Anh kiên định nói cam kết vĩnh viễn không thay đổi. “Người yêu của anh em sẽ phát hiện em vĩnh viễn không cách nào từ bên cạnh anh trốn chạy.” Tình yêu không cách nào khống chế giống như dòng sông Hoàng Hà mà hướng hai người cuốn tới anh cũng không cách nào khống chế nữa mà hung hăng hôn cô tựa hồ muốn mượn từ hôn đậm để diễn tả quyết tâm yêu cùng vĩnh viễn không buông tha đối với cô. Anh đã hoàn toàn mất khống chế gần như điên cuồng hôn giống như mưa rơi xuống để cho cô hoàn toàn không có cơ hội thở dốc. Khi Cương Triệt rốt cục có khí lực mở miệng thì câu nói đầu tiên là: “Gả cho anh đi!” “Em cũng biết anh nhất định sẽ nói như vậy.” Cô liếc mắt tức giận mà nói. “Đừng tưởng rằng anh cướp đi em, em liền nhất định phải gả cho anh!” “Đáng ghét!” Anh nắm chắc quả đấm bộ dáng như muốn ăn thịt người. “Bất kể anh nói thế nào em cũng không nghe lọt. Anh chưa từng thấy có người phụ nữ nào kiêu ngạo như em vậy! Anh hướng em cầu hôn không phải là bởi vì phải chịu trách nhiệm mà là bởi vì anh yêu em!” Anh hắng giọng nghiêm chỉnh nói. “Không sai. Dĩ nhiên anh là rất cao hứng bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên của em.” Cô trầm mặc hồi lâu mới đưa thân thể nhỏ nhắn chôn vào trong thân thể rắn chắc của anh tựa hồ đó là nơi cô tránh gió tốt nhất. Cô rốt cục mở miệng nói chuyện chỉ thấy cô thấp giọng mà nói: “Em không biết anh có cái ma lực gì nhưng mà anh thật là đã đem lòng của em bắt đi hơn nữa ngay cả linh hồn cũng đều đoạt đi! Nghe được những lời này tâm anh nhất thời vui vẻ cười đến ngay cả miệng không khép lại được. “Em yêu anh! Thành thật mà nói em không cách nào tưởng tượng sau này không có anh thì cuộc sống phải trải qua như thế nào?” Thẳng thắn nói ra khỏi đáy lòng sau đó cô giống như là tháo xuống tảng đá lớn trong lòng cả người cảm giác nhẹ nhõm nhiều. “Vậy em có cái gì suy tính không đây? Gả cho anh đi!” Cô không thể nào gả cho anh. Nhưng mà cô từ đầu đến cuối không nói ra lời nói thật. Cô ngẩng đầu lên thản nhiên cười hi vọng vui vẻ mà nói: “Em có thể nói không sao?” Tung ra một lời nói dối bất quá khi cô nhìn thấy bộ dáng anh mừng rỡ như điên thì cảm thấy hết thảy đều đáng giá cho dù cô sẽ phản bội anh nhưng ít ra trước tiên cô có thể hưởng thụ tình ý nồng đậm của anh. Vì vậy cô muốn trước bỏ qua tương lai không xác định thật sự mà hưởng thụ hạnh phúc khó được trước mắt. “Vạn tuế!” Anh lớn tiếng kêu gọi. “Chờ chúng ta kết thúc hành trình anh liền dẫn em trở về Nhật Bản anh muốn cho em một hôn lễ long trọng!” “Được!” Cô ép mình lộ ra nụ cười vui vẻ nhưng mà tâm cũng đang rỉ máu. “Như vậy hình như không đúng nha!” Anh gãi gãi đầu ngượng ngùng nói. “Anh hình như cũng phải trước tới nhà em cầu hôn mới phải.” Ngay sau đó anh lại quan tâm nói. “Em hi vọng cử hành hôn lễ ở Đài Loan hay là ở Nhật Bản? Em không cần lo lắng cho anh có thể đem tất cả bạn tốt thân thiết của em cũng nhận được tới Nhật Bản đúng rồi anh còn chưa có hỏi em, em thích hôn lễ kiểu Trung Quốc hay là kiểu tây phương hay là kiểu Nhật.” Nhìn anh tốn hao đầu óc mà thiết kế một hôn lễ vĩnh viễn sẽ không thực hiện khiến cho cô thấy thế tâm rất đau. Cô không nhịn được mà đưa tay che miệng của anh nhỏ nhẹ nói: “Những thứ này đều không quan trọng chúng ta còn nhiều thời gian mà có thể từ từ nghiên cứu không phải sao?” “Nói cũng đúng. Anh nắm tay của cô lên nhẹ nhàng hôn mỗi một đầu ngón tay của cô. Một cảm giác tê dại từ đầu ngón tay truyền đến khiến cho cả người cô lại không tự nhiên mà hướng trong ngực anh tới gần. “Em muốn chạm anh.” “Cả người anh đều là của em.” Anh cam tâm tình nguyện nói. Cô giống như một con mèo con bú sữa bình ở trên người anh đùa bỡn. “Lại tới chủ nghĩa đàn ông lại bắt đầu quấy phá!” “Nghe lọt được không!” “Không.” Cô nổi giận nói. “Anh đây là bá đạo ——” “Bởi vì em là của anh.” “Cái gì đây!” Cô nói thầm. Bọn họ lại vượt ve linh hồn hai người cũng kết hợp lần nữa. Hôm nay du thuyền không có cách nào rời bất quá có bồn tắm mát xa sử dụng rất tốt đây anh ra trong ngực cô tự mình lăm lăm tựa hồ không hiểu cái gì gọi mệt mỏi. Cô ngẩng đầu lên ngọt ngào mà cười đắc ý nói: “Cương Triệt em ở phía trên ha ha! Anh thua!”

5. Chương 5

Thời gian qua thật nhanh cuộc hành trình xe lửa lãng mạn cuối cùng thời gian chỉ còn lại là năm ngày. Cô biết đây sẽ là thời gian vui sướng nhất trong cuộc đời của cô. Bọn họ đáp xe đi Italy, Naples, Pompeii. Ở trong xe anh cầm bút viết không ngừng. “Anh đang viết cái gì?” “Viết em!” “Viết em?” “Đúng! Anh đang viết từng điểm chúng ta cùng nhau du lịch.” Bọn họ ở nơi này trong một đoạn hành trình du lịch cùng nhau thể nghiệm qua vui vẻ, hoảng sợ, mạo hiểm cùng mùi vị sâu khổ chờ đợi cũng sẽ không lọt một chữ viết trong cuốn sổ của anh. “Phải không?” “Anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên chúng ta là ở ngày một tháng bảy năm 1991 ở Amsterdam Hà Lan gặp nhau. Ngày hai tháng bảy là cùng em ngồi xe lửa từ Bỉ lên đường đi trước Brussels, ngày ba tháng bảy liền cùng nhau đi xe đêm đến Paris. “Anh nhớ chuyện này để làm gì?” “Anh muốn đối với em ứng thuận lời hứa! Mười năm sau cũng chính là ngày 01 tháng 7 năm 2001 chúng ta ước hẹn nữa ở trạm xe lửa Amsterdam Hà Lan trở lại một chuyến xe lửa hành trình châu Âu lãng mạn.” Anh nói vừa xong đột nhiên hôn nhẹ gò má của cô. Lời của anh khiến cho trong lòng cô ấm áp nhưng mà trong nụ cười sáng lạn cô lại cất giấu một nỗi bi ai. “Anh thế nào bây giờ lại ước định chuyện mười năm sau!” “Đó là bởi vì em là người duy nhất anh yêu!” Anh kiên định nhìn chăm chú vào cô ánh mắt chân thành tha thiết không có bất kỳ giả dối khi anh thấy trong mắt cô hiện ra nước mắt thì dịu dàng chân thành nói : “Mười năm ước hẹn còn chưa đủ anh còn muốn ước hẹn với em hai mươi năm, ba mươi năm sau anh sẽ lập kế hoạch thật hay chờ dẫn em đi thực hiện —— bắt quá chuyện thứ nhất chính là muốn cưới em vào cửa trước.” “Đừng nói nữa.” Cô đột nhiên cắt đứt lời của anh bởi vì đây là một mộng đẹp vĩnh viễn sẽ không thực hiện. Nhìn bộ dáng anh buồn bực cô vội vàng giống như phát hiện đại lục mới mà kêu lên. “Oa! Anh xem! Cái đó người mù lại cũng đi du lịch!” Cương Triệt men theo tầm mắt của cô nhìn lại là một người ngoại quốc công hành lý lớn chống quai trường bộ dáng có vẻ dương dương tự đắc. Trong trạm xe lửa khắp nơi đầy ắp người nhưng mà rất kỳ quái tầm mắt Thủy Y liền đặc biệt dừng lại ở trên người người mù. Ý này cái gì? Có phải hay không đại biểu có một ngày cô cũng có thể mù hai mắt. “Mặc dù ánh mắt anh ta mù” —— Cương Triệt không yên lòng nói. “Nhưng là biểu hiện của anh ta lại cùng người thường không khác không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra anh ta là người mù.” “Bởi vì anh ta không cảm thấy mình là một người không trọn vẹn cho nên anh ta cũng có thể như chúng ta mà tới cuộc hành trình xe lửa này. Cái này giống như ý của em là một dạng nếu phụ nữ cùng đàn ông đều là người thì đương nhiên là có thể làm chuyện tương tự” —— Thủy Y chủ nghĩa người phụ nữ lại đang quấy phá. “Anh đồng ý cách nói của em. Nhưng mà có một việc anh tuyệt đối không chấp nhận.” “Một chuyện nào?” Cô nâng lông mày hỏi ngược lại. “Ồ —— em chỉ có thể thuộc về anh!” “Đáng ghét! Tại sao?” Thủy Y không thể nhẫn nhịn được chuyện không công bình tức giận rất nhiều cô bắt đầu nói liên tục. Đàn ông luôn là muốn vợ phải trinh tiết phục tùng nhưng mà bọn họ lại có thể ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thậm chí nuôi vợ nhỏ, , vợ lẽ còn có sinh con riêng như vậy đối với phụ nữ công bình sao? Nếu đàn ông có thể tìm niềm vui thì phụ nữ kia dĩ nhiên cũng có thể hồng hạnh vượt tường (ngoại tình).” Một cuộc chiến tranh nam nữ lại bắt đầu hai người càng không ngừng cãi vã. Kia Naples đã từng trải qua núi lửa bộc phát cho nên cả thành Pompeii cũng bị chôn dưới đất. Pompeii lúc ấy là một thành phố vô cùng phồn hoa trên đường phố có rất nhiều cửa hàng, cửa hiệu cất tóc cùng sân chờ. Người đi đường càng không ngừng qua lại nhưng mà một tai nạn đột nhiên xuất hiện làm ọi người còn không kịp chạy trốn cả thành phố cũng bị che mất. Những người này đại khái chưa từng có nghĩ đến mình lại đối mặt với số phận như vậy. Nhìn trong Pompeii bị núi lửa hóa đá thân thể con người loại cảm giác đó thật không tốt tâm tình cũng bị ảnh hưởng lớn. Bất quá lúc này đối với Thủy Y mà nói ảo tưởng tan vỡ gì đó ngược lại khiến cho cô tiến thêm từng bước tỉnh lại cùng suy tư. Điểm dừng chân cuối cùng, bọn họ đi tới Hy Lạp Thủy Y hướng tới nhất. Vừa đến Athens họ lập tức lên thuyền đã sẵn sàng thưởng thức cảnh biển của Aegean. Họ đi thăm rất nhiều đảo nhỏ như đảo Crete, các đảo nhỏ Micronesia, dãy An Luosi. Văn hóa Aegean là tiền thân của văn hóa Hy Lạp, nhiều di tích và tác phẩm nghệ thuật có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi trong vùng biển Aegean.” Cuối cùng họ tìm một đảo nhỏ để ở lại mà cảm giác cả đảo nhỏ giống như là thôn làng yên tĩnh. Họ muốn một nhà gỗ nhỏ nơi đó chẳng những có thể nhìn mây trắng trên trời xanh còn có thể lắng nghe tiếng sóng biển Aegean hoặc là chỉ lặng lẽ nhìn nước biển xanh biếc trong vắt như loại bảo thạch trong suốt. Nơi này tràn đầy sự yên lặng cùng xinh đẹp chính xác là thiên đường của trần gian. Mùa hè ở Hy Lạp rất nóng bầu trời là màu xanh rộng lớn mà ngay cả mái vòm của giáo đường cũng là màu xanh, khắp phòng đều dùng gạch xanh gạch trắng làm cho người ta cảm thấy rất mát mẻ. Mà biển Aegean luôn trong suốt khiến người ta muốn uống một hớp. Nếu như nói người Pháp là dân tộc dùng màu sắc táo bạo nhất thì như vậy người Hy Lạp chính là dân tộc dùng màu sắc tinh khiết nhất, gần thiên đường nhất. Cô lười biếng nằm

nhìn bên ngoài cửa sổ khắp nơi là một màn sắc xanh. Sóng biển được gió nhẹ phẩy không ngừng vỗ bờ cát đây chính là hướng thụ cao nhất. “Đang nghĩ gì?” Chẳng biết lúc nào anh cũng đã nằm xuống tràn đầy yêu thương mà ôm cô. “Em đang nghĩ về ngày nghỉ sắp kết thúc”. Cô khổ sở nói “Khi ngày nghỉ kết thúc chính là lúc em trở thành cô dâu.” Anh vui vẻ nói. “Anh hiện tại đã tưởng tượng bộ dáng em mặc lễ phục cô dâu! Anh dám đánh cược em nhất định là cô dâu xinh đẹp nhất thế giới.” Cô đột nhiên lật người lên cả người nằm trên người anh cắt đứt lời của anh nói : “Em hiện tại không phải nghĩ những thứ này, em đang suy nghĩ.” “Muốn cái gì?” Anh cố ý hỏi. Họ nhìn nhau chăm chú giống như hi vọng vào sâu trong linh hồn đối phương. Một hồi lâu cô vượt khuôn mặt anh thẳng thắn nói: “Em muốn yêu anh.” Cô nói thẳng thắn mà tự nhiên như thể không hề giấu giếm yêu cầu với anh. Lời của cô như thể anh sắp đổ xuống bởi một cây đuốc lại giống như một làn sóng thủy triều kích tỉnh anh. “Anh cũng yêu em!” Ánh mắt của họ dính vào thật chắc làm tình ý vừa nói với nhau để cho tâm linh họ cũng có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ. Họ nhàn nhã vượt qua ba ngày. Trong ba ngày này họ luôn nhìn mây thiên biến vạn hóa bằng không thì ngồi trên ban công nhìn nước biển xanh biếc hoặc là chạy đến biển trêu chọc lũ cá nhiều màu sắc. Một mỗi thì ngủ ở trên bờ cát hoặc là trao đổi lời thể tình yêu vĩnh viễn không chán. “Em muốn anh vĩnh viễn không được quên em.” Cô luôn không ngừng ghé vào tai anh nói giống như là một nhắc nhở lại như là một lời thề. “Tại sao anh phải nhớ, còn em?” Lúc này anh sẽ ôm cô để cho cả người cô bay lên không có thể nhìn thẳng anh. Có lúc anh nhất thời cao hứng ôm cô xoay tròn. “Em là vợ của anh sau này mỗi ngày chúng ta đều ở chung một chỗ anh làm sao có thể quên em?” Nước mắt ở trong hốc mắt cô đảo quanh cô miễn cưỡng cười vui nói : “A! Vậy anh cũng phải cẩn thận một chút sau này sẽ có một bà già mỗi ngày đều nhìn chăm chăm anh để cho anh không được tự do.” “Em sẽ không biến thành bà già.” Anh vui vẻ liền không cần thận mà nói liền miệng. “Em sẽ là phu nhân xã hội đen người người ca ngợi vừa tôn kính vừa sợ.” “Cái gì?” Nhất thời cô cũng không để ý tới. “Không có gì.” Anh vội vàng nói sang chuyện khác. “Anh đã đặt xong vé máy bay ngày mai chúng ta có thể bay về Đài Loan.” Anh đã quyết định phải cùng cô trở về Đài Loan trước gặp mặt cha mẹ cô. “Không biết anh vừa nói gì.” Anh vội vàng mạnh mẽ hôn cô chuyển dời chú ý của cô. Khi lưỡi anh xâm nhập vào trong miệng cô thì cô hoàn toàn quên mình mà cùng anh dây dưa. Vĩnh viễn họ là một khối mà nhà tù không thể tách tâm đã dính thật chắc với nhau của họ ra cho đến thiên trường địa cửu. Mặc dù kích tỉnh đã từ từ thối lui anh vẫn ôm lấy cô thật chắc không buông ra. Cô vẫn thờ hào hển không thể chờ đợi mà nhắc lại. “Cương Triệt xin nhớ kỹ em yêu anh vĩnh viễn cũng đừng quên.” Anh mỉm cười nói : “Anh vĩnh viễn yêu em Thủy Y.” Cô nhắm mắt lại không để cho anh thấy bị thương ở đáy mắt cả người dựa vào anh thật chắc hi vọng thời gian có thể dừng lại. Cho đến — cô cướp đi toàn bộ tinh lực của anh khiến cho anh mệt mỏi phải vào túi ngủ sau đó cô biết mình đến lúc phải rời đi. Cô phải đi. Cô phải vĩnh viễn rời khỏi anh. Cuối cùng cô phải đối mặt thực tế — trở về đối mặt giải quyết vấn đề của nhà họ Hường. Chủ nhân nhà họ Hường là Hường Quốc Khánh mặc dù trên danh nghĩa là cha của cô nhưng trên thực tế cô vốn không phải là con gái ruột thịt của ông. Cô không phải là được nhận nuôi, cũng không phải là ba ở bên ngoài vùng trộm, mà mẹ Trần Quý Lệ cũng không có ngoại tình. Rốt cuộc là cô từ đâu tới đây — chính là Trần Quý Lệ đến loại ngân hàng mượn giống sinh con. Cả đời này Thủy Y chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không biết người hiến cho là ai — điều này cũng có nghĩa là cô vĩnh viễn cũng không biết cha ruột mình là ai. Mà nay ba Hường Quốc Khánh bởi vì một cuộc tai nạn xe cộ mà ánh mắt bị thương trừ phi có người nguyện ý hiến giác mạc nếu không ông sẽ trở thành người mù. Hơn nữa tài chính của nhà họ Hường cũng có vấn đề nếu mà không có người nguyện ý viện trợ thì số phận chính là phá sản. Trần Quý Lệ vẫn trăm phương ngàn kế mà giấu giếm bí mật về sự ra đời của con gái cũng dấu kín chuyện Hường gia sắp phá sản. Vì giữ lại thể diện cho nhà họ Hường bà vẫn tiếp tục phùng má giả làm người mập, chẳng những ra tay hào phóng để cho Thủy Y áo cơm không thiếu còn để cho cô đi du lịch Châu Âu đi học đại học không ngờ lời nói dối cuối cùng có một ngày bị phơi bày — Khi Thủy Y biết chân tướng thì cả người lập tức từ Thiên đường rơi đến Địa Ngục trong đầu cô nghĩ đến duy nhất — chính là trốn. Trần Quý Lệ thương yêu con gái cơ hồ đến mức không thể hơn được nữa cho nên khi cô nói muốn tự mình đi du lịch Châu Âu thì bà cũng không chút suy tính mà đáp ứng. Sinh sống một tháng ở Châu Âu cô nhìn rất nhiều cũng nghĩ rất nhiều. Mà sau khi cùng Cương Triệt lui tới thì cô cảm nhận được cái gì là yêu. Cương Triệt chân thành yêu vô tư khiến cho cô có dũng khí để đối mặt cảnh khốn khó của nhà họ Hường — nếu cô thân là con gái một của nhà họ Hường nên phải một vai gánh lên tất cả nguy cơ của nhà họ Hường. Lúc này cô nhất định xem như cô cùng Hường gia không có liên hệ máu mủ nhưng mà dù sao nhà họ Hường đã nuôi cô mười tám năm xem như là báo ân đi! Xem như phải hy sinh hạnh phúc của mình cũng được. Cô đi hết sức tự nhiên chỉ là một chữ cũng không lưu lại. Khi Cương Triệt tỉnh lại thì phát hiện không thấy Thủy Y giống như đã kích anh đến trời long đất lở. Cô ấy đi? Mà anh trừ biết tên cô là Hường Thủy Y ra

ngay cả địa chỉ cùng điện thoại ở Đài Loan của cô cũng không có. Bởi vì cô không thích chụp hình ảnh lại ngay cả một bóng hình xinh đẹp của cô cũng không có lưu lại. Cả người Cương Triệt sụp đổ nổi điên mà tìm kiếm cô khắp nơi. Thủy Y vất vả mệt mỏi mà trở lại Đài Loan đến sân bay cô không có kêu tài xế tới đón mà cô ngồi xe buýt về nhà muốn ẹ một niềm vui bất ngờ. “Mẹ, con rất nhớ mẹ!” Thủy Y làm nũng mà dính vào trong ngực của mẹ. “Chơi vui không?” Trần Quý Lệ khẽ vuốt tóc Thủy Y yêu thương hỏi. Trong cuộc hôn nhân không vui vẻ, con gái là hy vọng duy nhất của bà. “Vâng! Rất vui. Châu Âu thật là đẹp nha! Con ngồi xe lửa đến mỗi quốc gia nhìn thấy rất nhiều giáo đường còn có di tích cổ.” Thủy Y nói liên hồi. Đêm chuyện đi đường thấy cái gì nghe cái gì cũng nói với mẹ. Nhưng mà cũng không đề cập tới Thiên Long Cương Triệt. Trần Quý Lệ rót chén nước đưa cho con gái. Bà và con gái không giấu nhau điều gì, không chỉ như là mẹ con lại giống như là chị em. Khi Thủy Y nhận lấy chén trà thì nhìn thấy vết thương trên tay mẹ cô đau lòng mà kêu to: “Mẹ! Ba lại đánh mẹ sao? Tay Trần Quý Lệ đầy dấu vết bị cây gậy đánh. “Không có.” Trần Quý Lệ nhẹ nhàng rút tay ra áp úng nói. “Đây chỉ là vết thương nhỏ.” “Mẹ!” Thủy Y khổ sở mà hồn hên kêu: “Tại sao mẹ để cho ba đánh mẹ? Tại sao mẹ phải chịu đựng để cho ba đem tất cả tâm tình lên trên người của mẹ? “Ba con vốn là không phải như thế ông ấy là người tốt đối với mẹ rất dịu dàng cho đến.” Trần Quý Lệ thương tâm rơi lệ muốn nói lại thôi. “Là bởi vì con đi!” Nhìn nước mắt của mẹ, tâm Thủy Y chợt bị gai châm đau đớn không thôi. “Bởi vì con không phải là con gái ruột của ba.” Trần Quý Lệ nhất thời sắc mặt trắng bệch run rẩy nói: “Con biết?” “Con đã biết mọi chuyện.” Trong mắt Thủy Y đầy nước mắt áy náy nói. “Thật xin lỗi mẹ con nhìn lên nhật ký của mẹ.” “Thủy Y” Mười chín năm qua Trần Quý Lệ đem tất cả yêu hận toàn bộ đều viết vào trong nhật ký không nghĩ tới mười chín năm sau nó lại thành chứng cứ tố giác chân tướng. Đột nhiên cửa gỗ bị đập ra Hường Quốc Khánh cầm cây gậy lão đảo mà đi về phía Thủy Y chửi ầm lên: “Mất ba mày cũng sắp mù còn mày thì nhàn hạ thoải mái đến Châu Âu chơi? Mày muốn xài hết tất cả tài sản Hường gia mới cam tâm hay sao? Mày là đứa con bất hiếu lại không biết tốt xấu xem tao dạy dỗ mày như thế nào.” Mất thấy cây gậy sẽ vung lên trên người Thủy Y, Trần Quý Lệ lập tức xông về phía trước chắn trước mặt của con gái, bà tình nguyện mình bị đánh cũng không thể để cho Thủy Y có chút tổn thương. Nhưng mà đột nhiên Thủy Y đẩy mẹ ra lúc cây gậy sắp rơi xuống thì vươn tay bắt được khiến cho Hường Quốc Khánh lập tức mất thăng bằng cả người lão đảo lắc lư sắp ngã xuống đất. Lúc này Trần Quý Lệ lập tức chạy tới đỡ Hường Quốc Khánh. Mà hai đầu gối Thủy Y lại mềm nhũn cả người quỳ xuống. Nước mắt Thủy Y rơi xuống như mưa cô đau lòng nói: “Ba! Đủ rồi! Ba hành hạ mẹ nhiều năm như vậy cũng đủ chứ? Ba ghét con thậm chí chán ghét con cũng không sao nhưng mà con van cầu người đừng hành hạ mẹ nữa, bây giờ mẹ rất đáng thương.” “Con.” “Mẹ không có sai! Từ đầu đến cuối mẹ đều là nạn nhân vô tội!” Thủy Y không hề cất giữ mà nói ra hết thấy. “Ban đầu là do người thiếu sót không thể nói dối tông đường không phải là mẹ có vấn đề không sanh được hài tử. Vì tài sản khổng lồ của nhà họ Hường cũng vì ông nội và bà nội yêu cầu, để người có thể thuận lợi thừa kế gia nghiệp lại muốn mẹ đến loại ngân hàng tình trùng để sinh con. Do đó chẳng những người có thể giữ được tôn nghiêm cùng mặt mũi cũng có thể giấu giếm thiếu sót của mình. Vì sợ sinh con bất lương cũng vì thỏa mãn lòng hư vinh của ba, ba thậm chí yêu cầu người cung cấp tinh nhất định phải ưu tú. Để đạt được mục đích ba không tiếc chi một khoản tiền lớn ‘mua’ đối phương. Cái này là một mưu kế hoàn mỹ cũng làm cho tất cả mọi người chẳng hay biết gì. Nhưng mà lúc mẹ sanh ra con, ba cũng thuận lợi lấy được tài sản nhà họ Hường, sau ba mới phát hiện mình căn bản không cách nào yêu đứa bé này bởi vì nó với ba hoàn toàn không có liên hệ máu mủ Con người luôn ghen tỵ mọi việc! Từ đó về sau chỉ cần vừa nhìn thấy con, ba sẽ cơn giận dữ tại sao con không phải là ruột thịt của ba, xương trên người máu chảy không phải là của nhà họ Hường. Nhưng mà bất đắc dĩ nhất là ba còn phải nuôi dưỡng con, hơn nữa không thể không để cho con mang họ của nhà họ Hường. Ba càng hận hơn chính là hận vợ tại sao phản bội ba? Sinh hạ con người khác mặc dù mẹ căn bản là vô tội nhưng mà ba vừa nhìn thấy mẹ giống như thấy được người phụ nữ không tuân thủ đạo đức từ khi đó bắt đầu vốn là người ba tốt, người chồng tốt, thì ba trở nên quái đản thô bạo lấy hai mẹ con con hả giận làm thú vui.” Thủy Y đau thương nói: “Ba có nghĩ tới hay không là do một tay ba đạo diễn ra bị kịch này. Là tham lam của ba hại hai mẹ con con, năm đó tại sao ba không chịu tiếp nhận sự thật không thể sanh con, tại sao không chấp nhận số phận? Tại sao phải để mẹ đi theo một người xa lạ mượn loại kiếp sau để sinh con? Sau đó lại để cho oán hận cùng ghen tỵ biến ba thành một người hận đời lại đem tất cả oán hận lên trên người con! Đối với chúng ta như vậy công bình sao?” Thủy Y vô cùng đau khổ, cô cực kỳ bị thương hô to: “Ba cho rằng con nguyện ý đi vào làm con gái nhà họ Hường của ba sao?” “Thủy Y.” Hường Quốc Khánh không nói một câu thân thể run rẩy kịch liệt. Hồi lâu sau ông mới thở dài một hơi hồi hận nói: “một bước sai toàn bộ sai.” Hôm nay Thủy Y biết thân thể mình mà nhà họ Hường cũng sắp phá sản ông lại bị bệnh liệt giường, ban đầu trăm phương ngàn kế toàn bộ hình như

cũng thành công dã tràng. “Thủy Y, tha thứ ta đem con trở thành ‘ giao dịch ’, lấy hai trăm vạn mua tánh mạng của con cũng xin tha thứ cho ta, ta thật không cách nào đem con trở thành con gái ruột thịt để thương yêu mặc dù ta đã từng cố gắng, đã thử nhưng mà ta dù sao cũng chỉ là một người phạm thật không thể làm được.” Ông cảm thán nói. “Mười chín năm trước ta nhất thời hồ đồ làm chuyện không nên làm, mười chín năm sau ta lại sắp hai bàn tay trắng. Ai! Đây chính là báo ứng của ta đi? “Con nói đây là số mạng trên người đi! Cũng không thể trách ba toàn bộ.” Thủy Y thật lòng thỉnh cầu. “Ba, con biết ba không thích thấy con, càng cảm thấy sự tồn tại của con là một loại đau khổ nhưng mà xin ba đáp ứng con, để cho con đền bù sự sai lầm này đi! Để cho con bồi thường lại tất cả đi!” Cô kiên quyết nói. “Xin hãy tin con thành tâm cũng xin tin tưởng mẹ vẫn yêu ba, chỉ cần ba có thể đối với mẹ tốt, con nguyện ý hy sinh tánh mạng để đổi lấy hạnh phúc cùng vui vẻ của các người!” Hường Quốc Khánh kích động chảy nước mắt, tới lúc này ông mới hiểu được mục đích cá nhân cùng ngu ngốc của mình đến cỡ nào. Nhưng mà mọi chuyện cũng đã không còn kịp rồi. Sau mười tám tuổi vận mạng của cô xuất hiện biến hóa to lớn cùng quá khứ có khác biệt một trời một vực. Thủy Y dứt khoát quyết định không đi học đại học, hơn nữa còn hiến giác mạc của mình cho Hường Quốc Khánh ngại vì liên quan đến luật pháp quy định của Đài Loan thật ra thì cô đã hoàn toàn phạm pháp. Vì một nỗi oán hận sâu nhất phát ra từ đáy lòng, hận số mạng không công bình với cô, nhưng mà vì trả lại ân tình đã thiếu Hường gia cô thậm chí nguyện ý ở lẫn ranh luật pháp xuyên qua chợ đen giao dịch, cô thuận lợi để đạt thành nguyện vọng mắt Hường Quốc Khánh khôi phục ánh sáng. Đáng tiếc! Cái này thật ra thì cũng coi là một loại trừng phạt đối với mình? Lúc cô tỉnh lại thì cô đã trở thành một người mù sống ở trong bóng tối vĩnh viễn. Hường Quốc Khánh được thấy ánh sáng kích động đến lệ rơi đầy mặt, ông không nghĩ tới là Thủy Y cứu ông để cho ông có thể thấy cái thế giới đầy màu sắc này lần nữa. Ông cực kỳ áy náy với Thủy Y hơn nữa đối diện hành vi của mình hối hận không thôi. Ông muốn tự mình cảm tạ Thủy Y nhưng mà Thủy Y lại cự tuyệt, thấy dù sao mười tám năm qua giữa bọn họ chỉ có cừu hận cũng không có thân tình chân chính cho nên cô làm như vậy hoàn toàn là vì người mẹ đáng thương của cô, chỉ hy vọng Hường Quốc Khánh có thể đối với mẹ thật tốt, những thứ khác cũng không muốn! Mà Trần Quý Lệ lại thương tâm muốn chết, khóc đến chết đi sống lại bởi vì bất kể bà cầu khẩn như thế nào cũng không thể thay đổi quyết tâm của Thủy Y cũng không thể cứu vãn chuyện con gái biến thành người mù. Thẳng thắn mà nói Thủy Y cũng không sợ trở thành người mù bởi vì cô luôn cho rằng mặc dù cô nhìn không thấy cũng có thể như người bình thường du sơn ngoạn thủy khắp nơi dùng tâm để nhìn khắp thế giới. Mà kế hoạch kế tiếp của cô chính là thay nhà họ Hường trả ại món nợ khổng lồ, cô định đem mình bán gả ột kẻ có tiền. Nghe nói đối phương là một Hoa kiều lớn hơn cô ba mươi tuổi giàu có gọi là Vương Kim Vĩnh ở Mỹ nhiều năm, tay trắng dựng nghiệp ở trên sự nghiệp rất thuận lợi hiện tại năm mươi tuổi tính trở về Đài Loan dưỡng lão thuận tiện cưới một thiếu nữ xinh đẹp. Nghe nói ở một lần các gia tộc kinh doanh gặp mặt ông ta nhìn thấy Thủy Y thì vừa thấy đã yêu. Hơn nữa khi ông ta biết được Thủy Y trở thành người mù thì chẳng những không có rút lui có trật tự còn nguyện ý giúp đỡ Hường gia một số tiền khổng lồ giúp nhà họ Hường trở lại như xưa. Điều kiện duy nhất chính là muốn Thủy Y đáp ứng gả cho ông ta. Khi Thủy Y nghe chuyện như thế thì không chút suy tính liền đáp ứng. Lần này không bao giờ mình thiếu nhà họ Hường bất cứ thứ gì nữa! Thủy Y tự nhiên nói. Trần Quý Lệ thấy con gái làm toàn bộ rất đau lòng nhưng mà bà luôn luôn rất truyền thống chưa từng có ý tưởng riêng cho nên chỉ có thể trở mắt nhìn con gái yêu mến trở thành vật hy sinh vô tội. Bà khổ sở cả ngày lấy nước mắt rửa mặt không biết làm thế nào cho phải. Còn Hường Quốc Khánh thấy con gái có vẻ mạnh mẽ và cứng rắn mà kinh ngạc. Thủy Y không hy vọng có bất kỳ hôn lễ long trọng để tránh nhà họ Hường mất mặt sợ người khác cười nhạo nhà họ Hường dùng con gái bán để vượt qua nguy cơ, mà cô không muốn ẹ thương tâm vì vậy một thân một mình đi tới nhà Vương Kim Vĩnh tính len lén kết hôn. Mà ở hôn lễ trừ Vương Kim Vĩnh mời luật sư bên ngoài tới chứng hôn còn có hai gã công nhân viên xí nghiệp Vương thị làm nhân chứng. Cứ như vậy hai người cử hành một hôn lễ đơn giản. Khi cô ký tên con dấu thì hoàn toàn không biết kia thật ra chẳng qua là tờ giấy trắng căn bản không phải chứng thư kết hôn gì. Nghi thức đi qua để lại Thủy Y một mình ở đại sảnh những người khác vào thư phòng Vương kim Vĩnh. Thủy Y dù sao cái gì cũng không nhìn thấy liền lặng lẽ ngồi ở trong phòng khách. Vương Kim Vĩnh từ trong khe cửa thư phòng len lén nhìn Thủy Y nhìn bộ dáng cô diễm đam đáng yêu không nhịn được trái tim đau một trận. Ông thu mua hai gã thuộc hạ trung thành cùng luật sư cử hành một hôn lễ giả muốn luật sư cùng thuộc hạ làm chứng giả để cho Thủy Y nghĩ là cô kết hôn. Mà trên thực tế thân phận cô vẫn là cô bé còn độc thân. Tại sao Vương Kim Vĩnh phải tốn một vòng lớn như thế? Đó là bởi vì mười chín năm trước ông phạm vào một lỗi mà hôm nay ông mang theo tâm chuộc tội muốn sám hối với Thủy Y. Khi ông biết Thủy Y mười tám năm nay ở nhà họ Hường chịu nhiều đau khổ đến cuối cùng thành người mù. Khi đó ông gần như suy sụp. Đây quả

thực so với giết ông còn khiến cho ông khổ sở vạn phần. Tại sao ông có thể trở mặt nhìn con gái ruột thịt của mình bị người ta ngược đãi? Nếu như không lấy cố kết hôn thì bây giờ ông không có lý do gì đòi Thủy Y về từ Hường gia. Hơn nữa chuyện này nếu truyền ra ngoài đối với nhà họ Hường, đối với ông, đối với Thủy Y mà nói chính là tổn thương rất lớn! “Xin các người giấu điều bí mật này.” Vương Kim Vĩnh thỉnh cầu. “Trừ phi tôi chết nếu không tuyệt đối không được công khai chuyện chúng tôi giả kết hôn.” “Vì danh dự của tôi, tôi sẽ không nói ra” —— Luật sư vì nghề nghiệp đạo đức mình cùng giao tình với Vương Kim Vĩnh mà đáp ứng. Mà hai gã công nhân viên cũng liều mạng gạt đầu đáp ứng giúp ông chủ giữ bí mật. Lúc bọn họ rời đi thì Vương Kim Vĩnh rất cục cựa cũng mặt đối mặt với Thủy Y. “Thủy Y.” Ông đè nén tâm tình của mình xuống gọi cô. “Vương Kim Vĩnh chào.” Thủy Y rất không tự nhiên mà lúng túng. Vương Kim Vĩnh không nhịn cười được ông dịu dàng nói : “Không sao, cô gọi tôi ‘Vương tiên sinh’ là được rồi! Đừng quá câu nệ nơi này là nhà của cô” —— “Vương tiên sinh chào.” Nói không sợ e là gạt người tâm Thủy Y nhảy không ngừng. “Thoải mái đừng quá khẩn trương!” Vương Kim Vĩnh hài hước nói. “Cô có thể không cần xem tôi là chồng mà hãy xem tôi như cha đi! Dù sao về tuổi tác mà nói tôi cũng có thể làm ba của cô!” “Tuổi ông chắc cũng xấp xỉ ba Hường Quốc Khánh của tôi!” Thủy Y suy đoán. Vừa nghe Thủy Y gọi ba Hường Quốc Khánh thì Vương Kim Vĩnh lập tức nhú mày cả người đổ kỳ điên cuồng ông thật muốn nói cho Thủy Y biết ông mới là ba của cô! “Tôi nhớ mang máng bộ dáng ông mặc dù ông hơi lớn tuổi nhưng mà vẫn là tuấn tú lịch sự tài năng sáng sủa, lại thêm sự nghiệp thành công là một doanh nhân thành đạt. Điều kiện của ông tốt như vậy cũng không thiếu phụ nữ —— “Cám ơn lời khen của cô!” Vương Kim Vĩnh không được tự nhiên ho khan. “Không khách khí.” Mặc dù cô cố trấn định nhưng thật ra thì trong lòng đã sớm khẩn trương bất ổn. Cô thử dò hỏi: “Ông —— không ngại tôi là người mù?” Cô vừa nói như thế Vương Kim Vĩnh vội vàng giải thích. “Ngàn vạn lần cô đừng hiểu lầm. Tôi đối với cô không có bất kỳ ý đồ bất lương nào, tôi càng không phải là đồ háo sắc, chẳng qua là tôi hi vọng có một người bạn có thể cùng tôi vượt qua tuổi già thôi!” Ông thành khẩn nói. Huống chi cô cũng cần người chăm sóc mà tôi lại có đủ khả năng nên có thể chăm sóc cô. “Chăm sóc tôi?” Cô rất nghi ngờ cách nói này —— nghe tới giống như là cha mẹ đối với con gái vậy. Lúc này Vương Kim Vĩnh giống như là cha của cô, mà cô từ nhỏ đến lớn vẫn không có được sự quan tâm cùng chú ý của ba, thật ra thì cô rất cần tình thương của người cha. “Đúng vậy tựa như cha chăm sóc con gái” —— trong mắt của ông lóe ra ánh sáng dịu dàng nhẹ nhàng nói. “Tôi rất muốn làm như vậy xin cho tôi đây được làm đi!” Để cho ta làm tất cả vì con đi! Con gái yêu quý của ta. Ở đáy lòng ông reo hò, ông khát vọng cỡ nào để có thể bỏ ra tình thương của cha vẫn đè nén nhiều năm qua. “Vậy hôn nhân của chúng ta.” Cô dè dặt hỏi. “Coi như không tồn tại đi!” Ông hơi hột nói. “Người nào quan tâm cái loại khế ước đó nó chỉ là một loại hình thức thôi!” “Nhưng mà.” “Không có nhưng mà.” Ông trêu ghẹo nói. “Cô suy nghĩ một chút đi, tuổi tôi cũng không nhỏ mà tôi cũng không thích trâu già gặm cỏ non! Nói thật cô làm con gái của tôi là thích hợp nhất.” Khi Vương Kim Vĩnh ông liên tục khuyên nhủ thì rốt cục Thủy Y mới buông lòng xuống mà tiếp nhận. Vương Kim Vĩnh thật sự thực hiện lời hứa của ông. Ông chẳng những cho Thủy Y có một phòng riêng rộng rãi còn lễ độ giữ một khoảng cách với cô hơn nữa không tùy tiện quấy rầy cô. Đối với ông mà nói chỉ cần có thể cùng cô dùng cơm với nhau, cùng cô nói chuyện phiếm, nhìn cô một chút thì ông đã hài lòng rồi. Bởi vì Thủy Y khuyết tật mà gây ra những bất tiện, vì thế ông cũng đặc biệt mời người giúp việc chăm sóc cô. Khu nhà cấp cao của nhà họ Vương ở trong khu dân cư cao cấp núi Dương Minh. Diện tích có hơn trăm bình trang trí rất có phong cách lại sang trọng, đáng tiếc Thủy Y hoàn toàn không nhìn thấy. Thủy Y tốn một đoạn thời gian dài mới thích ứng với hoàn cảnh mới, hoàn toàn là sờ soạng ở trong bóng tối —— dựa vào cây gậy cô biết bậc thang có mấy bậc, vị trí gian phòng cùng phòng tắm, phòng bếp cho đến phòng khách, lối vào, sân to như vậy lại đi vài bước thì cô mới tính được. Vương Kim Vĩnh cũng quan tâm mà chuẩn bị tạo ra một vài phương tiện che chắn để cho cô đi đứng dễ dàng. Phần lớn thời gian Thủy Y đều ở nhà rất ít ra cửa dù sao cô cũng đi ra ngoài không tiện thì dứt khoát đợi ở nhà. Cô thường xuyên lăm vào trong trầm tư, khi đó đáy lòng cô sẽ phảng phất thấy Châu Âu —— Xe lửa Châu Âu không ngừng xuyên qua những dãy núi màu xanh lá cây mang đến cảnh sắc thiên nhiên vạn hóa. Một pháo đài cổ kính từ trong thế kỷ cổ đại đến hiện đại, thành phố công nghiệp từ đất trồng ẩm thấp màu mỡ xanh biếc đến cao nguyên khô mát trắng lợt, từ đất Xiêm (tên cũ của Thái Lan) trăm năm ngôi nhà gạch được xây dựng đến xã hội hiện đại hoàn chỉnh, từ thảo nguyên lớn mênh mông bát ngát đến vườn hoa hồng đón gió phấp phới những cảnh trí này đẹp không sao tả xiết, cũng theo xe lửa chạy qua một vùng đất hiện ra ở lòng của cô. Cô cũng thường thường nghe tin tức đài Nhật Bản ánh mắt kia chuyên chú tựa hồ muốn tìm chút gì? Hoặc là nhớ lại chút gì? Mặc dù cô không ngừng ra lệnh mình nhất định phải quên đi quá khứ nhưng bất luận cô cố gắng như thế nào, mỗi khi nửa đêm thì anh sẽ xuất hiện ở trong mộng của cô. Trừ lần đó ra cô ở Vương trạch sang trọng, cuộc sống vẫn thoải mái

cái gì cũng không lo lắng khá nhẹ nhõm tự tại. Cho tới bây giờ cô cũng không có nghĩ tới cuộc hôn nhân này lại để cho cô thoát khỏi Hương gia, mười tám năm qua âm u quá chưa bao giờ có cuộc sống tự tại. Nếu không phải là quá mức nhớ mẹ toàn bộ cơ hồ cũng rất tuyệt vời. Khi cô từ từ thích ứng cuộc sống sau cưới thì không nghĩ tới một tin tức sét đánh ngang trời lại theo đến. Cô phát hiện cô mang thai? Bữa ăn tối. Thủy Y mới ăn vài miếng đã muốn ói. “Sao thế?” Vương Kim Vĩnh ân cần hỏi. “Không có gì.” Cô hơi hợt nói ngay sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm ở trước bồn rửa tay mà ói ra. Khi cô từ phòng tắm đi ra thì cả người sắc mặt trắng bệch bộ dáng mệt mỏi. “Thật xin lỗi Vương tiên sinh tôi.” Cô bây giờ nói lại không nói nên lời. “Không sao có chuyện gì từ từ nói!” Vương Kim Vĩnh thoải mái mà nói. “Tôi là người tốt sẽ không tức giận.” “Tôi.” Ông đối với cô càng tốt cô lại càng không nói được. “Nào! Uống ly nước trước trấn định tâm tình một chút.” Vương Kim Vĩnh rót ly nước cho Thủy Y. “Tôi.” Cô muốn nói lại thôi. “Con người của tôi rất tiến bộ, không có chuyện gì không thể nói.” Vương Kim Vĩnh khích lệ Thủy Y hi vọng cô có thể nói ra lời ở trong lòng. Lúc này đột nhiên Thủy Y cảm thấy mình may mắn không thể nhìn thấy mới có dũng khí mà thẳng thắn nói ra toàn bộ: “Tôi mang thai!” “Cô?” Vương Kim Vĩnh hết sức kinh ngạc. “Xin hãy tin tôi, tôi không có phản bội ông — là lúc trước tôi đi du lịch Châu Âu không cẩn thận cùng ‘anh ta’ phát sinh.” Thủy Y sợ Vương Kim Vĩnh hiểu lầm mà vội vàng giải thích. “Thật xin lỗi. Nếu như ông muốn mắng tôi, trách tôi không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức của phụ nữ) thậm chí đuổi tôi đi, tôi cũng không có gì để nói dù sao cũng là tôi sai trước.” Mặc dù chỉ là một hôn nhân hữu danh vô thực nhưng Thủy Y vẫn tràn ngập áy náy với Vương Kim Vĩnh. Giữa hai người tràn ngập sự trầm mặc. Hồi lâu sau Vương Kim Vĩnh mới nhẹ nhàng nói: “Cô hãy an tâm ở lại đây đi!” “Cái gì?” Thủy Y kinh ngạc tròn mắt hốc mồm. “Chỉ cần cô sinh con mạnh khỏe là được rồi, những chuyện khác cũng không cần lo lắng, tôi luôn thích trẻ con hơn nữa cái nhà này cũng quá vắng lạnh, mà cũng phải có đứa nhỏ để náo nhiệt một chút.” Vừa nhắc tới đứa nhỏ Vương Kim Vĩnh liền không nhịn được vui mừng nhướng mày, có lẽ ông được làm ông ngoại nhỉ! “Cái gì? Một chút ông cũng không ngại.” Cô hoài nghi mình có nghe lầm hay không Vương Kim Vĩnh chẳng những không có trách mắng cô còn quá tốt với cô. Nhưng cô không biết đối với Vương Kim Vĩnh mà nói chỉ cần Thủy Y bình an vui vẻ là được, những thứ khác đều không quan trọng. “Tôi biết cô không phải là một cô gái tùy tiện phát sinh chuyện như vậy là bởi vì cô rất yêu ba đứa nhỏ đi!” Ông thử dò hỏi. “Nhưng mà.” Thủy Y chẳng qua là mặt không thay đổi nắm chặt tay cái gì cũng không nói. “Yên tâm đi! Coi như lúc đứa bé ra đời không có ba thì cũng có tôi đây ‘ông’ để yêu thương nó không phải sao?” “Ông?” Nước mắt Thủy Y rốt cục chảy xuống đó là một loại cảm động phát ra từ sâu trong nội tâm. “Cám ơn ông, tôi không nghĩ tới ông sẽ đối với tôi tốt như vậy.” Bỏ qua quan hệ hôn nhân của bọn họ một bên mà nói Vương Kim Vĩnh chẳng những đối với cô hết sức tôn trọng, lại coi cô như là con gái mà thương yêu cẩn thận che chở quả thực so với Hương Quốc Khánh tốt hơn gấp trăm lần. “Đừng quên ba đối với con gái tốt là hoàn toàn hợp lý.” Ông nói có ý ám chỉ. Đáng tiếc Thủy Y lại hoàn toàn không biết hàm ý trong lời nói của ông. Nhìn Thủy Y chống cây gậy từ từ đi trở về phòng, Vương Kim Vĩnh đột nhiên cảm thấy nước mắt chưa xót không nghe lời mà chảy xuống. Đó là tiếc nuối lớn nhất cả đời này của ông. Mười chín năm trước ông chẳng qua là một giáo sư nghèo khó vì cần một khoản kinh phí khổng lồ để phát triển mà phương pháp kiếm tiền nhanh nhất của ông — chính là bán mình. Vợ chồng Hương Quốc Khánh thông qua trung gian ngân hàng lựa chọn cẩn thận sau bỏ ra một khoản để hoàn thành giao dịch. Hoặc giả cũng bởi vì như vậy mà trong mắt Hương Quốc Khánh vẫn cho rằng Thủy Y là ông ta tốn tiền mua được cho nên căn bản xem thường Thủy Y cũng không cách nào đối xử tốt với cô. Mang theo hai trăm vạn Vương Kim Vĩnh chạy thẳng tới đất khách mà bắt đầu cuộc sống mới lần nữa. Ông cố gắng làm việc dựa vào hai trăm vạn kia phát tài sau đó không bao lâu ở giới người Hoa ông cũng là xí nghiệp có chút danh tiếng. Nhưng mà bất luận ông tích lũy bao nhiêu tài phú, đáy lòng ông luôn có một chút tiếc nuối, mỗi khi đêm khuya vắng người thì ông sẽ nhớ tới đứa bé bị ông bán ở Đài Loan có được khỏe hay không? Có được cha mẹ thương yêu hay không? Thời gian qua từ đầu đến cuối ông không thể nào quên đứa bé bị ông dùng hai trăm vạn bỏ rơi, dù sao cũng là xương thịt của ông. Vốn cho là ông có thể có phát triển tốt hơn sẽ có ngày vui vẻ hạnh phúc ai ngờ sau một cuộc tai nạn xe cộ chết người thì bác sĩ tuyên bố ông mất năng lực sinh dục lúc đó quả thực ông sụp đổ không còn được an ổn sống qua ngày. Khi đó ông mới hiểu rõ thì ra là danh lợi phú quý kết quả lại đều là công dã tràng có huyết thống của mình mới là chuyện quan trọng nhất trong đời! Bởi vì như thế ông lại không bỏ được đứa nhỏ trên người có máu của ông, bị ông bán đi! Thời gian đi qua ngày từng ngày vô tình ông dần dần lớn tuổi ý niệm tìm đứa con ruột thịt của mình càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi ông không cách nào khắc chế nữa thì ông liền hạ quyết tâm dứt khoát, kiên quyết trở lại Đài Loan liên lạc cùng ngân hàng tình năm đó, sau đó rút cuộc tổn không ít tiền mới lấy được tài liệu Hương Quốc Khánh. Vì vậy trăm phương ngàn kế ông

tiếp cận Hưởng gia khoảnh khắc nhìn thấy Thủy Y tình thương người cha của ông hoàn toàn tràn ra. Ông hi vọng Thủy Y có thể làm bạn ở bên cạnh ông, ông muốn cùng Thủy Y sống với nhau, ông muốn hưởng thụ tình cảm cha con hơn nữa ông cũng có quyền lợi này bởi vì — Thủy Y là con gái ruột thịt duy nhất ông có thể có! Giờ đây khi đã trải qua trăm cay nghìn đắng thì cuối cùng nguyện vọng này của ông cũng đạt thành. Mặc dù Thủy Y vẫn chẳng hay biết gì, không biết điều bí mật này, cũng không thể mở miệng gọi ông một tiếng ba, nhưng mà chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy Thủy Y thì đã đủ rồi! Dù sao ban đầu là ông có lỗi với Thủy Y, ông cũng không dám yêu cầu nhiều. Hôm nay Thủy Y mang thai bất kể người đàn ông kia là ai, đứa bé trong bụng Thủy Y đều là của Vương gia, nghĩ đến Vương gia rốt cục có đời sau Vương Kim Vinh liền kích động không khỏi. Mười tháng sau, Thủy Y thuận lợi sanh ra một bé trai đặt tên là Tư Long — đây là đại biểu cho ý tưởng nhớ Thiên Long Cương Triệt sao? “Cuối cùng ta cũng được làm ông, ta có một đứa cháu, cảm ơn con Thủy Y để cho ta có cháu” – Vương Kim Vinh cực kỳ cao hứng gần như hân hoan. Về mặt mệt mỏi của Thủy Y hiện lên tình thương của mẹ, mặc dù cô không nhìn thấy đứa con yêu mến nhưng mà vẫn lộ ra nụ cười sáng lạn. Cuối cùng cô cũng bình an mà sinh con, cũng một khối tảng đá lớn ở trong lòng cũng buông xuống. Sau này đứa con chính là hy vọng duy nhất của cô. Mà Vương Kim Vinh luôn luôn xem cô như con gái mà thương yêu cho nên cô tin ông sẽ xem Tư Long như cháu của mình mà đối xử thật tốt, mà sủng ái nó. Mấy ngày nay Vương Kim Vinh không ngừng tìm kiếm các cơ hội thông qua các đường dây hy vọng có thể tìm được một giác mạc để cho Thủy Y khôi phục thị lực thấy ánh sáng. Nhưng mà Thủy Y lại quả quyết cự tuyệt. “Tại sao? Không thấy được không phải là rất đau khổ sao? Con muốn vẫn muốn sống ở trong bóng tối sao?” Vương Kim Vinh đau lòng hỏi. “Tôi đã quen hơn nữa như vậy cũng không có gì là không tốt.” Lòng của cô sớm đã chết có nhìn được hay không lại có gì khác biệt đâu? “Nếu như cặp mắt được hồi phục thị lực lần nữa nhưng tôi lại mất đi những ngày yên tĩnh, vậy tôi tình nguyện tiếp tục sống ở trong bóng tối.” Đúng vậy hiện tại cô chỉ hy vọng cùng Tư Long ở chung một chỗ mà sống qua ngày thật tốt, không đòi hỏi gì hơn. “Thủy Y con.” Vương Kim Vinh khổ sở mà chảy nước mắt xuống, con gái bị mù hai mắt, chẳng lẽ ông không có một chút trách nhiệm sao? Nếu như thời gian có thể đảo lại ông sẽ không làm như vậy nữa, dễ dàng bán đứng thịt xương để cả đời mình tiếc nuối! Thời gian trôi qua bình thường chỉ chớp mắt đã qua mười mùa đông và mùa hạ Tư Long chín tuổi.

6. Chương 6

Mười năm sau. Mười năm trước một chuyến hành trình Châu Âu để cho anh vết thương đầy người đau khổ muốn chết mà trở về Nhật Bản, mười năm sau anh không muốn nhắc tới chuyện cũ đau đớn kia nữa. Thật nhanh cứ như vậy đi qua mười năm. Anh hoàn toàn trở thành một người khác — năm năm trước Thiên Long Cương Triệt thừa kế xã hội đen lớn nhất Nhật Bản — tổ chức Thiên Long tổ sau đó đã trở nên bất khả chiến bại, trùm xã hội đen được người tôn kính — năm năm bốn chữ Thiên Long Cương Triệt này là đại biểu cho địa vị cao nhất cùng vẻ vang của thế lực, tất cả mọi người đối với anh đầy sợ hãi và cũng rất ngưỡng mộ. Thiên Long Cương Triệt trông rất khôi ngô tuấn tú lại đẹp trai. Anh có một đôi mày rậm cùng đôi mắt sâu. Cái mũi à thẳng vể ra đường cong hoàn hảo ở trên khuôn mặt. Khi anh hơi tác động tới khóe miệng thì lộ ra một đôi má lúm đồng tiền mê người. Đáng tiếc gương mặt anh luôn lạnh lùng nghiêm nghị thoát nhìn rất nghiêm túc lại khó gần gũi. Anh là người Phương Đông có vóc người cao lớn cùng rắn chắc hiếm thấy. Toàn thân lại tràn đầy sự tàn bạo khiến cho người ta không dám khinh thường. Năm nay anh ba mươi bốn tuổi vẫn chưa lập gia đình. Mặc dù có rất nhiều phụ nữ ái mộ anh nhưng anh đều không thèm ngó tới. Anh đối với phụ nữ chẳng những không có hứng thú, còn khá chán ghét cho nên không có bất kỳ một người phụ nữ nào có thể đến gần anh thậm chí lui tới với anh. Năm nay anh chỉ biểu đạt thiện ý đối với một người phụ nữ đó chính là Tống Vi — là vợ của Thanh Lang Cương Trạch. Thanh lang Cương Trạch là Thiếu chủ của Thanh Lang Bang lại là bạn thân giao tri kỷ duy nhất của anh. Hôm nay hai người bọn họ nhàn nhã sống qua ngày ở trong thị trấn nhỏ của Hà Lan không tranh sự đời chỉ muốn sống cuộc sống yên ả ngọt ngào thân thiện gần như quên sự hiện hữu của anh. Hừ! Anh thật là rất ghen tỵ! Bởi vậy khiến cho anh mất đi tri kỷ không có gì giấu nhau — Thanh Lang Cương Trạch. Nhưng mà nó không còn là chuyện quan trọng làm cho người khó chịu, mà chính là vừa nhắc tới Hà Lan anh sẽ nhớ tới Châu Âu cùng chuyện cũ khắc cốt ghi tâm vĩnh viễn không quên được. Anh không ngừng ép

mình không được nhớ! Không được nhớ nữa! Anh không phải là đã ra lệnh mình quên cô sao? Cô ấy —— bất quá là một đoạn nhạc đệm nhỏ trong cuộc sống của anh giống như giữa người với người là bèo nước gặp nhau, là tình cờ mà gặp gỡ thôi! Vốn chỉ là một chuyện rất bình thường! Cần bản cũng không cần để ý. Mà hôm nay anh là thế nào? Tại sao lại đặc biệt phiền não đặc biệt đau buồn đây. Nhất định là sắp hẹn hò với một loại người chán ghét mà không thể cự tuyệt. Anh là trùm xã hội đen có thể lực to lớn lưng lầy tiếng tăm, là nhà giàu độc thân lại là một doanh nhân giàu có, cũng là người thừa kế duy nhất của gia tộc Thiên Long. Cha của anh đã lớn tuổi lại bị bệnh liệt giường rất hi vọng có thể ôm cháu trai, mà anh đã ba mươi bốn tuổi ngay cả một bạn gái cũng không có, bây giờ thực là không thể nói được. Vì vậy các thành viên gia tộc lấy lý do nói dối tông đường mà ép Cương Triệt nhất định phải tìm một người phụ nữ môn đăng hộ đối mà kết hôn sinh con. Nhưng mà anh vốn không muốn kết hôn cũng không muốn có bất kỳ ràng buộc! Anh căm thù phụ nữ nhất thì làm sao có thể tìm người phụ nữ bầu bạn còn sanh con dưỡng cái cho anh, anh thật là rất buồn bực không nghĩ tới anh cũng có chuyện không thể giải quyết, anh không phải là trùm xã hội đen luôn luôn có thể hô phong hoán vũ cho dù ai cũng đánh không ngã sao? Đang lúc trong lòng anh phiền muộn thì thuộc hạ đã gõ cửa nhắc nhở đã đến giờ Cương Triệt hẹn hò. Hôm nay địa điểm hẹn hò là ở trong câu lạc bộ năm sao cao cấp mà hẹn hò mà đối tượng lại là thiên kim tập đoàn Nhật Nguyệt Quang —— Tỉnh Thượng Khởi. Tỉnh Thượng Khởi mặc bộ ki-mô-nô xinh đẹp cao quý trang nhã trên khuôn mặt mang theo nụ cười thẹn thùng. Cô đối với vẻ ngoài của mình luôn rất có lòng tin, cái này là từ một đám người ái mộ là có thể chứng minh được! Cô tin tưởng chỉ cần cô dụng tâm một chút như vậy muốn lấy được sự coi trọng của Thiên Long Cương Triệt cũng sẽ không quá khó khăn. Thường ngày Tỉnh Thượng Khởi có vẻ dịu dàng duyên dáng nhưng thật ra là người dám yêu dám hận, người phụ nữ tác phong mạnh mẽ, cho nên khi Cương Triệt thấy các ký giả tin tức chờ đợi ở cửa câu lạc bộ thì thật sự rất kinh ngạc. Nhưng mà anh rất nhanh liền nghĩ đến người mật báo bởi vì trừ Tỉnh Thượng Khởi ra thì không ai dám làm như thế! Tỉnh Thượng Khởi biết có thể hẹn hò cùng Thiên Long Cương Triệt tiếng tăm lừng lẫy thật sự rất hưng phấn bởi vì chỉ cần có thể cùng anh ở chung một chỗ coi như chính là một vinh dự lớn! Hơn nữa dựa vào danh hiệu của Thiên Long Cương Triệt còn có thể nâng cao vị trí của cô ở trong xã hội Nhật Bản, cô rất nhanh có thể trở thành bà hoàng trong xã hội. Nhưng mà Cương Triệt lại bày ra một khuôn mặt đáng ghét hoàn toàn không nể mặt Tỉnh Thượng Khởi. Lúc lóe lên tia sáng huỳnh quang của đèn Tỉnh Thượng Khởi cố gắng ra vẻ dịu dàng bộ dáng đáng yêu, cô nũng nịu hỏi : “Thiên Long tiên sinh có muốn ăn cơm hay không?” “Nói nhảm!” Cương Triệt không khách khí rống một tiếng dường như đang cảnh cáo cô ít giả bộ đi! Anh không nhận được mà nói: “Cô rõ là không hiểu sao, tôi không ăn cơm vậy tôi tới nơi này làm cái gì? Tỉnh Thượng Khởi liền lúng túng thật không biết làm thế nào cho phải. Mà truyền thông bên cạnh cũng yên tĩnh lại dường như đang chờ xem kịch vui. “Thiên Long tiên sinh ngài vẫn chưa có đối tượng trong lòng.” Tỉnh Thượng Khởi tiếp tục nói không từ bỏ ý định. Cương Triệt trợn mắt nhìn cô một lúc dứt khoát nói: “Cho dù tôi không có đối tượng lui tới cũng không tới phiên cô!” Sắc mặt Tỉnh Thượng Khởi bắt đầu lúc trắng lúc xanh. Mặt các ký giả càng không ngừng bàn luận xôn xao giống như đang cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình —— “Anh không phải chưa có người yêu sao? Vậy tại sao không thử tiếp nhận tôi?” Tỉnh Thượng Khởi luôn luôn sợ mất thể diện không chịu nổi loại đả kích này chợt đứng dậy nổi điên tựa như hô to đối với Cương Triệt. Cương Triệt chẳng nói câu nào chỉ là hung ác mà nhìn chằm chằm bộ dáng khùng bố kia của cô làm cho người ta không rét mà run. Mà Tỉnh Thượng Khởi lại cố sức cắn môi dưới bộ dạng có vẻ không cam lòng. “Anh nhìn thấy rồi đó bất kể như thế nào tôi nhất định phải làm vợ của anh!” Ngày hôm sau tất cả các phương tiện truyền thông đã viết ra: Tỉnh Thượng Khởi biểu thị công khai với Thiên Long Cương Triệt. Xem ra Tỉnh Thượng Khởi quyết định không gả cho Thiên Long Cương Triệt thì không được, bởi vậy hôn nhân đại sự của Thiên Long Cương Triệt là tiêu điểm được truyền thông chú ý —— hơn nữa mọi người hình như cũng nhận định Tỉnh Thượng Khởi sẽ trở thành vợ của Thiên Long Cương Triệt, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Mà Thiên Long Cương Triệt cũng bắt đầu có phiền toái liên tiếp —— Tỉnh Thượng Khởi hao hết tâm tư dùng hết các loại thủ đoạn, rõ ràng muốn trở thành vợ của Thiên Long Cương Triệt. Dù sao đối với người ái mộ hư vinh như cô ta thì địa vị như vậy quá mê người làm cho người ta rất khó kháng cự. Thế là từ đó triển khai hành động đuổi theo chồng——bước đầu tiên của Tỉnh Thượng Khởi chính là trước tiên là thuyết phục cha mình hành động, để ông ra tay đi tìm cha Thiên Long Cương Triệt, ở trước mặt của ông ấy không ngừng nói ưu điểm của Tỉnh Thượng Khởi cố gắng làm ông ấy cảm động. Mà chiều quả thật hiệu nghiệm Thiên Long lão gia bắt đầu mỗi ngày ở trước mặt Cương Triệt ca ngợi Tỉnh Thượng Khởi nói cô ấy là cô gái tốt khó gặp hơn nữa còn là người vợ hiền hiếm có. Hơn nữa gia thế nhà Tỉnh Thượng cũng xứng đôi với gia tộc Thiên Long nếu bỏ qua nhân duyên tốt như vậy chỉ sợ không tìm được nữa. Không chỉ như thế Thiên Long lão gia còn động

một chút là rơi nước mắt, nói mình đã gần đất xa trời không biết còn có thể sống bao lâu, nếu như không thể tận mắt thấy con trai lấy vợ sinh con chẳng những thật có lỗi với liệt tổ liệt tông cũng chết không nhắm mắt. Mà Tĩnh Thượng Khởi mỗi ngày đều xuất hiện ở trước mặt Thiên Long Cương triết, bất kể Thiên Long Cương Triệt bày ra dáng vẻ chán ghét cỡ nào, cô cũng không hành động một thời gian dài, bây giờ Thiên Long Cương Triệt mệt mỏi, anh cũng không còn sức lực chống đối với cha, cũng không muốn đối phó Tĩnh Thượng Khởi nữa. Trên mặt tình cảm anh vẫn là người cô độc. Có lẽ anh đã từng có một cuộc tình nhưng đó là một đoạn ký ức thâm trầm, cô đã không hề báo trước mà rời đi, sau đó anh thương tích khắp người, đã không thể nào tin tưởng tình cảm nữa, anh khiến mình trở nên lãnh khốc mới sẽ không bị thương tổn nữa — phụ nữ đối với anh mà nói chẳng qua là công cụ phát tiết thôi, ngoại trừ lần đó không còn bất cứ ý nghĩa gì. Nhưng mà bây giờ họ lại thêm một chức năng đó chính là thay Thiên Long gia nối dõi tông đường. Anh nhớ tới lời nói của Tĩnh Thượng Khởi: Anh không có người yêu tại sao không thử tiếp nhận tôi? Do cô ta vô liêm sỉ, hung hăng theo đuổi khiến anh thật sự là mệt mỏi không thể không chịu thua nghe theo. Thì cưới Tĩnh Thượng Khởi làm vợ đi! Dù sao cô ấy đã biến mất mười năm không có bất kỳ tin tức, vậy anh cần gì phải khổ sở chờ đợi một người không có tin tức chứ? Huống chi cưới ai làm vợ cần bản anh không để ý, chẳng qua là anh muốn một công cụ sanh con thôi. Cuối cùng Thiên Long Cương Triệt đáp ứng hôn sự này, thì người của gia tộc Thiên Long cũng mừng rỡ như điên! Mà người phát ngôn của họ cũng lập tức thông qua truyền thông phát ra tin tức tin vui này, chẳng những Nhật Bản chấn động cũng truyền đến Đài Loan hành động Tĩnh Thượng Khởi theo đuổi chồng cuối cùng cũng thành công, lần này thật sự đã trở thành vợ của trùm xã hội đen! Cô ấy lại có thể làm tan trái tim cứng như sắt thép của Thiên Long Cương Triệt. Mọi người nhìn cô với cặp mắt khác xưa lại bội phục không thôi. Kỳ thực Tĩnh Thượng Khởi là người rất có tâm cơ, chưa kết hôn chưa có ngôi vững ghế phu nhân Hắc bang, thì cô ấy tuyệt đối không cho phép có bất kỳ chuyện không may nào. Cô lo lắng Thiên Long Cương Triệt đổi ý, cho nên đem hết tất cả bản lãnh muốn Thiên Long Cương Triệt vội vàng cưới cô vào cửa. Cô biết Thiên Long Cương Triệt không chịu nổi cô dây dưa cho nên mới phải đáp ứng cưới cô làm vợ! Vì vậy cô quyết định làm tương tự bắt đầu mỗi ngày quán quýt lấy Thiên Long Cương Triệt. Kỳ thực Thiên Long Cương Triệt rất bận rộn chỉ có lúc dùng bữa ăn mới có thể nghỉ ngơi một chút. Vì vậy cô liền dựa theo khoảng thời gian ba bữa xuất hiện ở trước mặt anh. Mỗi một lần chạm mặt Tĩnh Thượng Khởi cũng nghĩ hết biện pháp lấy lòng Cương Triệt nhưng mà Cương Triệt vĩnh viễn bày ra khuôn mặt thối chưa từng có sắc mặt tốt cho cô nhìn qua. Tĩnh Thượng Khởi lộ ra nụ cười mê người lấy dũng khí nói với Cương Triệt: “Cương Triệt em yêu anh! Ai ngờ Cương Triệt tuyệt không cảm kích chẳng qua là lãnh khốc mà nói: “Nhưng mà tôi tuyệt không yêu cô!” “Anh.” Tĩnh Thượng Khởi tức giận đến xanh mặt nói không ra lời. “Nói” —Thiên Long Cương Triệt đột nhiên sụp xuống về mặt nghiêm nghị hỏi: “Cô biết tôi không thương cô, còn cương quyết muốn gả cho tôi, chẳng lẽ cô không sợ — sau khi kết hôn tôi sẽ phản bội cô? Tĩnh Thượng Khởi mặc dù ở trong lòng rất giận lại cố ý ra vẻ phải điềm đạm đáng yêu nói: “Em cần bản không để ý anh nói phản bội gì đó, em tin tưởng tình yêu của em sẽ làm tan chảy anh, chỉ cần anh cho em thời gian, em nhất định sẽ chứng minh cho anh xem —” Lời nói này không khỏi động tới đáy lòng yếu ớt nhất của anh, anh nhớ lại lời thề xưa “anh vĩnh viễn sẽ không phản bội em! Anh vĩnh viễn sẽ không đổi lòng với em!” Mà nay anh lại phải kết hôn với người phụ nữ khác, phản bội người phụ nữ anh yêu mến! Cái chữ phản bội này khiến cho cả người anh run rẩy. Đáy lòng anh đau đớn, tâm mắt không tự chủ được mà dừng ở đồng hồ to treo ở trên tường. Đó là một đồng hồ âm nhạc cứ mỗi một canh giờ sẽ có bảy người lùn nhảy ra từ cửa sổ thủy tinh, lại không ngừng ca hát nhảy múa, không chỉ như thế lá cờ bọn họ cầm trên tay còn hiện ra ngày tháng hôm đó, mà hôm nay chính là ngày hai mươi chín tháng sáu năm hai ngàn lẻ một (29/06/2001). Ngày quen thuộc này khiến cho đầu óc của anh tràn đầy hồi ức. Mười năm trước ở trên xe lửa Châu Âu, anh từng kiên định nói với cô, anh hứa với em mười năm sau cũng chính là ngày một tháng bảy năm hai ngàn lẻ một (01/07/2001) chúng ta hẹn nhau ở trạm xe lửa Amsterdam Hà Lan lại làm một chuyến xe lửa tới Châu Âu. Mà bây giờ cách ngày một tháng bảy năm hai ngàn lẻ một (01/07/2001) chỉ còn lại hai ngày mà thôi. Một cảm giác chua xót trong lòng dâng lên khiến cho anh khổ sở mãi cần bản nuốt không trôi. Đột nhiên anh ném khăn ăn xoay người sải bước rời đi. Chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu: “Cô cứ từ từ mà ăn.” “Cương Triệt —” Để lại Tĩnh Thượng Khởi về mặt kinh ngạc. XXX Thủy Y sinh sống ở trong bóng tối đã mười năm. Trong nháy mắt cô đã hai mươi tám tuổi, con trai Tư Long cũng đã chín tuổi. Mười năm này Vương Kim Vinh luôn xem Thủy Y như con gái ruột thịt, giống như nhìn thấy Tư Long luôn gọi ông là ông, cho nên người ngoài cũng cho bọn họ là người một nhà ba thế hệ. Nhưng mà luôn tự hỏi tại sao không nhìn thấy người đàn ông của ngôi nhà xuất hiện? Về phần giấy chứng nhận kết hôn trống mười năm trước kia — vẫn bị Vương Kim Vinh cất giấu rất tốt, đặt ở trong di chúc ông đã sớm chuẩn bị xong.

Ông đang đợi đến ngày ông chết, lúc đó tất cả chân tướng sẽ sáng tỏ. Mà ông tin ngày đó cũng đã không xa, thời gian đó giữa Thủy Y và Vương Kim Vĩnh đã sớm phân không rõ rệt cuộc là ai đang chăm sóc ai, ngoài mặt là ông đang chăm sóc mẹ con họ, nhưng mà trên thực tế ông lại từ bên người họ nhận được sự an ủi cùng vui vẻ. Bọn họ gần như giúp đỡ lẫn nhau, cũng bồi dưỡng tình cảm như cha con cũng đã quen với sự tồn tại của nhau. Tư Long là một đứa bé rất ngoan. Lúc còn nhỏ cậu phát hiện mẹ không giống những người khác. Mẹ bị mù luôn yên lặng mà ngồi ở một bên cẩn thận nghe giọng nói của cậu. Mặc dù không phải lúc nào mẹ cũng đi theo bên cạnh cậu. Nhưng mà mẹ lại không vì thế mà giảm bớt yêu thương với cậu. Mẹ luôn ôm cậu thật chặt không ngừng nói với cậu. “Mẹ yêu con, cục cưng của mẹ!” Mặc dù mắt mẹ không thấy nhưng không biết bay lạc ở phương nào. Nhưng mà lúc đó mẹ rất dịu dàng, cả người tỏa ra ánh sáng tình yêu khiến cho Tư Long cảm nhận sâu sắc mẹ yêu thương cậu. Mà Tư Long cũng thích lúc đó nhất bởi vì thoát nhìn mẹ rất xinh đẹp giống như Thiên Sứ xinh đẹp vậy. Tư Long biết ông rất thương mẹ cậu, cũng rất thương cậu, nhưng mà cậu rất muốn biết ba mình là ai. Nhưng mà hoàn cảnh đặc biệt tạo cho cậu trưởng thành sớm, chuyện cậu chưa bao giờ hỏi cũng không dám tùy tiện nhắc tới. Tiếc nuối lớn nhất của Thủy Y chính là không nhìn thấy bộ dạng của Tư Long. Cô luôn tưởng tượng bộ dáng của Tư Long, bộ dạng con giống cô không? Hay là giống như anh? Mặc dù cô rất muốn biết nhưng mà lại không có dũng khí hỏi. Mà anh —— bí mật đó lại ẩn dấu ở đáy lòng cô càng sâu, trong lúc vô tình cô lại nghe thấy, biết được năm năm trước tổ chức Thiên Long và Thanh Lang bang hợp tác ép bang chủ Thanh Lang bang Thanh Long Ngọc Vũ rút lui đó là tin tức chấn động một thời. Mà người nổi nghiệp tổ chức Thiên Long —— Thiên Long Cương Triệt cũng sau đó không lâu thì kế vị. Lúc đó Thiên Long Cương Triệt vừa đầy ba mươi tuổi, bộ dáng có vẻ tư thế oai hùng sáng sủa phong độ, hơn nữa anh ta là người giàu có rất nhanh mà được truyền thông yêu mến. Thiên Long Cương Triệt? Là anh sao? Hay là người trùng tên thôi? Lúc này cô thật hận mình không nhìn thấy, nếu không thì có thể mà xác định một chút. Nhưng ngay sau đó cô lại tự nói với mình, đừng lừa mình dối người nữa, thật ra thì trong lòng cô rất rõ ràng anh đã ẩn sâu ở đáy lòng cô lâu rồi. Dù sao họ Thiên long chính xác là rất ít người, hơn nữa anh cũng từng không cần thận nói lộ ra cô sẽ là vợ của xã hội đen, thì ra là thân phận của anh cùng địa vị cao như thế, không thể nghĩ tới anh thật sự là trùm xã hội đen. Từ đó về sau chỉ cần có tin tức liên quan đến gia tộc Thiên Long hay là Thiên Long Cương Triệt, lập tức cô sẽ nâng hai lỗ tai lên rất chuyên chú lắng nghe thông báo rất sợ không cần thận mà bỏ sót một câu —— hôm nay khi truyền thông không e dè mà thông báo tin tức Thiên Long Cương Triệt sắp cùng Tỉnh Thượng Khởi đính hôn và kết hôn, lúc này cả người Thủy Y cũng ngây dại. Lòng của cô kịch liệt co rút cả người đau đớn dường như bị xé thành hai nửa! Hy vọng ban đầu mãi mãi tan vỡ mãi mãi tuyệt vọng. Cuối cùng anh phản bội cô? Không! Là cô phản bội anh trước là cô vô tình xoay người rời khỏi vứt bỏ anh, vừa nghĩ tới chuyện cũ đau đớn nước mắt Thủy Y liền không ý thức mà chảy xuống. Đột nhiên có người đưa tờ khăn giấy cho cô. Là Tư Long : “Mẹ, tại sao mẹ khóc vậy?” Tư Long tựa vào trong ngực của cô dùng giọng nói trẻ con an ủi cô. “Mẹ đừng khóc như vậy con sẽ đau lòng.” “Tư Long mẹ đau lòng muốn chết.” Cô vì không muốn cho Tư Long lo lắng mà tùy ý bịa chuyện nói. “Mẹ chỉ là rất hy vọng có thể thấy con, nhìn bộ dáng của con một chút, bộ dáng con giống mẹ không?” “Dáng dấp con tuyệt không giống mẹ.” Lúc này trên màn ảnh TV vừa vặn xuất hiện Thiên Long Cương Triệt anh đang không chịu tiếp nhận phỏng vấn của ký giả, Tư Long vội vàng dùng tay chỉ cậu hưng phấn kêu to. “Mẹ! Con cảm thấy dáng dấp của con giống như chú ấy!” “Chú ấy?” Thủy Y không hiểu mà sợ hãi. “Chú ấy là ai?” “Thật xin lỗi mẹ.” Tư Long lập tức le lưỡi một cái tràn đầy áy náy nói. “Con quên mẹ không nhìn thấy” —— nhưng mà khó thấy được người giống nhau như thế, cậu không nhận được lại nói: “Thật sự dáng dấp chú ấy và con giống nhau ——” “Chú ấy? Là ai?” “Chính là người vừa xuất hiện ở trên màn ảnh, con cũng không biết rốt cuộc chú ấy là ai!” Tư Long chỉ vừa liếc mắt nhìn Cương Triệt nhưng lại có ấn tượng sâu sắc với Thiên Long Cương Triệt này, có lẽ nguyên nhân chính là máu mủ tình thâm đi. Tư Long dĩ nhiên sẽ không biết thân phận của Thiên Long Cương Triệt, nhưng mà trong lòng Thủy Y lại biết rõ, vì vậy nghi vấn bấy lâu nay cuối cùng cũng có được giải đáp, thì ra là bộ dạng Tư Long giống ba, cô nhớ tới bộ dáng anh tư thế oai hùng sáng sủa phong độ, bộ dáng nhanh nhẹn còn có nụ cười kia tao nhã lịch sự, đã nhiều năm như vậy hình ảnh của anh chẳng những không có biến mất ngược lại còn rất rõ ràng. “Mẹ!” Tư Long nhìn trán mẹ nhấn lại bộ dáng có vẻ có tâm sự, vì vậy cậu vội vàng nói sang chuyện khác nói với Thủy Y: “Đúng rồi, con quên nói ẹ biết hôm nay là ngày mấy.” Từ lúc cậu biết con số có quan niệm thời gian, thì sau đó là xương gôn viên thời gian tốt nhất của Thủy Y. “Mẹ phải nghe rõ nha! Hôm nay là hai mươi chín tháng sáu năm hai ngàn lẻ một.” Đáy lòng Thủy Y run rẩy một trận tất cả đau khổ tất cả ký ức đều hiện lên. Cách ngày một tháng bảy năm hai ngàn lẻ một chỉ còn lại hai ngày mà thôi —— cô vẫn chưa từng quên, anh từng hứa với cô: ngày một tháng bảy năm hai ngàn lẻ một chúng ta hẹn nhau ở trạm xe

lửa Amsterdam Hà Lan, đêm hôm đó cô trốn ở trong chăn chảy xuống nước mắt đau lòng bị đè nén mười năm, nước mắt chảy xuống điên cuồng cũng không cách nào thu lại. Hôm nay cam kết của anh đã biến thành công dã tràng thành ra lời nói dối không cách nào thực hiện! Nhưng mà mười năm qua trong giấc mơ cô cũng luôn nhớ đến anh; cô thương anh, toàn tâm toàn ý yêu thương anh, quyết một lòng mà thương anh, đời này trái tim của cô vĩnh viễn bị anh cầm cố, vĩnh viễn không thể thoát ra. Lại một chuyến đi đến Châu Âu! Mặc dù người thương ngày xưa đã không có ở đây nhưng mà cô vẫn hi vọng đi du lịch một lần nữa, nhớ lại thời gian ngọt ngào ở chung một chỗ với anh, cứ như vậy cô mới có thể không tiếc nuối. Ngày hôm sau. Cặp mắt cô sưng đỏ gương mặt tái nhợt đưa ra nguyện vọng với Vương Kim Vĩnh. “Tôi muốn đi Châu Âu một chuyến.” “Muốn đi Châu Âu? Đương nhiên được! Ta vẫn muốn dẫn con cùng Tư Long ra nước ngoài, nhưng mà con luôn không chịu.” Vương Kim Vĩnh cao hứng đáp ứng Thủy Y cuối cùng nguyện ý đi tiếp xúc thế giới bên ngoài. “Không! Tôi.” Cô khó khăn nói. “Tôi muốn tự mình đi.” “Chỉ một mình con?” Mắt Vương Kim Vĩnh tròn to không dám tin. “Đúng vậy.” Cô ép mình tỉnh táo lại nhưng mà trái tim đau đớn lại tuyệt vọng khiến cho giọng nói của cô nhẹn không được mà run lên. “Hãy để cho tôi đi một mình. Chỉ có một mình tôi, cầu xin ông.” “Tại sao con.” Vương Kim Vĩnh thở một hơi thật sâu thán bất đắc dĩ nói. “Con chính là như vậy, phiền não cái gì cũng tự một mình gánh lấy, cũng chưa bao giờ nói ra khỏi miệng — nhưng là ta không yên lòng con một mình hơn nữa” — ông không đành lòng lấy lý do vì cô mù để ngăn cản cô. “Ông yên tâm tôi có thể chăm sóc mình.” Cô đánh trống lảng. “Tôi luôn cho rằng chỉ cần là con người có thể làm chuyện giống nhau bất luận là đàn ông hay phụ nữ, cho dù là người mù cũng không ngoại lệ. Tôi tin tưởng mình có thể một thân một mình du lịch, ông không cần phải lo lắng.” “Con thật là cố chấp có thể loại tính khí này đích thực là giống ta!” Trên người Thủy Y, Vương Kim Vĩnh thấy được bóng dáng mình năm đó, cho dù biết sẽ đầu rơi máu chảy vẫn không sợ hãi mà dũng cảm tiến tới không đạt mục đích tuyệt không ngừng. “Ta không lay chuyển được con, cũng không nhẫn tâm cự tuyệt con.” Đối với tuổi tác của Vương Kim Vĩnh mà nói chỉ cần có thể để cho Thủy Y vui vẻ ông liền thỏa mãn. Ông quan tâm nói: “Con muốn đi thì đi đi! Nhưng mà phải hết sức cẩn thận.” Thủy Y vô cùng cao hứng kích động nói: “Thật sự rất cảm ơn ông, nhiều năm chăm sóc tôi như vậy, với tôi trả giá mà không hề giữ lại. Ông giống như là cha của tôi mà tôi là con gái ông yêu thương.” Trong mắt Vương Kim Vĩnh hiện ra nước mắt cảm động nói: “Đợi nhiều năm như vậy cuối cùng đợi được những lời này. Có thể được chấp nhận của con hết thấy đều đáng giá.” Chỉ cần ông có thể có được sự tha thứ của Thủy Y cả đời này đã không còn cầu gì nữa! Thiên Long Cương Triệt cả người bực bội bất an chuyện gì cũng không làm, vì vậy anh dứt khoát quyết định bỏ xuống toàn bộ bay đi Châu Âu đồng thời chạy thẳng tới Hà Lan. Anh tìm cái cớ ỉn, anh đến Hà Lan là vì tìm bạn tốt Thanh Lang Cương Trạch và Tống Vi ôn chuyện. Nhưng mà trong lòng anh rất hiểu vốn không phải là lý do, bởi vì đã lâu anh chưa có liên lạc với Thanh Lang Cương Trạch. Bởi vì nguyên nhân là sai giờ, hôm nay đúng lúc là ngày một tháng bảy năm hai ngàn lẻ một. Thời gian mười năm khiến cho toàn bộ đều thay đổi. Anh từ trẻ tuổi biến thành trung niên, cũng không còn là tên nhóc năm đó tràn đầy ngu ngốc lại rất có tinh lực, anh đã trở thành trùm xã hội đen không ai bì được. Anh không bao giờ lại có thể giống như một người mười năm trước mang hành lý dùng hai chân đi khắp Châu Âu. Hiện tại anh chỉ cần ra cửa, bên người lúc nào cũng có mười vệ sĩ đi theo chặt chẽ bảo vệ an toàn tánh mạng của anh. Hơn nữa bay một lúc thì có xe tới đón anh, anh rút cuộc không cần đi tìm phương tiện giao thông hoặc hỏi đường khắp nơi. Ngồi ở trong xe hơi sang trọng thoải mái, trong lòng anh nặng nề không dứt. Chỉ chốc lát sau liền đến trạm xe lửa trung tâm thành phố Amsterdam trước kia. Đường phố vẫn rất náo nhiệt quen thuộc nhưng mà toàn bộ con người cũng không phải. Người Hà Lan vẫn tràn đầy sức sống và nhiệt tình bất luận là tiệm cà phê, rạp hát; vũ trường, quán bia còn nhiều loại quán rượu nhỏ, nhà hàng nhỏ. Khắp nơi có thể thấy được người hề đến tức cười hoặc là diễn xuất ngẫu hứng của nhà âm nhạc và nhà nghệ thuật. Một cảnh tượng trước mắt giống như là bức tranh của Van Gogh nói chung cái loại đó có lực mãnh liệt cùng màu sắc tươi đẹp lẫn nhau, khiến cho người ta hết sức chấn động lại rung động mãi. Cả người không tự chủ lọt vào trong một loại cảm xúc rối loạn. Cương Triệt không hiểu mình còn tới nơi này làm cái gì? Lại không thể thấy cô! Anh chỉ hy vọng ở nơi này một ngày, sau khi quay về thì hoàn toàn chôn dấu tất cả cũng hoàn toàn quên lãng cô! Anh hướng về phía trước cầu xin hi vọng ông trời có thể ban cho anh sức lực để cho anh hoàn toàn quên Thủy Y. Thủy Y chống cây gậy đứng ở trong trạm xe lửa đông đúc, đứng ở trong góc cửa lớn chùn bước. Trải qua đường bay dài, sau đó cô cảm thấy mệt mỏi nhưng mà khi đi tới trạm xe lửa thì cô hình như lại có tinh thần nhưng mà cũng gợi lên cảm xúc đau lòng. Cô hỏi mình còn tới nơi này làm cái gì? Cô vẫn còn mong đợi cái gì sao? Cô cảm giác mình nhất định là điên rồi! Cô bị mù nếu như anh tới cũng không thấy được anh. Hơn nữa căn bản anh cũng sẽ không tới, cô mang kính râm chống cây gậy cẩn thận đi về phía trước. Cô không biết bước kế tiếp mình phải đi đâu nên đi nơi nào?

Cô chỉ biết là cô muốn đi qua mỗi một địa phương trước kia, mỗi một con đường dùng để nhớ lại tình cảm ngày xưa. Thiên Long Cương Triệt tựa vào cây cột trên cửa khổ sở mà cúi đầu, khi anh ngẩng đầu lên thì trong lúc vô tình nhìn lướt qua nhưng lại khiến cho anh có chấn động một hồi! Một nỗi vui sướng mạnh mẽ hiện ra trong lòng người! Là cô ấy sao? Là Thủy Y? Thủy Y vẫn xinh đẹp chói mắt như cũ, xinh đẹp như trước mà khí chất đặc biệt của cô càng khiến cho người ở đang trong đám người đông đúc cũng nhận ra cô. Toàn thân cô như cũ tản ra một hơi thở cao ngạo, hôm nay lại thêm một phần mờ mịt cùng lo lắng thoáng chốc liền trở thành tiêu điểm mà mọi người nhìn chăm chú. Cả người anh bắt đầu run rẩy kịch liệt, toàn thân giống như muốn một lần mà cô mang cho anh, đánh thẳng vào quá lớn khiến cho anh không nghĩ tới hôm nay ở mười năm sau vẫn có thể nhìn thấy cô, điều này khiến cho tình cảm vắng vẻ đã lâu của anh sôi trào lần nữa! Rung động mãnh liệt khiến cho anh không cách nào tin, bước chân anh loạng choạng lảo đảo mà đi tới trước mặt — cô lại làm như không thấy mà tiếp tục đi tới. Lúc này anh mới phát hiện cô vậy mà không nhìn thấy. Cô biến thành người mù! Chuyện này thật là một đả kích chấn động anh cơ hồ đứng không yên. Mặc dù cô không trọn vẹn nhưng vẫn làm cho người cảm động, khiến cho người ta không nhìn được lòng thương tiếc. Nhưng mà tim của anh đang co rút đau đớn kịch liệt, cả người giống như bị xé thành hai nửa, anh bịt miệng không để mình kêu lên tiếng sợ hãi mà nước mắt không nghe lời lại đã sớm chảy ra. Cô nhất định chưa từng quên anh! Nếu không cô làm sao còn có thể nhớ cam kết mười năm trước đây? Hơn nữa cho dù cô biến thành người mù cũng không có quên ước định giữa bọn họ. Hôm nay chính là bọn họ một lần nữa mà lập lại chuyến du lịch ở Châu Âu xinh đẹp. Ngày một tháng bảy năm hai ngàn lẻ một, sau mười năm chờ đợi cùng đau khổ vô tận, sau cùng bọn họ lại gặp ở trạm xe lửa Amsterdam Hà Lan.

7. Chương 7

Anh giống như người điên mà len lén đi theo phía sau cô. Giống như mười năm trước khi lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, thì làm thế nào cũng không bỏ được. Hôm nay lại gặp cô thì cả người anh, cả linh hồn, cả trái tim cũng buộc ở trên người cô. Mười năm sau lại nhìn thấy cô, thì tất cả tuổi trẻ cùng xung động cũng bộc phát toàn bộ. Anh khổ sở để đè nén tất cả chuyện tình yêu si mê phóng thích ra ngoài. Anh không muốn mất cô nữa. Ông trời! Làm sao Thủy Y lại biến thành người mù đây? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói cho anh biết? Anh không thể chịu đựng tin dữ như vậy, anh gần như sắp chết! Mười năm qua đến tốt cùng là cô ấy xảy ra chuyện gì? Khiến cho cô thay đổi lớn đến như thế? Nhưng mà cho dù cô thành người mù thì nhất cử nhất động của cô tựa hồ cũng giống như một người bình thường không có gì khác biệt. Nghĩ đến cô luôn luôn chủ trương nam nữ bình đẳng, anh không nhìn được mà lộ ra nụ cười hiểu ý. Một mình Thủy Y đến trạm xe lửa, tự mình mua vé xe, tự mình ngồi xe lửa, nhưng mà dù sao cô cũng là người mù lại bộ dáng có vẻ bơ vơ không chỗ nương tựa. Cho nên trong lúc vô tình đã trở thành mục tiêu cho tên móc túi, lúc cô còn chưa kịp phản ứng đã bị đẩy ngã trên mặt đất. Lúc này Cương Triệt vọt tới ngay lập tức đem hai tên móc túi kia đẩy ra nhưng mà anh hình như vẫn tức giận không tan. Vì vậy anh bảo bọn cận vệ xuất hiện ngay lúc đó cho đánh hai tên móc túi một trận tay chân đá đến mức hấp hối té xuống đất không thể nhúc nhích. Cương Triệt thừa dịp kéo tay Thủy Y vội vàng mang cô thoát khỏi sự cố ngay lúc đó. Thủy Y kinh hoàng không muốn mặc kệ chuyện người lạ; nhưng mà trong khoảnh khắc đó trong lòng bàn tay lại truyền đến cảm giác quen thuộc khiến cho đáy lòng cô rung động một trận, đang chần chừ thì anh lại buông tay ra vội vã mà rời đi. Cô kinh ngạc hướng về phía bầu trời hô to: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nhưng mà trừ một tiếng ầm ầm bên ngoài không có bất kỳ trả lời. Mà anh vẫn tiếp tục trốn ở góc xa xa mà nhìn cô chằm chằm, lặng lẽ bảo vệ cô. Bây giờ anh không có dũng khí thừa nhận thân phận của mình. Anh không quên được mười năm trước cô không nói mà từ biệt, loại cảm giác đau khổ này lại lần nữa dâng lên, anh hơi sợ lịch sử tái diễn, càng sợ mình chẳng qua là một mái nhà tình nguyện! Anh lộ ra nụ cười khổ sở, ai mà nghĩ tới trùm hắc đạo luôn luôn có thể hô phong hoán vũ, nhưng lại thua ở trong tay một phụ nữ thật là quá châm chọc! Bọn họ lại bắt đầu như cũ mà đi du lịch. Đi qua mỗi một con kênh đào, mỗi một cái di tích cổ, mỗi một cái viện bảo tàng mỹ thuật, đi qua mỗi một cái địa phương yêu nhau cô luôn là lặng lẽ thưởng thức. Cuối cùng cô đến Hy Lạp. Anh vẫn yên lặng âm thầm mà theo sát cô. Mà cô cũng phát hiện dọc đường đi tựa hồ có người đang bảo vệ cô. Chỉ cần cô không cẩn thận lạc đường hoặc là ngoài ý muốn đụng phải sẽ có người chạy đến giúp cô giải quyết hết thảy, khiến cho cô có

cảm giác an toàn gần như dọc đường đi đều bình an . Đây hết thấy dường như trở lại mười năm trước anh luôn len lén theo đuôi cô, khắp nơi thay cô giải nguy khiến cho cô có thể không lo lắng mà hoàn thành cuộc hành trình Châu Âu. Cái người yên lặng bảo vệ cô rốt cuộc là người nào? Cô không dám nghĩ cũng không dám hỏi mà chuyến du lịch cũng sắp kết thúc, cuối cùng cô đi tới đứng ở đền Parthenon Hy Lạp. Đêm hôm đó trăng sáng treo ở trên bầu trời cao ánh trăng màu bạc vẩy vào đền Parthenon cao lớn trên hình trụ tạo thành một loại cảnh sắc thần bí mà nguy nga làm người ta hết sức cảm động. Anh nhìn chăm chăm lúc ánh trăng chiếu vào cô, cô giống như Venus xinh đẹp trong thần thoại Hy Lạp, làm cho người hoàn toàn quên mình, càng làm cho người mê muội. Hai tay anh nắm chắc rơi vào trong một nỗi điên cuồng chưa bao giờ có. Vốn cho rằng chỉ cần gặp lại cô một lần, là có thể không lưu luyến nữa mà rời đi, hôm nay anh mới phát hiện mình thật sự đã sai. Quá khứ đã sớm khắc cốt ghi tâm không thể quên dễ dàng. Còn tình yêu với cô thì chưa từng có thay đổi. Tựa như trong mấy ngày nay chẳng qua là anh lặng lẽ nhìn cô, muốn nàng, ham muốn có cô lại như núi biển không dời lấp, giống như lộ ra mãnh liệt khiến anh gần như không thể ngăn cản nổi. Anh rốt cục hiểu rất rõ tình cảm của mình với cô —— anh yêu cô, không thể không có cô, cũng vĩnh viễn không bỏ được cô. Mặc dù trải qua mười năm, hết thấy đều thay đổi nhưng tình yêu với cô vĩnh viễn không thay đổi. Anh đã sa vào trong cuồng loạn, ý niệm muốn ở chung một chỗ với cô, như rễ đã bám sâu vào, vì cô anh có thể vứt bỏ hết tất cả, cho dù là hai bàn tay trắng cũng không quan tâm. Anh lại càng không quan tâm an nguy của mình, bỏ rơi cận vệ biến mất không tung tích căn bản không để ý, anh đột nhiên mất tích sẽ tạo nên hậu quả nghiêm trọng cỡ nào, anh không chút chậm trễ theo sát cô đáp cùng —— máy bay bay đến Đài Loan. Xuống máy bay thì có tài xế tới đón cô, lúc này anh thấy may mắn vì cô không nhìn thấy mới có thể theo cô về nhà. Xe chạy một lúc mới dừng ở một căn biệt thự sang trọng quý phái. Cô chậm rãi xuống xe. Đó là nhà của cô sao? Rất nhanh có người ra nghênh tiếp cô đó là một ông già cùng một đứa bé. Đứa bé kia hưng phấn hô to với Thủy Y: “Mẹ, mẹ đã về!” Mẹ? Cả người Cương Triệt như bị sét đánh nhất thời không thể nhúc nhích. “Tư Long” —— Thủy Y giang hai cánh tay để cho đầu Tư Long vào trong ngực, cô khẽ vuốt ve đầu của cậu bé yêu thương nói : “Mẹ rất nhớ con!” Tư Long —— là tưởng nhớ Thiên Long Cương Triệt sao? Cương Triệt quả thực suýt chết đây chính là sự thật che giấu mười năm sao? Anh nhìn chăm chăm vào Tư Long đáng yêu hoạt bát, đáng dấu đứa bé kia rất giống anh, gần như có thể nói là giống nhau như đúc, anh dường như thấy bộ dáng của mình lúc còn bé, ông trời, đứa bé kia nhất định là con trai ruột của anh! Thì ra mười năm trước Thủy Y lại mang thai còn sanh ra Tư Long. Như vậy ông già kia là ai? Anh nghi ngờ nhìn Vương Kim Vĩnh. Anh nghe Tư Long gọi ông ta là ông, nhưng mà Thủy Y lại lễ phép kêu Vương tiên sinh đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Bây giờ thật sự không tầm thường, nhưng mà không sao sớm muộn gì anh cũng sẽ điều tra rõ ràng. Tư Long, Thủy Y —— họ đều thuộc về anh. Nhìn dáng vẻ cả nhà bọn họ đoàn kết vui vẻ ấm áp, anh ghen tỵ đến cặp mắt cũng muốn phun ra lửa. Người đàn ông nơi này phải là anh, mà không phải tên Vương tiên sinh đó. Ánh mắt của anh lập tức hạ quyết tâm. Đây là vợ của tôi, con của tôi, những thứ này vốn là thuộc về anh —— anh nhất định phải đoạt lại, mấy ngày kế tiếp anh không ngừng ở quanh quẩn ở gần Vương trạch, hiểu rõ giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày của nhà họ Vương, anh nghĩ biện pháp để gần Thủy Y thậm chí đến gần Tư Long con của anh. Anh cũng len lén theo dõi Tư Long. Hiện tại vừa lúc là kỳ nghỉ hè cho nên Tư Long không có đi học, mà là đi tham gia các khóa học kỹ năng cùng lớp học bơi lội, mỗi ngày đều sắp xếp rất đầy đủ, nhìn ra được Vương tiên sinh rất chú trọng giáo dục Tư Long , nhưng mà điều này cũng làm cho anh càng thêm căm hận. Anh hận —— anh chẳng những không thể cùng con trai lớn lên, ngay cả phương thức giáo dục con trai cũng không thể can thiệp, trên thực tế anh có năng lực để cho con trai được tốt hơn cũng có thể cho cậu một gia đình đầy đủ cùng tình thương trọn vẹn của cha. Sáng sớm ông Trần tài xế đã chuẩn bị đưa cậu chủ nhỏ đi học lớp bổ túc, Cương Triệt liền len lén theo ở phía sau. Cương Triệt núp ở bên ngoài lớp học bổ túc nhìn tất cả các khóa học kỹ năng của Tư Long. Bất luận là đàn dương cầm, kéo đàn vi-ô-lông hoặc là đọc tiếng Anh, cậu bé đều có biểu hiện xuất sắc nhất, khiến cho anh cảm thấy rất hãnh diện. Vậy mà đến giờ học hội họa toàn bộ đều thay đổi. Bởi vì sắp đến ngày lễ của cha cho nên thầy giáo ra đề tài chính là ba của mình. Tư Long nhìn thấy đề tài thì vẻ mặt không có biểu tình, lập tức giơ tay bày tỏ muốn đi vệ sinh. Sau đó cậu liền đứng dậy rời phòng học, ở trong nhà vệ sinh lúc ẩn lúc hiện chính là không chịu trở lại phòng học. Vào lúc này Thiên Long Cương Triệt đột nhiên đi vào đứng ở bên cạnh Tư Long. “Con làm sao không vào phòng học thế?” Cương Triệt ngồi chồm hổm tràn đầy hiện hậu hỏi . Nhìn người lạ có thân hình cao lớn trước mắt, trong lòng Tư Long bỗng nổi lên một cảm giác thân thiết, cậu cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, hình như đã gặp qua ở nơi nào rồi. Cậu cẩn thận nhìn chăm chăm Cương Triệt, đem tất cả khuyến bảo của mẹ, bảo cậu phải tránh xa người lạ, tất cả lời nói đều ném ra ngoài chín tầng mây. Không thể nói là vì sao, có lẽ là cha con, cho nên mặc dù mới gặp

mặt lần đầu tiên, nhưng mà cậu cũng đã thích người lạ trước mắt, cũng tin tưởng người đó không phải là người xấu. Tư Long chu miệng lên bất mãn nói: “Chú không cảm thấy thầy giáo rất nhàm chán sao? Bảo chúng cháu vẽ ba, ba thì có gì tốt mà vẽ? Những lời này dường như đâm một dao ở trong lòng Cương Triệt, anh nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao nói như vậy chứ?” “Cháu không có ba!” Tư Long kích động nói. “Cháu chưa từng có nhìn thấy ba, thì làm sao vẽ ba đây? Hừ! Thầy giáo rõ ràng là cố ý gây phiền toái cho cháu!” Cương Triệt chợt vươn tay khẽ vuốt đầu Tư Long cẩn thận nói: “Cháu không cảm thấy chú rất giống ba cháu sao? “Tại sao?” Tư Long nghi ngờ nhìn anh. “Bởi vì dáng dấp chúng ta rất giống!” Để chứng minh lời của mình Cương Triệt liền ôm Tư Long đến trước gương muốn cậu nhìn kỹ. “Cháu xem bộ dạng chúng ta giống hay không?” “Ồ” — Cặp mắt Tư Long tròn to khó tin nói. “Kỳ quái dáng dấp chúng ta thật sự rất giống! Đây là vì sao vậy chứ?Ồ! Cháu biết hiện tại có nơi gọi là nhân bản con người.” “Đừng suy nghĩ lung tung!” Cương Triệt vỗ vỗ đầu Tư Long thân mật nói. “Cháu có thể xem chú như ba của cháu mà vẽ hình dáng của chú có được hay không?” Chú ý này hình như khá tốt, Tư Long suy nghĩ một chút nếu như cái người đàn ông cao lớn khôi ngô này, làm cha cậu vậy thì thật là một niềm kiêu hãnh đây. “Được! Cháu liền vẽ chú!” “Vậy chúng ta xác định chắc chắn nhé!” Cương Triệt và Tư Long móc ngón út vào. Ngày đó tất nhiên Tư Long vẽ nhận được phần thưởng cao nhất còn nhận được sự khen ngợi của thầy giáo! Tư Long vui vẻ cười toe toét, cậu lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ thì phát hiện cái người lạ đó lại còn ở đó, thì cậu liền đối với người lạ bật ngón tay cái lên hướng người đó khoe khoang. Kết thúc lớp hội họa, lớp tiếp theo là bơi lội. Hôm nay là chủ nhật cho nên có rất nhiều ba mang con trai đến hồ bơi chơi. Tài xế đưa Tư Long đến câu lạc bộ tư nhân, thì sau đó rời đi mà Tư Long lại một mình ngồi yên ở cửa câu lạc bộ trì hoãn không chịu đi vào. Nắng chiều chiếu vào trên thân thể gầy ốm của cậu, có vẻ cô độc mà khi một thân ảnh to lớn xuất hiện ở trước mặt, thì cậu ngẩng đầu lên kinh ngạc kêu: “Ồ? Tại sao lại là chú?” Đơn thuần như Tư Long vốn không nghĩ tới thật ra Thiên Long Cương Triệt vẫn luôn đi theo cậu. “Đúng! Thế nào lại đúng lúc như vậy!” Cương Triệt cúi người quan tâm hỏi. “Sao cháu không đi vào bơi?” “Chú không cảm thấy những người đó rất phiền sao?” Tư Long oán trách. “Bơi thì bơi làm gì còn phải mang ba tới đây?” Cậu cúi đầu đá hòn đá nhỏ chạm đất không nhìn được lại nói. “Điều này cũng làm như xong, đã vậy mỗi lần còn hỏi ba cháu ở đâu.” Cậu rất khổ sở. “Lạy trời! Cháu làm sao biết ba cháu ở đâu? Cháu cần bản không có ba — Cương Triệt đột nhiên nắm bả vai Tư Long kiên định nói: “Vậy hôm nay hãy để cho chú làm ba của cháu đi! Chúng ta cùng đi bơi.” “Cái gì?” Tư Long rất kinh ngạc. “Đừng sợ, chú không phải là người xấu, chẳng qua chú.” Cương Triệt phát hiện mình thất thố nhất thời lúng túng phải không biết làm thế nào cho đúng. Ai ngờ Tư Long lại đưa tay đặt ở trên bả vai Cương Triệt khuôn mặt trẻ con tràn đầy khát vọng cậu nhút nhát nói: “Cháu thật sự là muốn có người ba, vậy hôm nay xem như chú là ba của cháu đi!” “Cháu.” Cương Triệt mừng rỡ. “Nhưng mà đây là bí mật giữa chúng ta, chờ sau khi hoàn thành khóa học bơi lội, cháu sẽ làm bộ như không biết chú.” Tư Long thận trọng mà dặn dò. “Chú không thể để ẹ cháu biết chuyện này.” “Tại sao?” Tư Long cúi thấp đầu xuống buồn bã nói: “Mẹ không thích cháu nhắc tới ba, mỗi lần cháu chỉ nói đến chữ ‘ba’ này, mẹ sẽ đau lòng mà chảy nước mắt.” Cậu nhỏ giọng nói. “Cho nên cháu nghĩ là mẹ ghét ba!” Cương Triệt cầm tay nhỏ bé của Tư Long thật chắc mà bảo đảm nói: “Yên tâm đi! Chú tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật. Hôm nay hãy để cho chúng ta chơi một chút cho vui vẻ đi!” “Vậy thì quyết định như vậy đi!” Tư Long dặt tay Cương Triệt thúc giục. “Đi thôi!” Ngày đó Tư Long thật sự rất vui vẻ. Ba không ngừng như con thoi ở trong nước, bộ dáng có vẻ bản lĩnh mạnh mẽ quả thực chính là một kiện tướng bơi lội. Mà vóc người bền chắc cao lớn khí phách của anh, càng làm cho người sùng bái không dứt. Khi anh dạy Tư Long các loại tư thế bơi thì lại tỉ mỉ và kiên nhẫn khiến cho bạn học của Tư Long cực kỳ hâm mộ. Mặc dù đây chỉ là diễn trò nhưng mà hai người cũng chân thành lộ ra vui vẻ không thôi. “Ba, ba” Tư Long liều chết kêu giống như thật, xem Cương Triệt như là cha ruột vậy. “Con trai bảo bối của ba!” Cương Triệt cao hứng ôm Tư Long ở trong hồ bơi qua bơi lại. Lại gánh Tư Long lên trên bờ vai mà kêu to. “Ba thật yêu con chết mất!” Ông Trần tài xế đỗ xe ở nhà để xe, thì sau đó chuẩn bị tan việc. Khi ông đi ra cửa lớn ngoặt vào cái hẻm nhỏ thì đột nhiên một thân ảnh cao lớn chặn đường đi của ông, khiến ông Trần giật mình. “Anh là ai?” Ánh đèn hơi yếu khiến cho ông không nhìn rõ diện mạo người lạ. “Đừng quan tâm tôi là ai, tôi có việc tìm ông.” Người lạ bỗng xoay người lại, trong tròng mắt bắn ra ánh sáng lạnh khiến cho ông Trần không rét mà run. “Tôi cho ông hai trăm vạn chỉ cần ông rời khỏi nhà họ Vương.” Anh ta vừa đâm vừa xoa nói. “Tuổi ông cũng đã lớn sớm nên nghỉ ngơi mà hưởng phúc! Đừng rệu ròi không uống chỉ thích uống rượu phạt” — Anh ta nâng lên quả đấm cứng rắn cảnh cáo nói. “Tốt nhất ông nên suy tính một chút đi!” “Tại sao?” Ông Trần lắp bắp hỏi. “Người thông minh chắc sẽ không hỏi tại sao.” Anh lãnh khốc nói. “Tôi muốn ông sẽ không chút do dự mà cầm

tiền rồi đi.” Ông Trần lập tức hiểu ý của anh, người đàn ông dũng cảm không ăn trước mắt thì thua thiệt, ông tự tay cầm chi phiếu rồi đi ngay cả đầu cũng không quay lại, rất sợ người lạ đột nhiên thay đổi tâm ý, đến lúc đó chẳng những không lấy được tiền mà ngay cả mạng cũng không giữ được. Vừa về tới nhà ông Trần lập tức gọi điện thoại cho Vương Kim Vĩnh nói thân thể khó chịu không thể tiếp tục công việc. Vương Kim Vĩnh nói không sao, sau đó chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng mà cúp điện thoại, sau đó ông bắt đầu suy nghĩ trong khoảng thời gian ngắn phải đi đâu tìm tài xế đây. Đứng ở trước mặt Vương Kim Vĩnh chính là một người đàn ông thân hình cao lớn năm nay ba mươi bốn tuổi gọi là Tống Cương Triệt. Cương Triệt lấy họ Tống nguyên nhân là vì liên tưởng tới Tống Vi. Bởi vì yêu cầu cấp bách của Vương Kim Vĩnh là kiếm một người tài xế kiêm quét dọn sân nhà, mà người làm vườn thì không có nhiều thời gian rảnh, sau một phen chọn lựa ông ta thấy vóc người Tống Cương Triệt vạm vỡ, bộ dáng có vẻ được rèn luyện vì vậy không nói hai lời lập tức mướn anh. Nhưng mà Vương Kim Vĩnh cũng không phải là kẻ dễ gạt, cặp mắt ông sắc bén không ngừng nhìn Cương Triệt từ trên xuống dưới. Người đàn ông này cực kỳ giống Tư Long, ở đáy lòng Vương Kim Vĩnh cười một tiếng. Vương Kim Vĩnh hắng giọng chậm rãi nói: “Mặc dù anh mới đi làm ngày đầu, nhưng mà có thể khiến anh bận rộn đây!” Một kế hoạch hoàn mỹ không sơ sót thành hình trong lòng ông. Sắc mặt ông không đổi nói. “Cháu của tôi cũng sắp kết thúc kỳ nghỉ hè, thừa dịp còn trống hai tuần lễ, tôi tính dẫn nó đi gặp bạn cũ một chút, thuận đường khoe khoang với bọn họ.” Vừa nói đến Tư Long Vương Kim Vĩnh lập tức mặt mày hớn hở. “Cho nên hai tuần lễ này chỉ có Thủy Y ở nhà một mình, chờ một chút tôi sẽ giới thiệu các người biết.” “Thủy Y.” Cương Triệt thử hỏi dò. “Xin hỏi cô ấy là.” “Anh bạn trẻ tuổi, anh chỉ cần làm xong chuyện của mình là được rồi, những thứ khác không nên hỏi quá nhiều. Một ngày nào đó anh sẽ biết.” Vương Kim Vĩnh khẽ mỉm cười có ý mà nói. Hiển nhiên Vương Kim Vĩnh này cũng không phải là già mà hồ đồ! Vì sợ lộ ra chân tướng, Cương Triệt không dám hỏi nữa lập tức ngậm miệng lại. “Thủy Y!” Vương Kim Vĩnh ở trước cửa bên ngoài kêu. “Ta ở thư phòng con tới đây một chút!” “Được.” Thủy Y cầm cây gậy gỗ trên mặt đất chậm rãi đi tới thư phòng. Ở cửa thư phòng Thủy Y cũng đã cảm giác được một sự mãnh liệt khác thường, cảm giác ghệt thở xông tới mặt khiến cho tâm cô không nhin được co rúm lại, loại cảm giác đó giống như là mười năm trước ở một chỗ với anh, thì luôn sẽ có một áp lực không hiểu, nghĩ đến đây lòng bàn tay cô vì khấn trương mà ra mồ hôi. “Có người?” Trực giác của cô hỏi. “Đúng vậy.” Vương Kim Vĩnh giới thiệu. “Đây là Tống Cương Triệt tiên sinh là tài xế kiêm quét sân ta mới mướn.” Cương Triệt — vừa nghe đến hai chữ này máu trên người Thủy Y dường như đông lại khiến cô hơi run rẩy. Vì sợ mình thất thố cô lập tức trấn định lại lễ phép gọi: “Tống tiên sinh xin chào.” “Gọi tôi Cương Triệt được rồi.” Anh nhàn nhạt nói. “Dù sao tôi là tới phục vụ cho các người không cần khách khí như thế.” Tiếng trung của anh mang theo đôi chút giọng Nhật Bản, điều này đối với cô mà nói chính là cả đời cũng không quên, anh ấy sẽ không phải là Thiên Long Cương Triệt chứ? Nhất thời cô cảm thấy một trận trời đất quay cuồng cả người muốn ngất xỉu, vì vậy cô vội vàng ngồi xuống ở trên ghế sa lon, cố gắng ổn định tâm tình của mình. “Thủy Y.” Vương Kim Vĩnh cương chiều mà nhìn cô tràn đầy áy náy nói. “Ta đã kêu người đặt vé máy bay, ngày mai ta muốn mang Tư Long đi thăm bạn bè của ta, đã lâu chưa gặp bọn họ bây giờ rất nhớ bọn họ. Thật xin lỗi đến bây giờ mới nói cho con biết chuyện này, hi vọng con có thể tha thứ.” “Cái gì?” Thủy Y rất kinh ngạc. “Hai tuần lễ này liên phiền Cương Triệt chăm sóc con. Dù sao Cương Triệt cũng coi là một phần tử của gia đình chúng ta, nếu như có vấn đề gì con hãy tìm anh ta.” Vương Kim Vĩnh dẫn dò. “Tôi.” Thủy Y do dự nhưng mà cô không dám cự tuyệt sợ khiến Vương Kim Vĩnh hoài nghi. “Tôi biết.” Thừa dịp Tư Long ở lớp học bổ túc còn chưa trở về, Cương Triệt đã rời đi trước. Tránh cho thân phận bị lộ. Dù sao ông Trần tài xế sẽ đưa Tư Long trở về, mới kết thúc công việc mười ngày cuối. Mà sáng sớm ngày mai Vương Kim Vĩnh mang Tư Long ra nước ngoài, bởi vì người đi cùng sẽ thuận đường đón bọn họ, cho nên Cương Triệt không cần đưa bọn họ đi sân bay, cũng sẽ không chạm mặt Tư Long. Anh tin tưởng một ngày nào đó, anh nhất định có thể ngay trước mặt Tư Long mà thừa nhận thân phận của mình, để cho Tư Long gọi anh một tiếng ba. Vì đạt thành nguyện vọng này hiện tại quan trọng nhất chính là phải nghĩ biện pháp lần nữa lấy được Thủy Y. Ngày hôm sau. Sau khi Vương Kim Vĩnh và Tư Long đi nước ngoài, anh lập tức tìm một cái cớ cầm một số tiền lớn để mua người giúp việc Á Đê, kêu cô ta nghỉ ngơi hai tuần lễ. Á Đê cười hì hì cầm tiền liền đi. Chỉ cần hai tuần sau cô ngoan ngoãn trở lại trình diện Vương tiên sinh tin tưởng cũng sẽ không bị phát hiện. Hôm nay trong căn nhà lớn như thế chỉ còn lại anh và Thủy Y. Đêm hôm đó Thủy lật tới lật lui người không yên. Cương Triệt, Cương Triệt cái tên này không ngừng xuất hiện ở trong đầu cô, mặc dù cô vẫn tự nói với mình đáng chết, nhưng mà chính là hai chữ Cương Triệt này lại không ngừng xuất hiện ở trước mặt, lúc tất cả lực ý chí của cô đã hoàn toàn tan rã thì đã là sáng hôm sau. “Á Đê!” Thủy Y ở trong phòng lâu hai kêu. Sáng sớm rời giường thì cô ngồi yên ở trước bàn trang điểm đối mặt với một

vấn đề phiền lòng. Trước kia mỗi ngày Á Đế đều đem quần áo ngày hôm sau đặt ở trên ghế sa lon cho cô mặc, nhưng mà hôm nay sau khi cô rời giường lại hoàn toàn không tìm được quần áo nào. Mà trên người cô chỉ mặc một áo ngủ ngắn có đai an toàn, nếu không thay đổi thì không thể gặp người, vì vậy cô liên tục gọi Á Đế. Đột nhiên một tiếng bước chân truyền đến, bước chân kia hết sức chững chạc mà có lực, cô lập tức biết đó không phải là Á Đế. Tiếng bước chân xa lạ đi đến gian phòng của cô. Cô cảm thấy có cái gì không đúng! Muốn tránh vào trong chăn cũng đã không còn kịp rồi, anh bỗng dưng đẩy cửa phòng ra đi vào.

8. Chương 8

“Thủy Y.” Anh khàn khàn mà gọi chan chứa mê luyến nhìn cô. Mười năm rồi, cô ấy vẫn xinh đẹp như vậy, làm cho người ta ca ngợi, làm cho nhịp tim người ta không nhịn được, tim của anh lại bắt đầu bùng cháy lên. “Anh rốt cuộc là ai?” Cô bị dọa cho sợ không ngừng lui về phía sau, cho đến khi đụng phải mép giường cả người ngã vào trong giường lớn. Mà Thiên Long Cương Triệt lập tức chạy tới ôm cô thật chặt vào trong ngực, để cho cô hoàn toàn không thể động đậy. “Em nhất định biết anh là ai.” Anh một chữ, một chữ từ từ nói. “Anh là Thiên Long Cương Triệt.” “Cương Triệt, Cương Triệt thật sự là anh sao?” Sắc mặt cô trắng bệch hồi mà không dám tin, nước mắt đã sớm chảy xuống đầy đất. “Là thật. Nói thật là rất buồn cười. Vì gặp em cho nên anh nguyện trang thành tài xế.” Anh vừa tức vừa hận nói: “Đáng tiếc em không nhìn thấy anh, nếu không em sẽ thấy mười năm này anh đau khổ thế nào.” Anh không nhịn được mắng. “Em là người tàn nhẫn, lại dám bỏ rơi anh, phản bội anh, em có biết anh tìm em khổ sở thế nào không! Anh thật sự muốn hung hăng đánh em một trận!” “Ồ! Cương Triệt.” Cô không biết nên giải thích như thế nào chỉ có thể ngây ngốc hỏi. “Mười năm rồi, vì sao anh lại xuất hiện.” “Bởi vì anh nhớ em, anh muốn em. Thủy Y —— đây chính là anh kiên trì vẫn không thay đổi với em!” Anh giống như nổi điên mà hôn cô run rẩy. Hôn này cũng không thể ngăn chặn thương nhớ cùng dục vọng của bọn họ bao nhiêu năm qua, tất cả nhiệt tình dành cho nhau đều phát ra —— một sự ngọt ngào nóng bỏng thiêu đốt mãnh liệt ở trong người, nhu cầu giống như biển núi không dời được mà tuôn ra. Cô vòng ở cổ của anh thật chặt, cả người dán chặt lên anh không rời. “Đáng tiếc em không thấy anh.” Cô u ám nói. “Chạm anh đi!” Anh nắm tay của cô khẩn cầu. “Anh muốn em chạm vào anh ——” Cô thuận theo mà di chuyển lên trên người anh. Từ mái tóc, lông mi, ánh mắt, mũi cao, môi mỏng một đường xuống cho đến khuôn mặt cùng dưới cằm bọn nó cứng rắn như loại đá hoa cương. Cùng với dung nhan trong trí nhớ của cô gần như có thay đổi rất lớn. “Anh thay đổi rất nhiều sao?” “Ừ.” Anh lạnh lùng nói: “Anh thay đổi rất xấu. Chẳng những máu lạnh lại hết sức lạnh nhạt còn tàn khốc, là một nhân vật độc tài nguy hiểm, đây hết thảy đều là em ban tặng đó!” Anh chuyển đề tài đau khổ nói. “Anh vẫn không thể quên em, mười năm nay tình yêu với em chẳng những không có giảm bớt ngược lại càng ngày càng sâu còn hận em, càng làm cho anh có dũng khí mà sống ——” “Hận?” Máu từ trên mặt Thủy Y rút đi cô run rẩy nói: “không, đừng như vậy.” Mặc dù cô đã từng nghĩ tới anh sẽ hận cô, nhưng mà một khi từ trong miệng của anh nói ra, cô lại không thể chịu đựng. Không ngờ mười năm sau gặp lại cô không muốn để cho thù hận phá hư toàn bộ chỉ muốn trở lại quá khứ ngọt ngào. “Đã như vậy thì hãy để cho em dùng tất cả dịu dàng để đền bù lại cho anh đi!” Hàm răng anh trắng nõn, có lực khê cắn bả vai của cô lưu lại một cảm giác tê dại. Cô vươn tay khao khát mà đụng chạm vào anh, anh lập tức đứng dậy bằng động tác nhanh nhất cởi xuống tất cả quần áo lại nằm trở về bên cạnh cô. “Hãy sờ anh, cầu xin anh, em phải đem thời gian mười năm đã mất trả về toàn bộ.” Anh khàn khàn nói. Cô ở trên người anh sờ mó dọc theo sống lưng anh, lại hôn như lông chim, mỗi một cái hôn của cô đều thiêu đốt anh, anh cảm thấy bụng dưới trống rỗng đau nhói, một ngọn lửa ở giữa thiêu đốt anh, khiến anh phát ra một trận gào nhẹ. Anh thở hào hển vội kiên định nói: “Anh muốn dẫn em và Tư Long đi.” Cô ngốc lạng một chút lập tức nghiêm nghị cự tuyệt. “Không! Không ——” Ngọt ngào, vui vẻ nhanh chóng thối lui, hai người bắt đầu đối mặt với sự thật tàn khốc. Lúc này đột nhiên từ phương xa truyền đến một tiếng sấm rầm rầm, nhất thời bầu trời mênh mông lọt vào trong âm u. “Chết tiệt!” Anh tức giận mà rống to. “Tại sao không thể?” Bão táp dường như đột ngột vang lên xung quanh họ —— trong khoảng thời gian ngắn sấm sét cùng đến. “Em là của anh, Tư Long cũng là của anh.” Cơ trên mặt anh không ngừng co quắp bộ dáng có vẻ muốn đánh người. Nhưng mà vừa nghĩ tới cô vốn không nhìn thấy bộ dáng anh bây giờ, anh lại khổ sở mà cúi đầu xuống. “Anh không phải là có vị hôn thê rồi sao.” Thủy Y đưa lưng

về phía mặt anh cô đơn nói. “Tình Thượng Khởi sao.” Cương Triệt khinh thường nói. “Anh là bị buộc, anh vốn không yêu cô! Trên đời này anh không muốn người phụ nữ nào khác, anh chỉ muốn em! Hôm nay anh thật vất vả mới tìm được em, lại có Tư Long, anh còn muốn cô ta làm gì? Anh hận không đá được cô ta một cước!” Ánh mắt anh chợt lóe lên dịu dàng hỏi. “Thủy Y, mười năm qua em vẫn biết mọi chuyện của anh phải không?” “Em.” Cô không biết nên trả lời như thế nào dứt khoát không nói một câu. Nhìn bộ dáng cô diễm đạm đáng yêu, anh không nhịn được kêu to: “Em vẫn yêu anh phải không? Em cũng luôn thương nhớ anh, nếu không em cũng sẽ không đặt tên cho đứa bé là Tư Long. Nếu không mười năm sau em cũng sẽ không trở lại địa điểm chúng ta ước hẹn —trạm xe lửa Amsterdam— thật ra thì em vẫn không quên được anh!” “Thì ra là anh?” Thủy Y rớt cục bưng tỉnh đại ngộ. “Là anh vẫn đi theo em, không trách được em luôn cảm thấy giống như có thần bảo vệ đang bảo vệ em. “Anh đi theo em trở về Đài Loan, nhìn em vào cửa lớn nhà họ Vương” —— Cương Triệt khổ sở mà nước nớc nói. “Em đã sinh con cho anh cũng không nói cho anh biết, nếu như không phải là bị anh phát hiện, em tính giấu giếm đến khi nào?” “Không, không phải vậy, không phải vậy.” Cô đau lòng mà lắc đầu một đôi mắt to trống rỗng nhìn anh, vẻ mặt đau khổ kia khiến cho cõi lòng anh tan nát. “Tại sao em phải vứt bỏ anh? Tại sao em lại trở thành người mù?” Anh kích động hỏi. Bỗng dưng anh ôm lấy cô, để cho cô ngồi ở trên chân anh hàm dưới cạ mái tóc của cô khấn cầu. “Mười năm anh bị hành hạ rất đau khổ, hãy nói cho anh biết chân tướng đi! Cầu xin em!” Nước mắt của cô không nhịn được chảy xuống, cô nhẹ nhàng vuốt mặt của anh, rủ rủ nói ra hết thảy, nói ra mười năm cảm hận cùng bất đắc dĩ. Ngoài cửa sổ trời mưa lớn hơn, gió thổi cũng mạnh hơn, khí trời thay đổi rất ác liệt, từng đường tia chớp không ngừng xẹt qua bầu trời, bên trong phòng cũng tối tăm, nhưng mà hình như anh cũng tình không tắt đèn, mà Thủy Y sớm đã quen với bóng tối. Trôi nổi trong không khí là hơi thở lạnh lùng và trái tim lạnh như băng của anh. Anh không nghĩ tới gặp lại sau mười năm vẫn không có được hi vọng. “Vương Kim Vĩnh là ân nhân của em, em không thể rời khỏi ông ấy!” Thủy Y đau khổ nói. “Mười năm nay, ông ấy giống như là cha của em, ông của Tư Long vậy! Em không thể nói đi là đi.” “Giữa các người lại trong sạch như vậy, em lấy thân phận gì đối ông ấy. Bên cạnh đây?” Cương Triệt ghen tỵ nói. “Quan hệ các người bây giờ quá ám muội, anh làm sao có thể chịu được em cùng một người đàn ông xa lạ ở cùng một chỗ, hơn nữa còn rất thân mật.” “Em lấy.” Thủy Y không dám nói ra chân tướng sự thật. Thân phận Con gái để hiểu thuận với ông. Đúng vậy. Nhiều năm như vậy cô sớm coi Vương Kim Vĩnh là ba của cô, chỉ thiếu chưa có mở miệng gọi ông một tiếng. “Đáng ghét!” Cương Triệt đã mất nhẫn nại. “Vậy rốt cuộc lúc nào thì em mới có thể đi theo anh đây?” “Chờ đến khi ông ấy chết.” Thủy Y cắn răng nói. Trừ phi Vương Kim Vĩnh chết nếu không cô nguyện ý dùng thời gian cả đời để đền đáp lại ân tình của ông. Cương Triệt giận đến nói bừa mất đi lý trí mà rống to bộ dáng có vẻ tàn ác. “Vậy hiện tại anh lập tức phái người đi giết ông ta!” “Không được!” Thủy Y liều chết mà ngăn cản. “Em sợ anh em của anh làm không đủ sạch sẽ gọn gàng sao? Được! Vậy thì anh tự mình động thủ, cách tốt nhất chính là hạ độc trong nước của ông ta” —— Cương Triệt lạnh nhạt nói trong trừng mắt hiện lên sát khí. “Anh điên rồi! Cương Triệt!” Thủy Y giận dữ kêu to. “Anh còn chưa hiểu sao? Chúng ta đã không con là đứa bé nữa, giữa chúng ta không còn có cái loại bất chấp tất cả như thiêu thân lao vào lửa giống như tình yêu kia của chúng ta đã quá xa vời! Bây giờ em có ràng buộc còn có những quan tâm không bỏ được. “Vương Kim Vĩnh sẽ là ràng buộc và quan tâm của em sao?” Cương Triệt lửa ghen ngất trời giận không kềm được nói. “Ân tình! Ân tình! Nói ra thật là dễ nghe! Anh nhìn thấy trong tim của em, anh căn bản so ra kém Vương Kim Vĩnh có phải hay không?” “Cương Triệt đừng vu khống em!” Thủy Y đau khổ mà cầu khẩn. “Thủy Y!” Cương Triệt nắm lấy bả vai của cô dùng sức lắc lắc. “Chẳng lẽ em không hiểu, vì lấy được em cái gì anh cũng nguyện ý sao?” “Yêu, tại sao anh đau khổ như vậy chứ? Yêu không phải là nên tràn đầy ngọt ngào, vui vẻ sao?” Cô cắn môi dưới mặc cho nước mắt chảy xuống không ngừng. “Thủy Y! Chỉ cần em đi theo anh, em sẽ làm cho em hạnh phúc! Không bao giờ đau khổ nữa.” Cương Triệt nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô yêu cầu. “Đi theo anh.” “Không!” Thủy Y dùng sức mà đẩy anh ra, đau lòng mà nghiêng đầu. “Không!” “Đáng ghét!” Cương Triệt giận dữ giống như con cọp giương nanh múa vuốt hận không được một hợp nuốt Thủy Y vào trong bụng. “Nói —— em chọn ông ấy hay là chọn anh?” “Cương Triệt cầu xin anh! Đừng làm người khác khó chịu.” Máu trên người Thủy Y dường như cũng đông cứng lại. “Đáp án này đã rất rõ ràng.” Cương Triệt trợn mắt nhìn chăm chăm kiểm chế xuống cảm xúc sắp bộc phát vô tình nói: “Được! Xem như cô lợi hại! Hừ! Tôi đường đường là trùm xã hội đen muốn phụ nữ nào mà không có! Mười năm trước Hướng Thủy Y xấu xa căn bản không xứng với tôi, mười năm sau Hướng Thủy Y mù lại càng không xứng với tôi!” Anh tiếp tục ác độc nói. “Đời này có vô số phụ nữ tăng bốc tôi, nịnh hót tôi, chủ động muốn cùng tôi! Tôi không thiếu một Hướng Thủy Y!” Tâm Thủy Y giống như bị xé thành hai mảnh cực kỳ đau khổ. Cương Triệt nhanh chóng mặc quần áo vào chuẩn bị rời

đi. “Cương Triệt” Anh đã đi chưa? Anh lại rời khỏi cô một lần nữa sao? Nước mắt to lớn từng giọt từng giọt mà chảy xuống, cô đứng ở trong góc khóc rống nghẹn ngào. Chỉ chốc lát sau cửa phòng phát ra một tiếng bịch. Cô cảm thấy lục phủ ngũ tạng cũng bị nhéo thành một đoàn cả người đau khổ không chịu nổi. “Cương Triệt.” Cô tuyệt vọng mà hô to. “Đừng! Đừng rời khỏi em!” Cô bỗng đứng đứng dậy mở cửa chạy như điên xuống lầu, lại nhớ ra mình vốn không nhìn thấy gì, không cẩn thận cô đạp cầu thang trống không. Ái — cô phát ra một tiếng hét thảm té xuống từ trên cầu thang. Ở giữa không trung đột nhiên có người đưa tay ôm lấy cô. “Thủy Y!” “Cương Triệt.” Tay của cô quơ lung tung ở trong không khí. “Vội cái gì? Có bị thương không?” Thấy cô té xuống, trong nháy mắt đó trái tim của anh cơ hồ sắp ngừng. “Anh chưa có đi? Không có rời khỏi em.” Cô khóc đến ruột gan đứt từng khúc. “Thật xin lỗi. Anh không nên nói những lời tổn thương em. Anh chỉ là.” Anh hối hận thêm. Ông trời! Tại sao ông có thể đối với Vương Kim Vĩnh có tình có nghĩa, đối với tôi lại vô tình vô nghĩa đây? “Cái gì cũng đừng nói. Cương Triệt hai tuần sau hãy đi!” Hai mắt cô đầm lệ cầu xin. “Để cho em được hưởng thụ những ngày chỉ có hai người được không?” “Thủy Y, em muốn hành hạ anh đến khi nào đây?” Cương Triệt đau khổ vô cùng. “Em không phải thấy anh moi trái tim ra giao thì mới tin tưởng anh yêu em sao? Hay là muốn anh tiếp tục chờ đến khi tóc hai chúng ta trắng xoá?” Anh nổi giận nói. “Anh thật là một người đàn ông không có ích lợi gì, chẳng những không nắm được người phụ nữ yêu thương, cũng không có biện pháp rời khỏi cô ấy!” Cô dùng môi ngăn chặn cái miệng của anh không để cho anh nói thêm nữa, hai chân của cô càng vòng ở hông của anh, tay cũng ôm cổ của anh. Mỗi một ngày cô đều dính ở trong ngực anh. Thời thời khắc khắc hưởng thụ thời gian thân mật của hai người. Bọn họ biết thời gian chung sống có hạn cho nên không nề lãng phí, luôn giống như trẻ sinh đôi kết hợp mà dính vào nhau. Nhiều khi cô lẳng lặng nằm ở trong ngực của anh, dán vào lồng ngực của anh lắng nghe tiếng tim đập của anh mạnh mà có lực. Nhiều lúc bọn họ an tĩnh mà không nói bất kỳ chuyện gì với nhau chẳng qua là lẳng lặng cảm thụ sự tồn tại lẫn nhau. “Cương Triệt.” “Ừ?” “Tình Thượng Khởi cô ấy.” Cô cắn cắn môi dưới đột nhiên không nói. “Ghen sao!” Anh hài lòng cười liên sau đó bất đắc dĩ nói. “Cô ta vẫn triệt để truy đuổi anh, người nhà lại liệu chết bức hôn, ba lại lấy sức khỏe uy hiếp, khiến cho anh không thể không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ tìm một công cụ nối dõi tông đường, chỉ muốn yên tĩnh mà thôi! Em nhất định phải tin tưởng anh, anh tuyệt đối không yêu cô ta, anh chỉ yêu em.” Loại tâm tình bất đắc dĩ đó cô hoàn toàn có thể hiểu. Năm đó cô cũng là cùng đường mới có thể lấy mình làm thành đồng tiền mà đền đáp lại ân tình của nhà họ Hướng. “Cương Triệt.” “Ừ?” “Mười năm trước sau khi em đi.” Cô vẫn không dám hỏi anh để khiến cho anh xuất hiện sự thương hại. “Anh hoàn toàn điên rồi. Không tin em thật sự rời khỏi anh, anh vẫn tin tưởng em sẽ trở về, anh đợi ở trong nhà gỗ nhỏ, vẫn chờ em, chờ em hơn một tháng mới thật sự chết tâm.” Giọng nói của anh nghẹn ngào. Những ký ức của thời kỳ đau khổ kia với cô mà nói với anh thật vất vả mới thoát ra. “Cương Triệt thật xin lỗi. Rời khỏi anh là bất đắc dĩ, em cũng không chịu nổi!” Cô khổ sở nói. “Mười năm nay anh vẫn ôm oán hận với em, nhưng mà ai biết mười năm sau lại gặp em thì tất cả nỗi oán hận bỗng biến mất không còn!” Anh khẽ vuốt đầu cô bình tĩnh nói. “Đây chính là sức mạnh của tình yêu đi!” “Cương Triệt.” “Ừ?” “Anh sẽ không xem thường em?” “Ý gì? Anh thích mái tóc của cô, cô giống như mèo con liếm trên ngực của anh vậy. “Em là do mẹ mượn giống mà sinh ra, cuối cùng không biết cha mình là ai?” Đó chính là tiếu nuối cũng là nỗi đau trong lòng cô. “Đối với em mà nói không thể nhận ông bà tổ tiên chính xác là chuyện tàn khốc.” Cương Triệt yêu thương nói. “Bất quá không cần quá cố chấp không cách nào thay đổi số mạng. Em chỉ cần nhớ anh yêu em là đủ rồi!” Lời của anh khiến cho cô rất cảm động. Cương Triệt không quên thừa dịp mà nhắc nhở cô. “Em đã cảm thấy không biết cha là ai là một chuyện tiếu nuối, chẳng lẽ em cũng muốn để cho Tư Long đi vào con đường này sao?” “Em.” “Thủy Y.” Anh nói. “Anh là ba của Tư Long! Đây là sự thực không thể chối cãi, không nên quá tàn nhẫn với Tư Long! Tìm một cơ hội nói cho nó biết — ba của nó là ai đi!” “Em.” Cô bối rối nói: “Tại sao chuyện lại trở nên phức tạp như vậy? Tại sao cuộc sống lại có nhiều vấn đề như vậy? “Này, em cũng nên trách mình!” Nói đến chuyện này lại khiến Cương Triệt nổi giận. “Đều do tư tưởng phụ nữ quá lớn đang quấy phá em, chẳng lẽ em không biết một người phụ nữ quá mạnh mẽ sẽ thua thiệt sao? Năm đó tại sao em không nói cho anh biết phiền não của em, không để cho anh thay em giải quyết vấn đề, chia sẻ nỗi khổ với em chứ?” Cương Triệt thật hy vọng thời gian có thể qua lại thay đổi toàn bộ sai lầm. Anh kiêu ngạo mà nói: “Anh là trùm xã hội đen có thể hô phong hoán vũ! Anh có năng lực có thể thay em giải quyết bất cứ vấn đề gì, cũng có thể thay em bồi thường lại món nợ cho nhà họ Hướng, cũng có thể dùng thế lực để tìm được người hiền giác mạc, những thứ này đối với anh mà nói đều rất dễ dàng!” Anh bất đắc dĩ nói. “Mà em, bởi vì cao ngạo và tự ái của em, khiến cho chúng ta chia lìa mười năm, Tư Long cũng qua mười năm không có cha.” “Thật xin lỗi Cương Triệt. Thật xin lỗi.” Cô rất hối tiếc không nhận được mà thút thít ở trong ngực anh. “Em thật khờ.” “Anh

vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho em, bởi vì em nhất thời ngu si thiếu chút nữa đem chúng ta dẫn tới vực sâu muôn đời muôn kiếp không trở lại được” — Anh nghiêm túc nói. “Em phải làm sao làm mới có thể được anh tha thứ?” Cô ghen ngào hỏi. Anh thâm tình nhìn cô dịu dàng nói: “Hãy cùng anh ở chung một chỗ.” Chỉ sợ bây giờ mọi chuyện đã quá muộn! Mười bốn ngày đã trôi qua rất nhanh, rồi cũng kết thúc thời gian ngọt ngào của hai người. Vương Kim Vĩnh và Tư Long sắp trở về, mà Cương Triệt cũng quyết định không đi. “Anh thật sự không đi sao?” Thủy Y lo lắng hỏi. “Em muốn anh đi sao?” Anh hỏi ngược lại. “Không. Em không muốn.” Cô thẳng thắn nói ra ý nghĩ trong lòng. “Vậy thì anh ở lại!” Anh kiên định nói. “Phải đi — anh cũng phải mang theo em và Tư Long cùng đi.” “Cương Triệt.” “Đừng trốn tránh nữa! Thủy Y. Em trốn tránh mười năm, em cho rằng còn bao nhiêu thời gian để mà lãng phí? Em nghĩ rằng chúng ta có thể ở cùng nhau bao lâu?” Cương Triệt nhắc nhở cô. “Đừng quên trốn tránh được một lúc cũng không thể trốn tránh được cả đời!” “Em, em.” Sau một hồi do dự cô lộ ra một nụ cười khổ. “Anh ngoan cố như vậy, em hoàn toàn lĩnh giáo! Cho dù qua bao nhiêu năm anh cũng vĩnh viễn không buông tha!” Cô cũng muốn đối mặt thực tế mà không phải trốn tránh lần nữa. Cô cũng mang theo quyết tâm rời khỏi Cương Triệt mười năm trước để đối mặt tất cả vấn đề. “Thủy Y.” Thấy cô cuối cùng đã hạ quyết tâm, anh lộ ra nụ cười sáng lạn. “Từ nay về sau anh sẽ theo đuổi em đến chân trời góc biển!” Cương Triệt cho là vấn đề sắp được giải quyết, nhưng mà anh không nghĩ tới anh đã đoán sai tình thế. Kẻ địch của anh thật ra thì không phải là Vương Kim Vĩnh, mà là vị hôn thê — Tỉnh Thượng Khởi của anh ở Nhật bản.

9. Chương 9

Khi Vương Kim Vĩnh và Tư Long trở về Đài Loan, thì ông cũng không có gọi Cương Triệt tới đón mà là tự mình đón xe trở về. Ông làm như vậy rất cuộc là vì sao vậy chứ? Vừa về tới Vương trạch Vương Kim Vĩnh liền nhạy cảm mà cảm giác được không khí không thích hợp. Mặc dù Đài Loan cũng không chênh lệch quá, ông cháu họ cũng không cảm thấy mệt mỏi! Bởi vì ở trong khoang hạng nhất sang trọng thoải mái của máy bay, họ cảm thấy thoải mái mà ngủ rồi. Sắc mặt Tống Cương Triệt đông lại trong con người tràn đầy lạnh khốc, bộ dáng có vẻ có tâm sự. Mà Tư Long lại bất đồng. Cậu vừa nhìn thấy Cương Triệt cặp mắt liền phóng ra ánh sáng hưng phấn, nhưng mà cậu vẫn làm bộ không biết anh, để tránh mẹ hoài nghi mà hạch hỏi. Vô luận như thế nào cậu cũng không hi vọng mẹ đau lòng. Về phần người xa lạ đó tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, thì đơn thuần như Tư Long cũng không nghĩ tới được. “Tư Long con mệt không?” Thủy Y quan tâm hỏi. “Không. Tinh thần con rất tốt.” Vừa nói đến chơi Tư Long đã có mười phần tinh thần. Mẹ ở công viên vui chơi Tokyo (Tokyo Disneyland) chơi rất vui nha! Còn có Universal studios. Ông còn chưa mang con đi xem Grand Canyon. “Tư Long thời tiết bên ngoài có tốt không?” Thủy Y đột nhiên ngồi chồm hổm cắt đứt lời của Tư Long. “Có mặt trời cũng có gió mát cho nên không cảm thấy nóng.” Tư Long rất nghiêm túc mà miêu tả. “Mẹ chưa từng cùng con đi ra ngoài hiện tại dẫn mẹ đi công viên đi nói chuyện phiếm một chút có được hay không?” “Đương nhiên được.” Tư Long hưng phấn vỗ tay. “Con muốn cùng mẹ nói chuyện, thật sự có rất nhiều nhân vật phim hoạt hoạ như chuột Mickey, vịt Donald, món đồ chơi tổng động viên (Toy story) còn có Hamburger, khoai tây chiên.” Khi mẹ con họ đi xa, Cương Triệt mới thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời. “Vương tiên sinh, tôi có thể cùng ông đến thư phòng nói chuyện một chút không?” Cương Triệt lễ phép hỏi. “Dĩ nhiên có thể.” Vương Kim Vĩnh không chút suy tính mà gật đầu. Cương Triệt vừa tiến vào thư phòng liền không do dự mà thẳng thắn thân phận của mình. “Tôi là Thiên Long Cương Triệt là ba của Tư Long. Nếu như không phải là mười năm trước có một sự hiểu lầm, hại tôi và Thủy Y tách ra, thì hôm nay tôi sẽ không đứng ở chỗ này” — Cương Triệt dường như bằng bất cứ giá nào anh quả quyết nói. “Tôi muốn Thủy Y và Tư Long. Bọn họ là của tôi! Năm đó là do tình huống của cô ấy không có sự lựa chọn nào khác mới đi theo ông, đây là một sai lầm cực lớn, tôi không hy vọng sai lầm nữa.” “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu thì phát hiện cậu và Tư Long rất giống nhau, tôi cũng biết — nên tới vẫn phải tới!” Vương Kim Vĩnh đột nhiên cả người lộ ra vẻ mệt mỏi, có vẻ già nua, ông nhìn chằm chằm nơi xa, hai mắt ửng nước, chậm rãi nói ra bí mật chôn giấu ở trong lòng đã lâu. “Hai mươi chín năm trước tôi phạm vào một sai lầm, khiến cho lương tâm tôi cả đời này bất an. Cái lỗi này hy vọng có thể từ cậu mà dừng lại.” Sau khi nghe Vương Kim Vĩnh nói rõ, thái độ thù địch của Cương Triệt với ông hoàn toàn biến mất, anh kích động nói không ra lời nhìn Vương Kim Vĩnh! “Đời này tôi chỉ cầu xin Thủy Y có

thể tha thứ cho tôi không nên hận tôi.” Vương Kim Vĩnh đau lòng đến rơi lệ. Vương Kim Vĩnh lại là người năm đó ượng giống mà Thủy Y chính là con gái ruột của ông. Ở trong công viên Tư Long cẩn thận dắt tay mẹ, mắt mẹ không nhìn thấy cậu sợ mẹ không cẩn thận sẽ ngã, cho nên vẫn không ngại phiền toái nhắc nhở. Những động tác nhỏ thân thiết này khiến cho Thủy Y rất cảm động nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống. “Mẹ!” Tư Long không ngừng hỏi: “Có mệt không ạ, chúng ta nghỉ ngơi một chút nha!” “Được!” Thủy Y đáp ứng thuận miệng hỏi: “Ngồi chỗ nào?” “Nơi đó có một hồ nước, bên cạnh hồ nước có ghế đá chúng ta ngồi nơi đó có được hay không?” “Được!” Thủy Y không có ý kiến. Tư Long dắt mẹ cẩn thận đi tới bên hồ nước ngồi xuống. Hôm nay thời tiết rất sáng sủa mát mẻ từ từ thối tới cảm thấy rất thoải mái. “Tư Long vừa rồi ở trong phòng khách con có thấy một chú lạ hay không?” Thủy Y cố ý hỏi. “Đương nhiên là có!” Tư Long cẩn thận đáp trả. “Chú ấy —— là ai?” “Nếu như mẹ nói” —— Cô cầm tay Tư Long hít một hơi thật sâu cẩn thận từng ly từng tí hỏi. “Chú đó là ba của con, con có vui không?” “Cái gì?” Tư Long mở to mắt kinh ngạc nói không ra. Hồi lâu sau cậu mới phục hồi tinh thần lại không thể tin được hỏi: “Mẹ là thật sao?” “Là —— thật.” Thủy Y khấn trương đến nỗi tim đập bịch bịch, cái trán toát mồ hôi lạnh mẩn liệt. “Mẹ không cần thiết phải lừa con có đúng không? Chỉ tại do mẹ vẫn chưa nói cho con biết chuyện có liên quan đến ba, mới có thể kéo dài tới hiện nay Tư Long con tha thứ ẹ được không?” “Chú ấy là ba con!” Tư Long cao hứng mặt mày hớn hờ tay múa chân nói. “Chú ấy nói một chút cũng không sai, chú ấy thật sự là ba con! Chú ấy là ba con!” “Cái gì?” Thủy Y nghe không hiểu Tư Long đang nói cái gì. Bởi vì cô vốn không biết thật ra thì Cương Triệt và Tư Long đã sớm lén gặp mặt. “Không có gì.” Tư Long nghịch ngợm nói. “Mẹ mỗi người đều có một ít bí mật bao gồm con của mẹ cũng không ngoại lệ, chờ sau này con lớn lên sẽ đem bí mật của con và ba nói ẹ biết.” “Nhanh như vậy con liền tiếp nhận ba con?” Thủy Y rất kinh ngạc chẳng lẽ Cương Triệt có mị lực hơn người mới có thể để cho con trai nhanh như vậy liền tiếp nhận anh, đây thật là một chuyện vui vẻ! “Dĩ nhiên!” Tư Long cười thầm bởi vì ba đã sớm lén lén cùng cậu thành lập giao ước. Cậu không thể chờ đợi nói: “Mẹ chúng ta mau về nhà đi!” “Hiện tại?” “Đúng!” Tư Long hưng phấn nói. “Con chờ không được muốn gặp ba!” Nhìn bộ dáng Tư Long lo lắng Thủy Y không tự chủ mà cười ra, chuyện khó khăn như vậy thật không ngờ dễ dàng giải quyết, điều này thật sự là ngoài dự đoán, xem ra cô thật sự nên tin tưởng Cương Triệt, quả thật anh có năng lực giải quyết vấn đề, có thể giải quyết hết thảy. “Được! Chúng ta về nhà đi!” Cô rất phấn khởi nói. Tư Long vui vẻ mà dắt tay mẹ, nhưng mà đang đi thì trong công viên có một chiếc xe màu đen xuất hiện, chiếc xe đột nhiên đâm vào Tư Long, lập tức dừng sức mà kéo Thủy Y lui về phía sau, lúc này tiếng phanh xe chói tai của chiếc xe màu đen vang lên rồi ngừng lại, bốn người đàn ông cao to vạm vỡ mở cửa xe lao xuống một phát bắt được Thủy Y kéo cô lên xe. Tư Long nắm tay mẹ thật chắc không chịu buông liền bị đối phương dùng chân hung hăng đạp mấy cái Tư Long lao đảo té vào trong bụi cỏ, toàn thân đều bị thương. “Mẹ! Mẹ! Mẹ!” Xe lập tức gào thét đi, Tư Long chịu đựng đau đớn liều chết từ trong bụi cỏ bò dậy lao chạy về nhà. Cả nhà bọn họ cuối cùng có thể đoàn viên, đây là một chuyện làm người ta hưng phấn cỡ nào! Cương Triệt vui vẻ suy nghĩ. Đáng tiếc anh lại không có ngờ tới một cơn bão táp lớn hơn đang đợi anh! Cương Triệt ở trong sân nhà đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại vươn cổ ngẩng nhìn phương xa hi vọng mẹ con Thủy Y có thể mau chóng xuất hiện. Không nghĩ tới từ xa ah liền trông thấy Tư Long, cả người thẳng bé đầy vết thương khắp khà khắp khiêng chạy trở về, Cương Triệt nhìn thấy tình hình không đúng lập tức xông ra ngoài. “Tư Long, con sao lại tự mình trở về?” Anh khẩn trương hỏi. “Mẹ đâu? Làm sao toàn thân con bẩn mà còn bị thương nữa vậy.” Tư Long hình như bị kinh sợ không nhỏ, nhưng mà cậu vẫn trấn định nói: “Mẹ, mẹ bị người xấu bắt đi.” “Cái gì?” Cương Triệt bỗng cảm thấy sét đánh. “Có một chiếc xe bắt mẹ đi.” Tư Long thở hào hển lòng vẫn còn sợ hãi nói. “Con có nhớ bảng số xe không?” Cương Triệt ép mình tỉnh táo lại. “Chiếc xe kia không có bảng số xe!” Tư Long không chút nghĩ ngợi nói. Điển hình tác phong bắt người của xã hội đen, phương pháp bắt người sạch sẽ gọn gàng không để lại bất kỳ chứng cứ nào. Chẳng lẽ là người trong nhà làm? “Xảy ra chuyện gì?” Vương Kim Vĩnh chạy ra sau khi biết ngọn nguồn câu chuyện, phản ứng đầu tiên của ông chính là báo cảnh sát. “Tôi đi báo cảnh sát!” “Không cần.” Cương Triệt cẩn thận khẳng định nói. “Thủy Y chỉ là cái mồi câu, bọn họ chính là hướng về phía tôi.” “Cậu nói gì? Cuối cùng cậu và người ta kết oán gì khiến cho kẻ thù tìm tới cửa?” Vương Kim Vĩnh tức giận hỏi. “Đừng lo lắng tôi sẽ giải quyết.” Cương Triệt xanh mặt tỉnh táo nói. “Yên tâm đi! Kẻ bắt có sẽ chủ động gọi điện thoại tới ——” Lúc này người giúp việc Á Đế vội vàng mang Tư Long đi vào rửa sạch vết thương, sau lại gọi điện thoại yêu cầu bác sĩ gia đình tới kiểm tra. Thời gian trôi qua từng phút từng giây thành một loại chờ đợi đau khổ —— Cương Triệt như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than mà đứng ngồi không yên. Thật may là không bao lâu sau điện thoại liền vang lên. “Alo?” Cương Triệt lập tức nhận. Mặt anh lộ ra hung ác giọng nói lạnh như băng nói: “Là có? Tỉnh Thượng Khởi?” Quả nhiên đúng như anh đoán, toàn bộ đều là trò hề tự biên tự diễn của Tỉnh Thượng Khởi. Bên đầu điện thoại

kia truyền đến tiếng cười chói tai, cô đặc ý nói : “Thủy Y hiện tại ở trong tay em, anh có can đảm thì cứ tới đây! Đến đường số chín núi Dương Minh, bên cạnh có phòng nhỏ bỏ hoang, em chờ anh ——” “Cho dù liều mạng nhất định tôi cũng sẽ đi qua.” “Em biết anh sẽ không báo cảnh sát, cũng sẽ không mang theo bất kỳ anh em nào, hai chúng ta đấu với nhau!” Tĩnh Thượng Khởi nghiêm túc nói. “Xã hội đen có phương pháp của xã hội đen, ân oán của chúng ta liên tự mình chấm dứt ở đây đi!” “Cô ăn gan hùm mật gấu chẳng những bắt Thủy Y còn dám tổn thương con tôi, những món nợ này tôi nhất định sẽ đòi lại!” Cương Triệt hung tợn nói biểu thị công khai quyết tâm của mình. Đang lúc anh chuẩn bị đi thì Vương Kim Vĩnh đột nhiên gọi anh lại. “Chờ một chút —— cậu không thể đi một mình, tôi đi với cậu.” “Tại sao?” “Thủy Y là con gái của tôi! Nếu như nó có xảy ra chuyện bất trắc, vậy tôi cũng không muốn sống.” Vương Kim Vĩnh đau lòng thuyết. Hôm nay Cương Triệt đã có thể hiểu được tâm tình của người cha, vì vậy anh suy nghĩ một chút liền hạ quyết tâm nói: “Được! Vậy chúng ta cùng đi! Mang Thủy Y bình an trở về!” Khi bọn họ ngồi lên xe chuẩn bị lên đường thì Tư Long đột nhiên từ trong phòng khách vọt ra hướng về phía bọn họ kêu to. “Ba! Ông! Phải mang mẹ về nhà!” Ba —— nghe thấy con trai gọi như vậy Cương Triệt vui vô cùng. Cuối cùng con trai cũng thừa nhận anh! Trong mắt Cương Triệt không tự chủ mà lóe ra nước mắt. “Tư Long ngoan! Chờ ba trở lại —— chúng ta người một nhà có thể đoàn viên.” Cương Triệt kích động nói. Xe vội vã đi Tư Long hai tay tạo thành chữ thập khuôn mặt thành kính hướng về phía thần linh cầu xin. Ông trời, ông nhất định phải phù hộ để cho ba, mẹ, ông đều có thể bình an mà trở về. Tĩnh Thượng Khởi là một người phụ nữ khát máu, cũng là người phụ nữ không chịu thua vì đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào. Vì muốn được vị trí phu nhân xã hội đen, thời thời khắc khắc cô ấy cũng không thể buông lỏng Cương Triệt, cho nên cô ấy mới phái người theo dõi mọi hành động của Thiên Long Cương Triệt nắm giữ hành tung của anh, vì vậy khi Cương Triệt mất tích ở Châu Âu thì toàn bộ gia tộc Thiên Long cũng gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, Tĩnh Thượng Khởi cũng là người đầy kinh nghiệm tuyệt không lo lắng. Ngay cả khi Cương Triệt đến Đài Loan ở nhà họ Vương trên núi Dương Minh, cùng Thủy Y vượt qua hai tuần lễ ngọt ngào, cũng đều được cô ấy nắm trong lòng bàn tay. Khi xác định Hương Thủy Y rất có thể sẽ uy hiếp vị trí phu nhân xã hội đen của cô ấy, thì Tĩnh Thượng Khởi liền không chút do dự tìm tới Thủy Y, tính cho cô ta biết lẽ độ một chút! Cô ấy đánh Thủy Y một bạt tai lại một bạt tai, đánh đến nổi gò má của cô sưng đỏ máu ứ đọng khóe miệng còn chảy ra máu. Toàn thân Thủy Y bị trói ở trên cây cột không thể động đậy. Cô không hiểu hỏi: “Cô là ai?” “Tôi là ai? Nếu như cô nhìn thấy sẽ biết tôi là ai!” Tĩnh Thượng Khởi cố ý dùng tiếng Trung đã được tập luyện tràn đầy oán hận nói. “Nhưng mà cô chỉ là một người mù thôi! Cương Triệt sao lại coi trọng cô thật là kỳ quái.” Xem ra đối phương cũng biết Cương Triệt sẽ không phải là kẻ thù của Cương Triệt chứ? Bởi vì biết quan hệ của cô và Cương Triệt cho nên mới tìm tới cô. “Tôi không thể cho phép có người phá hư mộng đẹp của tôi.” Tĩnh Thượng Khởi lãnh khốc nói. “Bất kể là ai trở ngại tiền đồ của tôi cũng giết chết không tha!” “Cô là Tĩnh Thượng Khởi? Có đúng hay không?” Bởi vậy Thủy Y rất nhanh liền liên tưởng đến. Tĩnh Thượng Khởi nghe vậy cười ha ha châm chọc nói : “Mặc dù mắt cô không nhìn thấy cũng không ngốc một chút liền đoán được là tôi?” Mặt cô ấy lộ vẻ dữ tợn nói. “Không sai tôi chính là Tĩnh Thượng Khởi. Tôi cảnh cáo cô, Cương Triệt là của tôi, cô đừng mơ tưởng cướp anh ấy đi!” “Chỉ cần giết cô, không có cô thì Cương Triệt sẽ ngoan ngoãn trở lại bên cạnh tôi.” Cô ấy đã phát rõ . Ném chất lỏng không rõ lên trên người Thủy Y, một mùi nồng nặc gây mũi truyền đến, Thủy Y liền biết đó là xăng. Xem ra Tĩnh Thượng Khởi tính phóng hỏa đốt cháy cô. Màn đêm buông xuống trong phòng nhỏ bỏ hoang xem ra hết sức âm u tựa như ngôi nhà quỷ, khiến cho người ta không nhận được mà sinh lòng sợ hãi. Đêm khuya mười hai giờ —— Thiên Long Cương Triệt mang theo Vương Kim Vĩnh tuổi già đúng giờ xuất hiện. Bốn phía một màn đêm tối trên tay Tĩnh Thượng Khởi có cái bật lửa phát ra ánh sáng hơi yếu. “Tôi tới!” Cương Triệt lớn tiếng nói. “Tĩnh Thượng Khởi nếu tôi đã tới hãy để Thủy Y đi!” “Anh sao lại không giữ lời hứa mang theo người đến?” Tĩnh Thượng Khởi rất bất mãn. “Nhưng mà ông ấy là một ông già thôi sẽ không có bất cứ uy hiếp gì với cô.” Cương Triệt hời hợt nói. “Tôi muốn vậy.” Cái bật lửa trên tay Tĩnh Thượng Khởi chiếu vào trên mặt cô ấy khiến cho cô ấy thoát nhìn rất giống quỷ. Cương Triệt phát hiện con người của cô ấy đã sớm tan rã chỉ sợ thần trí đã mơ hồ. “Dù sao nhiều người cũng không sao chẳng qua là thêm một người chết thể thôi! Hừ! Tôi sẽ không để Hương Thủy Y đi. Trừ phi.” “Trừ phi cái gì?” “Anh cưới tôi.” Tĩnh Thượng Khởi nói ra điều kiện. “Cô vốn không yêu tôi, mà yêu địa vị của tôi đi!” Cương Triệt cắn răng một cái liền linh nói: “Thực không may. Cô biết tôi có Thủy Y sẽ không cưới cô, khi chuyện này công khai ra, sau vì sĩ diện mà cô sẽ không nhận được đi!” Cương Triệt khinh bỉ nói. “Người phụ nữ như cô rất ái mộ hư vinh, quan tâm của cô không phải là con người của tôi, mà là thân phận cùng địa vị của tôi. Cô cho rằng tôi không nhìn ra cô ham muốn là cái gì sao? Nếu chúng ta đều không yêu đối phương, miễn cưỡng ở chung một chỗ cũng sẽ không hạnh phúc, quan hệ của chúng ta là tự

được thì cũng tan được!” Bị Cương Triệt nói trúng tâm sự Tĩnh Thượng Khởi then đến muốn chui xuống đất cô ấy then quá thành giận mà hô to: “Anh dám đùa bỡn tôi? Tĩnh Thượng Khởi tôi sao lại là người dễ cho anh kêu tới thì tới bảo đi thì đi? Anh dám lật lọng sẽ phải trả một cái giá rất đắt!” Cô hung tợn nói. “Nếu tôi không được làm phu nhân xã hội đen, anh cũng đừng mơ tưởng có người phụ nữ này!” Cô cầm cái bật lửa đang đưa trên mặt Thủy Y tàn nhẫn nói. “Hừ! Nếu như tôi hỏa thiêu mặt của cô ta, khiến cho cô ta bị hỏng, tôi cũng không tin anh còn có thể yêu cô ta.” Một cảm giác nóng rực truyền đến khiến cho Thủy Y bị dọa cho sợ đến sắc mặt trắng bệch một câu cũng nói không được. “Đủ rồi!” Cương Triệt đưa tay ngăn lại đau lòng nói: “Mặc dù tôi là trùm xã hội đen hô phong hoán vũ nhưng mà tôi cũng giống như một người bình thường cần tình cảm. Mà Thủy Y từ mười năm trước đã được toàn bộ tình yêu của tôi, chúng tôi yêu nhau rất sâu đậm. Đời này tôi không thể không có cô ấy, nếu như cô thật muốn phá hủy cô ấy, vậy trước tiên hãy giết tôi đi!” “Giết anh?” Tĩnh Thượng Khởi cho tới bây giờ không muốn làm như vậy nhìn Cương Triệt yêu Thủy Y, cô ấy rất ghen tỵ. Cô điên loạn mà kêu: “Được! Vậy tôi sẽ thành toàn cho anh — tôi sẽ đem cái bật lửa đổi thành dao nhỏ anh liền tự vẫn đi!” Nói xong cô ấy thu hồi cái bật lửa đem một dao lưỡi sắc bén vứt xuống trước mặt Cương Triệt. “Có bản lĩnh thì anh chứng minh cho tôi xem là các người yêu nhau tới cỡ nào mà vĩ đại đến mức có thể hy sinh tánh mạng!” “Không có Thủy Y tôi cũng sống không nổi.” Cương Triệt nhặt cái dao nhỏ trên đất lên không chút do dự mà hướng tay trái của mình cắt xuống một nhát máu tươi chảy ra. “Cương Triệt” — Vương Kim Vĩnh thấy thế trợn mắt hốc mồm, ông không nghĩ tới Cương Triệt vì Thủy Y mà có thể ngay cả tánh mạng cũng không cần. “Cương Triệt.” Thủy Y cái gì cũng không nhìn thấy nhưng cô biết có chuyện xảy ra, cô đau lòng kêu to: “Nói cho em biết anh thế nào rồi? Nói cho em biết.” Máu tươi không ngừng chảy ra mặt Cương Triệt xanh gần như đang cố nén đau khổ, nhưng mà anh vẫn mặt không đổi sắc ngay cả chân mày cũng không nhăn. Tĩnh Thượng Khởi cực kỳ sợ hãi nhìn anh. Khi cô ấy thấy Cương Triệt vì Thủy Y có thể hy sinh hết thấy không chút do dự ở trên tay mình cắt một dao lại một dao thì cô đúng là có chút cảm động. Nhưng là ngay sau đó lại ghen tỵ khiến cho cô mất đi lý trí, trong cơn giận dữ cô nói: “Hướng Thủy Y tôi thật sự hận cô! Tại sao cô khiến cho Cương Triệt vì cô mà bị thương.” Cô ấy lại bắt đầu điên cuồng cảm thấy chỉ có giết Hướng Thủy Y mới có thể giảm bớt mối hận trong lòng cô. “Cương Triệt đã thương mình, vậy tôi cũng muốn chém cô dù sao — muốn chết thì mọi người cùng nhau chết!” Cô ấy đột nhiên lấy ra một con dao khác từ trong lòng ngực nhanh chóng hướng cánh tay của Thủy Y mà chém tới bộ dáng có vẻ hung tàn kia khiến cho người ta không rét mà run. “Tĩnh Thượng Khởi cô không thể không tuân thủ ước định” — Cương Triệt muốn tiến lên ngăn lại bất đắc dĩ tay bị thương không ngừng co rút đau đớn khiến cho anh cho không có sức lực đi tới. Ở thời điểm nguy kịch Vương Kim Vĩnh đột nhiên vọt tới dùng thân thể của mình chắn trước mặt Thủy Y. Khi lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực của ông thì dòng máu tươi như trụ nước phun ra lên trên mặt Tĩnh Thượng Khởi, Vương Kim Vĩnh cũng bởi vì mất máu quá nhiều mà té xỉu ở trước mặt Thủy Y. Mất thấy đại họa thật sự giáng xuống cuối cùng Tĩnh Thượng Khởi cũng tỉnh lại. “Vương tiên sinh.” Thủy Y nghe thấy được một mùi máu tươi kinh hoàng kêu to. “Tĩnh Thượng Khởi.” Cương Triệt thử bước chân đi đến góc, nơi đó để thùng xăng là mà Tĩnh Thượng Khởi kêu người mua vốn là cô ấy định phóng hỏa — nếu quả như thật không chiếm được Cương Triệt sẽ giết anh rồi phóng hỏa đốt ngôi nhà gỗ nhỏ bỏ hoang này. Cương Triệt nhìn đau dùng sức đá ngã xăng thùng để cho xăng chảy đầy đất, sau đó từ trong túi của mình lấy ra cái bật lửa không đếm xỉa nói: “Được! Tĩnh Thượng Khởi xem ai lợi hại! Muốn chết thì mọi người cùng chết!” “Không. Không! Tôi không muốn chết, tôi không muốn chết.” Nhìn Cương Triệt thật sự tính đốt lửa Tĩnh Thượng Khởi hoàn toàn suy sụp, cô ấy quỳ trên mặt đất liều chết mà cầu xin tha thứ. “Cương Triệt van cầu anh đừng phóng hỏa, tôi không chơi, tôi không chơi.” Hành động của cô ấy chứng minh cô ấy chỉ là một người phụ nữ phở phàng thanh thế lại rất sợ chết thôi. “Cô là người phụ nữ táng tận lương tâm! Trong lòng cô vốn không có yêu chỉ có thù hận. Cô không chừa thủ đoạn nào mà muốn đạt được mục đích, một khi không thể như ý nguyện liền phải trả thù.” Cương Triệt đứng ở trước mặt Tĩnh Thượng Khởi chìa về phía cô tức miệng mắng to, lại thừa dịp cô không chú ý thì hung hăng ra một quyền đánh cô bất tỉnh trên mặt đất. “Thủy Y.” Anh vội vàng mở mắt cho Thủy Y ôm cô thật chặt. Sau khi trải qua đau khổ bọn họ rốt cuộc ở cùng một chỗ. Đây là ông trời cho bọn họ lẽ vật tốt nhất! “Cương Triệt, Cương Triệt.” Lúc này Thủy Y bắt đầu oán hận mình bị mù nếu như cô có thể thấy được, phương xa đột nhiên truyền đến một tiếng còi cảnh sát chói tai là ai báo cảnh sát? Cương Triệt và Thủy Y liếc mắt nhìn nhau, nhìn lại Vương Kim Vĩnh một chút nằm trên mặt đất, hai người hiểu ý cười một tiếng Vương tiên sinh còn len lén báo cảnh sát. Khi Thủy Y tỉnh lại thì mắt chợt đau nhói, đang lúc cô cảm thấy kỳ quái thì bên tai liền truyền đến tiếng của Cương Triệt. “Đừng vội mở mắt ra như vậy.” “Xảy ra chuyện gì?” Khi cô từ từ mở mắt ra cô lại thấy hình ảnh không rõ của Cương Triệt? Đôi mắt của em.” “Em nhìn thấy anh không?” Cương Triệt lo lắng

hỏi. “Em thấy anh rồi.” Thủy Y mừng rỡ như điên. “Đôi mắt của em, đôi mắt của em.” Trải qua mười năm dài cuối cùng cô đã thấy được ánh sáng. “Là ai dùng giác mạc cấy cho em?” “Là ba của em.” Cương Triệt đau buồn nói. “Ba em?” “Đúng vậy ba em, ông ấy chính là Vương Kim Vĩnh.” Cương Triệt nói ra sự thật. “Vương tiên sinh?” Thủy Y lúc này mới nhớ lại ông ấy. Cô nắm Cương Triệt khẩn trương hỏi : “Ông ấy ở đâu?” “Ông ấy đã chết.” Cương Triệt hít một hơi thật sâu đau thương nói. “Chết?” Sắc mặt Thủy Y lập tức trở nên trắng bệch. “Tĩnh Thượng Khởi đâm trúng chỗ hiểm của ông ấy, ông ấy mất máu quá nhiều lúc đưa đến bệnh viện thì đã tắt thở.” Anh khổ sở nói chuyện này với anh và Thủy Y chính là một chuyện bất hạnh. “Vương tiên sinh.” Cương Triệt cắt đứt cô, bây giờ là lúc Thủy Y phải biết mọi chuyện. “Thủy Y. Em hãy nghe anh nói, năm đó người ẹ em mượn giống chính là Vương Kim Vĩnh — ông ấy là cha ruột của em!” Thủy Y trợn to cặp mắt trong lòng kích động không ngừng cô run rẩy hỏi : “Đây là thật sao?” “Lúc Vương Kim Vĩnh trở về, ngày đó anh và ông ấy đàm phán, ông ấy liền đem bí mật cất giấu hai mươi chín năm nói cho anh biết, trong lòng ông ấy vẫn rất hối hận bởi vì năm đó nhất thời hồ đồ vì hai trăm vạn bán đứng ruột thịt của mình. Lúc đó ông ấy cũng không hiểu tình thân quan trọng cũng không hiểu rõ tiền không thể đại diện hết thảy.” Cương Triệt khổ sở nói. “Nhưng mà ông ấy vẫn chưa quên đứa bé kia, cho nên mười năm trước ông ấy tìm được em, vì có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc em cũng vì muốn đền bù lại cô em mà ông ấy đành phải dùng phương thức kết hôn, giữ em ở bên người thật ra thì toàn bộ đều là giả, ngay cả hôn thú cũng đều không có, chẳng qua là tờ giấy trắng thôi. Mười năm nay là thời gian vui sướng nhất trong cuộc đời của ông ấy, ông ấy rất cảm tạ ông trời để cho ông ấy có cơ hội được đền bù sai lầm đã qua. Ông ấy cảm tạ em và Tư Long cùng ông ấy đi đến cuối cuộc đời. Trong di chúc của ông ấy đã sớm viết: “Sau khi ông ấy chết muốn đem giác mạc quỳên cho em đó là nguyện vọng duy nhất không thể thực hiện khi ông ấy còn sống — để cho em được thấy ánh sáng.” “Đáng tiếc em không thể gọi ông ấy một tiếng ba.” Thủy Y khóc rống nghẹn ngào. “Mười năm nay ông ấy đối với em ra sao thì đã vượt qua hết thảy, em làm sao còn có thể hận ông ấy.” “Thủy Y.” Cương Triệt thành khẩn nói. “Em không cảm thấy có rất nhiều chuyện tựa hồ ở trong u ám cũng đã định trước rồi. Chúng ta tách ra mười năm, em lại dùng mười năm này làm bạn với cha ruột em đi tới cuối cuộc đời. Mặc dù em cũng không biết thân phận của ông ấy, nhưng mà là thật tâm đối đãi ông ấy. Mà mười năm sau anh xuất hiện, ba em lại đi phò thác trọng trách chăm sóc em cho anh đảm nhiệm. Mà anh cũng sẽ yêu em, cho đến khi chúng ta đi hết con đường của nhân sinh.” “Cương Triệt, cảm ơn anh thủy chung cũng như một lòng yêu em!” Thủy Y rất cảm động hôm nay trải qua sanh ly tử biệt cô nên nắm mọi thứ cho chắc. Ân ân oán oán trước đây đều đi qua như mây khói. Bọn họ quyết định phải bắt đầu lần nữa! Khi vết thương của Cương Triệt đã khỏi, sau đó mắt Thủy Y cũng hoàn toàn không có vấn đề thì Cương Triệt liền dẫn bọn họ trở về Nhật Bản. Cương Triệt đối mặt với tấm gương như có điều suy nghĩ hỏi: “Hiện tại em nhìn thấy anh rồi, em hãy thành thật nói em cảm thấy anh có thay đổi nhiều không?” “Có. Cũng trưởng thành hơn chẳng những biến thành xấu mà còn tà khí, trở nên máu lạnh, trở nên tàn khốc, còn trở nên cao thâm khó lường khiến cho người ta đoán không ra.” Thủy Y ngoài miệng treo nụ cười tinh nghịch. “Nhưng mà chỉ có em có thể thấy dịu dàng nơi đáy mắt anh!” “Mà em một chút cũng không thay đổi, vẫn xinh đẹp khiến tim anh đập.” Anh không nói mà cúi đầu hôn cô. Mà Tư Long chẳng biết ở đâu chui ra thấy bộ dáng cha mẹ ân ái, cậu cao hứng vỗ tay kêu to: “Tuyệt quá! Ba yêu mẹ!” “Trời! Dáng người hai cha con các người thật giống nhau!” Thủy Y ăn vạ nói. “Tư Long rõ ràng là em sinh, tại sao không giống em chứ?” “À” — Cương Triệt che đầu bắt đắc dĩ nói: chủ nghĩa phụ nữ của em lại tới, bộ dáng con trai giống anh bộ dáng khôi ngô cao to, có gì không tốt em còn có gì chưa thỏa mãn?” “Dĩ nhiên bất mãn! Con là em khổ sở mang thai mười tháng mới sinh hạ, vậy còn anh? Anh lại làm cái gì.” Thủy Y không phục cong miệng lên. “Ba, mẹ đừng âm ỉ nữa! Muốn giải quyết chuyện này cũng không đơn giản!” Tư Long lộ ra nụ cười ngây thơ nói. Chỉ cần lại sinh ra một em gái có dáng dấp giống như mẹ không phải tốt sao?” Cương Triệt và Thủy Y nghe vậy không nhịn được cười ầm lên. Năm thứ hai Thiên Long Cương Triệt lại đặc biệt mang Thủy Y tiến hành một chuyến xe lửa đi Châu Âu. Lần này anh quyết định phải dẫn Thủy Y đi tìm Thanh Lang Cương Trạch và Tống Vi khoe khoang với bọn họ một phen! Mà Thanh Lang Cương Trạch và Tống Vi cũng đang ở trạm xe lửa trong trấn nhỏ ở Hà Lam chờ bọn họ đây! Ngày một tháng bảy năm hai ngàn lẻ hai hình như chuyến tàu tình yêu của trùm xã hội đen lại bắt đầu khởi hành. HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tau-tinh-yeu-cua-trum-xa-hoi-den>